

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MICHELLE WILLINGHAM

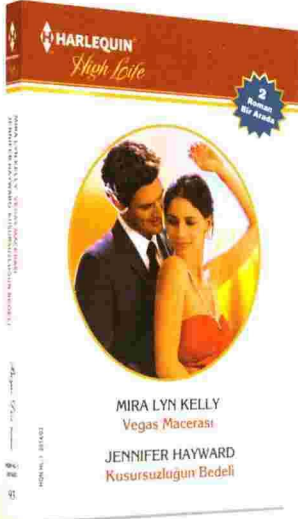
Sessiz Savaşçı

Jesica

HARLEQUIN®
Beyaz Dixi

BAYİNİZDE !

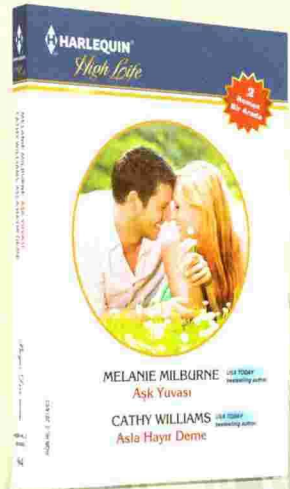

MIRA LYN KELLY Vegas Macerası

Kuzeninin bekârlığa veda gecesinin sabahında Megan Scott başında korkunç bir ağrıyla uyandı. Üstelik midesi de bulanıyordu. Ancak onu dehşete düşüren şey bu değildi. Tanımadığı bir yatakta, yabancı bir erkeğin kollarında uyanmıştı. Megan uzun süredir bir erkek arkadaş fikrine bile soğuk bakıyordu. Anlaşılan Carter'la... Hayır, Connor'la içtiği birkaç kadeh martini aklının ucundan geçmeyecek bir adımı atmasına yetmişti. Hemen bir avukata ihtiyacı vardı. Ancak yakışıklı, seksi, esprili Connor Reed'in başka bir planı vardı.

CATHY WILLIAMS Asla Hayır Deme

Damien Carver, şirketinde hırsızlık yapan kadını cezalandırmaya kararlıdır ve suçlunun ablası Violet Drew'un söylediği hiçbir şey fikrini değiştirmeyecektir. Ancak Violet' in kararlı tutumu ve şekilsiz mantosunun altındaki baştan çıkaran kıvrımlı vücudu, kız kardeşinin özgürlüğü için Damien'i ikna etmeye yeter... Damien'in geçici olarak bir sevgiliye ihtiyacı vardır. Bu olağanüstü vücut gerektiği gibi giydirilirse, Violet sevgili rolü için biçilmiş kaftan olacaktır! Ancak kalpsiz iş adamı, bu tatlı kadına yaptığı şantajın ters tepmesine hazırlıklı değildir...

Jesica

MICHELLE WILLINGHAM

Sessiz Savaşçı

MacKinloch Clan

~ 3 ~

Çeviri
Alperen Çelik

Historical

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Apt. No.83/1
Kadıköy - İSTANBUL
Tel: (0216) 418 12 72 Faks : (0216) 338 87 12
info@harlequintr.com – www.harlequintr.com
www.facebook.com/harlequinbeyazdizi
twitter.com/harlequintr

İngilizce Adı: TEMPTED BY THE HIGHLAND WARRIOR
Türkçe Adı: SESSİZ SAVAŞÇI

ISSN 2146-099X

201403334

Harlequin Historical

Copyright © 2012 Michelle Willingham

SÜRELİ YAYIN

Yayının Adı: Harlequin Historical

Tüzel Kişiliği: Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona

Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi

İmtiyaz Sahibi ve Uyuğu: Berkant Yıldırım T.C.

Sorumlu Müdür ve Uyuğu: H. Rıza Bankoğlu T.C.

İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1

Kadıköy – İstanbul – Türkiye

Yayının Süresi: 30 günde bir

Kapak : Ümit Kara

Dizgi, Ofset Hazırlık: EKİP A.Ş.

Baskı: Umut Kâğıtçılık San. Tic. Ltd. Şti.

Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han No: 11/1

Merter – İstanbul – Türkiye

Baskı Yeri: TÜRKİYE

Türkiye Dağıtım Şirketi: YAYSAT

Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul

Tel:090212622222

Bu yayın, Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi tarafından 2014 yılında yayımlanmıştır. Dünyada Türkçe tüm yayın hakları, Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi 'ne ait olup, yayımcının izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi ne ait bir yayının, Türkiye'de ve Kıbrıs'da Yaysat A.Ş., Avrupa'da Axel Springer Vertriebs gmbh dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

MICHELLE WILLINGHAM

RITA ödüllерinin finalisti Michelle Willingham, asker bir babanın kızı olarak Tayland, Almanya ve İngiltere gibi farklı ülkelerde büyüdü.

İlk tarihi romanını on iki yaşındayken yazdı ve ilk kez bir not defterinin sekiz sayfasını doldurmanın keyfiyle yazarlığa adım attı. Yazdığı hikâyeleri sakladığı defterler büyüdükçe, günün birinde ünlü bir yazar olacağına dair duyduğu inanç da büyüyordu.

Tıp eğitimi almak üzere Notre Dame Üniversitesi'ne başladığında, daha gördüğü ilk kan damlasıyla bayılınca, bunun kendisi için doğru bir kariyer fikri olmadığını anladı. Ardından İngiliz dili ve edebiyatı eğitimi almaya karar verdi ve eğitimini yüksek onur belgesiyle bitirdi. Hayalinde editör olmak vardı. Ancak ilk iş olarak bir ev kredisi broşürleri üzerinde redaksiyon yapınca, böyle bir işten memnun kalmayıp lise öğretmenliği yapmaya karar verdi.

Michelle on bir yıl boyunca eğitmeni olarak çalıştıktan sonra emekliye ayrılarak hayatını, çocuklarına ve kitaplarını yazmaya adanmış.

~ MICHELLE WILLINGHAM ~
İÇİN ÖVGÜLER

"Willingham, ince ayrıntısıyla kaleme aldığı mekânlarda yarattığı karakterlerle, ortaçağ İrlanda'sında geçen; aşk ve maceranın harmanlandığı harika hikâyeler anlatıyor."

— *Chicago Tribune*

"Willingham sadece ortaçağ kültürünü ayrıntılarıyla anlatmakla kalmıyor, o çağda kadın olmanın zorluklarını da hikâyelerinde kusursuzca işliyor. Bu kusursuz hikâyelerin sayfalarını çevirirken kendinizi kaybedeceksiniz."

— *RT Book Reviews*

"Michelle Willingham'ın yarattığı karakterler öyle gerçekçi ki, insan kendini onların hayatlarına kaptırıyor."

— *Publishers Weekly*

ROMANIN KARAKTERLERİ

Callum MacKinloch

Yıllarca İngilizlerin elinde tutsak kalarak türlü işkencelere maruz kaldıkta sonra sesini kaybeden İskoç savaşçı

Marguerite

Babası tarafından kendi rızası sorulmadan evlendirilmek istenen genç ve güzel kız

Guy de Montpierre

Marguerite'in, hırslı ve nüfuzlu babası

Beatrice

Marguerite'in fesat ve otoriter teyzesi

Peter Warrington

Marguerite'le evlenmek isteyen nazik ve soylu İngiliz kontu

Alex

Callum'un ağabeyi ve MacKinloch klanının şefi

Laren

Alex'in karısı

Bram

Callum'un tıpkı kendisi gibi uzun süre tutsak kalmış ağabeyi

Nairna

Bram'ın karısı ve Laren'in can dostu

Dougal

MacKinloch kardeşlerin en küçüğü

Jesica

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

Adamın acı dolu çığlığı onu uykusundan uyan-dırmıştı.

Marguerite de Montpierre yatağında hızla doğrul-du ve tıpkı onun gibi dışarıdan gelen sese uyanmış olan hizmetçisi Trinette'le göz göze geldi.

“Bu da neydi?”

Kız başını sağa sola salladı. Gözlerinde korku dolu bir ifade vardı.

“Bilmiyorum hanımefendi ama burada kalsak iyi olur.”

Marguerite kulenin penceresine yanaşıp ay ışığıyla aydınlanmış olan kalenin iç avlusuna baktı. Adamın sesi kesilmişti ancak ona neler olduğunu anlamak çok da güç değildi.

Burada kal, diye emretti içinden bir ses, hiçbir şe-ye karışma. Zaten ne yapabiliirdi ki henüz on sekiz ya-

şında bir kızdı ve babası da, Cairnross lordu da onun yalnız başına bir mahkûmun yanına gitmesini asla tasvip etmezdi.

Ancak eğer birinin yardıma ihtiyacı varsa öylece odasında kalamazdı. Korkusunun, merhamet duygusuna üstün gelmesine izin veremezdi.

“Gidip neler olup bittiğini öğreneceğim,” dedi hizmetçisine, “Sen burada kal.”

“Leydim, sizi yalnız bırakamam. Başınıza bir şey gelirse babanız beni öldürür.”

Bunun kendisi de gayet açıkça farkındaydı. Hatta babasının, odasından çıkmamasını emreden o itaatkâr sesini neredeyse duyabiliyordu. Derin bir nefes alıp kararsızlığını yenmeye çalıştı. Eğer odasında kalırsa güvende olacaktı ve babası da bunu isterdi. Ancak belki de bu birinin hayatına mal olacaktı ve böyle bir vicdan azabıyla yaşayamazdı.

“Eğer babama bir şey söylemezsen kimse bunu bilmez,” diye mırıldandı Marguerite. Bir yandan da babasının bir an önce dönmesi için dualar ediyordu. Zira Cairnross'un kalesinde geçirdiği her gün hayatı biraz daha kâbusa dönüyordu.

Guy de Montpierre, bir Fransız dükü olarak orada neler olup bittiğinden habersizdi ve güçlü bir İngiliz soylusuyla ittifak kurmak ümidiyle onu Cairnross Lorduyla evlendirmek istiyordu. Lordun babasına ve ona karşı saygılı ve onurlu davrandığı bir gerçektir, ancak zalimliği Marguerite'in kanını donduruyordu ve babasına bundan bir an önce bahsedip bu evlilik gerçekleşmeden nişanı atmalıydı.

Cairnross, işkoçları birer köle olarak görüyor, aldığı tutsaklara işkence edip onları kalesinin inşaatında çalışmaya zorluyordu. Orada bulunduğu süre içerisinde onun gerçek yüzünü görmüştü ve ondan kurtulmak için her şeyi yapmaya hazırdı.

Trinette neredeyse korkuyla titriyordu, “Leydim,

bunu yapmamalısınız. Lord bunu duyarsa...”

Marguerite de aynı fikirdeydi ancak tutsağın çığlığı hala zihninde yankılanırken öylece durup bekleyemezdi ya! Geldiğinden beri zavallı tutsaklardan ikisinin ölümüne şahitlik etmişti ve orada öyle durup daha fazlasının aynı kaderi paylaşmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu.

“Burada böylece hiçbir şey yapmadan bekleyemem.”

Hizmetçisinin şaşkın bakışları altında pelerinini omuzlarına attı ve koridora doğru yöneldi. Trinette uflaya puflaya onu takip etmeye koyuldu.

Gece yarısını geçiyordu ve koridor boyunca uyuyan askerler yolu kapatıyordu. Sırtını duvara dayayıp onları uyandırmamaya gayret göstererek aralarından geçmeye başladı. Trinette de onun adımlarını takip ediyordu. Adamların çoğu, babasının onu koruması için bıraktığı adamlardı ve uyanırlarsa onu durdurmaya kalkacaklarına şüphesi yoktu.

Sonunda kulenin iç avluya açılan kapısına vardıklarında Marguerite uzundur tuttuğu nefesini bıraktı. Avluya şöyle bir göz gezdirince acı dolu çığlıkların sahibini, dizlerinin üzerine çökmüş olarak buldu. Zavallı kendisinden sadece bir yaş kadar yaşlı olmalıydı ve uzun koyu saçları yüzünü büyük ölçüde gizliyordu. Her yanından kanlar süzülmesine ve prangalarının açtığı ölümcül yaralara rağmen hayattaydı. Omuzları nefes alıp verdikçe inip kalkıyordu.

Marguerite yanındaki hizmetçisine fısıldadı, “Bana su ve temiz bez bulup getir, çabuk.”

Adamı tanımasa da ona sırtını dönmeyecekti. Yardıma ihtiyacı vardı ve onu yardım etmek bir insanlık göreviydi.

Kız hanımefendisinin emrini yerine getirmek için oradan uzaklaşınca adama doğru ürkek adımlarla yaklaştı. Onu ürkütmek istemiyordu. Eğer bağırırsa birile-

ri duyup gelebilirdi. Bu yüzden hafifçe fısıldadı, “Yaranı sarmama izin verir misin?”

Adam gerilmiş, avuç içlerini toprağa iyice bastırmıştı. Yavaşça başını döndürdü ve yara bere içindeki yüzünü ona gösterdi. Koyu kahverengi gözleriyle boş boş ona baktı. Sanki onu görmüyor, acı dahi çekmiyordu. Marguerite hemen onun yanına çöktü.

“Benim adım Marguerite de Montpierre,” dedi daha yeni öğrenmeye başladığı Galcesiyle. Her ne kadar yabancı diller konusunda yetenekli olsa da bu dil ona hala yabancı sayılırdı, “Senin adın ne?”

Adam onu sessizce incelemeye koyuldu. Yüzündeki ifade çektiği acıya mı yoksa şaşkınlığa mı işaretledi anlamıyordu Marguerite. Uzanıp adamın yüzünü kapatan bir tutam saçı geriye atmak isteyince adam ani bir refleksle atılıp onun elini tuttu.

Ama nedense onun elini düşmanlıkla değil de narin bir kelebeği tutar gibi tutuyordu. Soğuk ellerine rağmen bu dokunuş Marguerite’in içini ısıtmıştı. Akından geçen ilk şey elini geri çekmek olsa da bir şeyler onu durdurmuştu.

Marguerite onun yüzünü incelemeye koyuldu. Genç yaşına rağmen adamın yüzündeki çizgiler çektiği acıları anlatmaya yetiyor da artıyordu. Bakışlarındaki o boşluk da çektiği acıları artık umursamadığını epey iyi anlatıyordu.

Onun bir şeyler söylemesini beklediyse de adam öylece ona bakmaya devam etti. Neden sonra elini gevşetti ve bakışlarını yeniden önüne eğdi. Acaba ona neler yapmışlardı? İşkence için dilini kesmiş olabilirler miydi?

Trinette bir kova su ve bez parçalarıyla çıka gelince adam omuzlarını gerginlikle kaldırmıştı. Hizmetçinin varlığı onu rahatsız etmiş olmalıydı.

“Sen geri de dur,” diye emretti Marguerite. “Eğer yaklaşan birini görürsen haber ver.”

Eline aldığı bez parçasını suya daldırdı ve adamın kanlar içindeki sırtına nazikçe koydu. Adamın boğazından bir hırıltı koptu.

“Özür dilerim. Canını acıtmak istememiştim.”

Adam acıyla dudaklarını sıkırsa da onu kendinden uzaklaştırmak için bir şey yapmaya kalkmamıştı. Marguerite, her ne kadar daha önce yaralı birinin yarasını sarmamış olsa da, adamın yaralarını en azından temizleyerek iltihaplanmasını önleyebilirdi.

Kanın görüntüsü içini kaldırsa da kendini zorlamaya ve yarayı temizlemeye devam etti. Kırbacın açtığı derin yaralar sırtından kanlar akmasına yol açıyordu.

“Bunu sana neden yaptılar?” diye sordu, elindeki bezi yeniden temiz suya daldırarak. Sonrada adamın yüzünü ve dudaklarını nemlendirmeye başladı. Adam başını hafifçe kaldırıp eliyle boğazını işaret etti ve başını sağa sola salladı. Sanki konuşamadığını anlatmaya çalışıyordu.

“Duyduğum o çığlık sesleri sana aitti, değil mi?”

Adamın yine başını sağa sola salladı ve kolunu uzatıp karanlığı işaret etti.

Marguerite karanlığa rağmen cansız yatan bir diğer esirin bedenini hemen fark etmişti.

Callum MacKinloch'ın vücudundaki her kemik ağrıyordu. İstese de hareket edemiyordu. İngiliz askerleri onu ölesiye dövmüş, üzerine de yirmi kırbaç atmışlardı.

Henüz onu öldürmemişlerdi ama hemen hemen onu ölüme terk ettikleri söylenebilirdi. Özellikle de ağabeyinin kaçışından sonra artık yaptıkları işkencelerle bir anlamda onun daha ne kadar dayanabileceğini sınıyorlardı.

Bedeni zayıf olabilirdi belki ancak tutsak olarak geçirdiği yıllar boyunca müthiş bir zihinsel direnç kazanmıştı. Bir yıl kadar önce gördüğü kâbuslar ve iş-

kencelerden sonra sonunda sesini de kaybetmişti ve canı acısa da ılık atamıyordu. Bu da belli ki nöbetçileri daha da kızdırıyor, ona fazladan birkaç kırbaç daha atmayı ihmal etmiyorlardı.

Nemli bez parçası yarasına değince hafifçe irkildi. Ona böyle şefkatle davranan kadının yüzünü dahi seçemiyordu. İçin aslı ne olup bittiğinden pek de haberdar olduğu söylenemezdi. Kadın adının Marguerite de Montpierre olduğunu söylemişti ve yanlış hatırlamıyorsa, diğer tutsaklar Cairnross lordunun nianlısının da bir Fransız olduğundan bahsediyorlardı.

Peki, ama böyle soylu bir kadın ona neden yardım ediyor olabilir ki? Üstelik de onu tutsak olarak tutan adamın nianlısıydı.

Yediği dayak yüzünden doğru düzgün göremiyor, ancak onun ince vücudunu gözler önüne seren gl rengi elbisesini seçebiliyor, pelerinin başlığından dökülen altın sarısı bukleleri ayırt edebiliyordu.

Callum onun efkatini hak etmiyordu ve birileri onları görürse ikisinin de sonu iyi olmayacaktı. Tam yedi yıldır o kalede tutsak tutuluyordu ve değil birinin yaralarını temizlemesine, kimsenin ona bir yudum su uzattığına bile şahit olmuş değildi.

Yedi koca yıl. Yorgun zihni onu geçmişe şöyle bir götürüp geri getirmişti. Tutsak düştüğünde henüz bir çocuktu. Ağabeyi Bram'la beraber babalarının ölümüne şahit olmuşlar, sonra da İngilizlere tutsak dmlerdi.

Başını önüne eğdi. Acaba Bram kaçmayı baarabilmi miydi? Aradan geçmiş olan zamanı artık kestiremeye de Bram gideli epey olmuştu. Giderken geri dönüp onu kurtaracağına söz vermişti. Ancak Callum kendisini oradan hiç kimsenin kurtaramayacağını çok iyi biliyordu.

Onu artık kimse kurtaramazdı ve orada öylece ölecekti.

Gözlerini kapattı ve genç kızın yaralarını temizlemesine izin verdi. Onun kadınsı kokusunu derin derin içine çekti. İlk kez karşı cinsten birine böyle yakın oluyordu ve sanki onun kokusunu zihnine kazımak istercesine onu içine çekiyor, adeta onu soluyordu.

Kız elindeki bezle onun yüzünü de temizledikten sonra kamçı yaralarına yaydığı nemli bezi yavaşça kaldırdı ve hemen onun önüne geçip diz çöktü.

İşte o an öldüğünü sandı Callum. Belki de cennete gitmişti ve bir melek onu karşılamıştı. Kızın bir porsele berraklığındaki teni, çenesine doğru incelen yüzü ve tatlı elmacık kemikleri ona büyüleyici bir güzellik katıyordu. Dolgun dudakları ve masmavi gözleriyle karşısında duran o yaratık bir insan olamayacak kadar güzeldi.

“Üşüyor olmalısın,” diye fısıldadı ve üzerindeki pelelerini çıkarıp onun omuzlarına serdi kız. Onun yakınlığıyla adeta vücudunun sıcaklığını kendi teninde hissedebiliyordu Callum. Üzerinde taşıdığı egzotik kokular baş döndürücüydü. Giydiği ipek elbiseler ve yumuşak dokunuşuyla onun gibi soylu ve güzel bir baki-
renin nasıl olup da Lord Cairnross gibi bir canavarla evlenmeyi kabul ettiğini aklı bir türlü almıyordu.

Hala onu neden öldürmediklerini bir türlü aklı almıyordu. Belki de onun kendi kendine soğuktan ve kanamadan öleceğini düşünüp onu öylece bırakmışlardı.

Ölümü beklediği sırada Leydi Marguerite'in gelip ona yardım etmesi onu şaşırtmıştı. Onun yardımıyla kaleden kaçabilirdi. Biraz düşününce bunun imkânsız olduğuna kanaat getirdi. Kız onun prangalarını çözse bile değil koşmak, ayağa bile kalkacak halde değildi.

Tüm gücünü toplayıp doğrulmaya çalıştı. Ancak dizleri ona ihanet etmiş ve olduğu yere çöküvermişti. Leydi Marguerite hemen atılıp ona dengesini sağlaması için yardım etti.

“İzin ver de sana yardım edeyim.”

Başını sağa sola sallayarak kızın teklifini reddetti. Kendini zorlayarak ve yanındaki duvardan destek alarak doğruldu. Kimsenin ona acımasını istemiyordu. Kız onun yaralarını sarmış, pelerinini ona vererek ısınmasına yardım etmişti ama Callum hala onun bunu neden yaptığını anlayamıyordu.

Kız ona bir şeyler mırıldanıyordu. Callum onun konuştuğu dili anlamasa da bunun Fransızca olduğuna emindi ve kız belli ki onu yatıştırmaya, rahatlatmaya çalışıyordu. Onun ipeksi sesi kulaklarını okşuyor, bu onu mest ediyordu.

Öne doğru bir adım atınca yalpaladı. Leydi Marguerite hemen atılıp onu tuttu. Callum onu durduracak olduysa da buna gücü yoktu. Bir sokak köpeği gibi kokuyor olmalıydı ve onun gibi güzel ve narin bir kızın ona dokunarak kendini kirletmesini istemezdi.

Ama kız onun yanında yürümeye devam etti, “İyi-leşeceksin” diye fısıldadı. “Sana biraz yemek getireceğim, bu sana güç verecektir. Sonra da senin salınivermeni rica edeceğim.”

Callum ona sorgulayan gözlerle baktı, *Peki ama neden? Neden bana yardım ediyorsun ki?*

Kızın gözlerindeki bakışlardan bunu kendisinin de bilmediği aşikârdı. Omuzlarındaki pelerini çıkarıp kızın omuzlarına geri yerleştirdi ve tam bu sırada eliyle onun yüzüne hafifçe dokundu. Kızın yüzü kızarmıştı ve utanıp başını önüne eğdi.

İşte o anda Callum onun önünde diz çöküp bir tanrıçaymış gibi ona tapınmak istedi. Ancak bunu yapamazdı. Yine de uzanıp onun elini tuttu ve onun narin elini dudaklarına götürüp öptü. Kızın nefesi kesilmişti.

O anda onun elini çekeceğini ve arkasına bilen bakmadan dönüp gideceğini düşünmüştü Callum. Kız bunun yerine gözlerinde o tatlı ifadeyle ona bakmaya devam ediyordu.

Derken aniden irkildi, “Gitmeliyim” dedi bir ses duymuş ve ürkmüştü. “Beni gören olursa bu ikimiz için de iyi olmaz. Ama seni asla unutmayacağım.”

Leydi Marguerite eteklerini toparlayıp koşmaya başladı ve Callum onun karanlıkta kayboluşunu izledikten sonra olduğu yere çöktü. Gölgede bir kıpırtı seçebiliyor ama bunun ne olduğuna aldırmıyordu.

Derken kıpırtının kaynağı önünde belirdi ve kafasını kaldırıp baktığında Lord Cairnross'un ateş saçan gözlerle ona baktığı gördü.

“Dün gece seni bir tutsağın yanında gördüm.”

Lord Cairnross, Marguerite kahvaltı için onun yanına gelir gelmez söze girmişti.

Marguerite gözlerini önüne eğip tepkisiz kalmaya gayret gösterdi. Eğer şaşkın görünürse Lordun tutsağı hemen öldürteceğini biliyordu.

“Adamın acıyla inlediğini duydum. Beni uykumdan uyandırdı,” dedi sıradan bir ses tonuyla.

“Çok gençsin,” dedi Lord. “O tutsaklar evrende görmeye alışık olduğun gibi soylu insanlar değiller,” diye sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi ekledi. “Onlar Kralımıza baş kaldıran vandallar. Dua etsinler ki onlara günahlarının karşılığını ödeme şansı veriyorum.”

Günahları mı?

Marguerite ellerine bakmaya devam ediyordu. Onların İngilizlere karşı ayaklandığını pekâlâ biliyordu bilmesine de kendisinden yalnızca birkaç yaş büyük olan o genç ki üstüne başına bakılırsa yıllardır tutsak olmalıydı, nasıl bir günah işlemiş olabilirdi ki?

“Lütfen yaptığım naifçe davranıştan dolayı tutsağı cezalandırmayın Lordum,” diye mırıldandı. “Sadece onu öyle görünce dayanamayıp yaralarını temizlemek istemişim.”

Lord uzanıp onun eline dokundu, “Leydi Marguerite, Callum MacKinloch sana dokunmaya

kalktı ve bunun için onu affedemem.”

Marguerite elini çekmek istedi. Onun gözlerine bakınca o acımasız ifadeyi yeniden görmüştü.

“Yoksa onu öldürttünüz mü?” diye sordu soğukkanlılığını korumaya çalışarak. Yine de sesinin hafifçe titremesine engel olamamıştı.

“Öldürmeliydim. Ama MacKinloch klanı hala bize başkaldırmaya devam ediyor ve bu yüzden de onu tutsak olarak tutmaya devam etmeliyim. Ancak artık ondan korkmana gerek yok” dedi Lord ve ona sahiplenilen gözlerle bakmaya başladı. Sanki Marguerite’in tutsağa karşı olan garip sempatisini sezmiş gibiydi, “Onu güneye gönderdim.”

Marguerite sahte bir uysallık gösterdi, “Ne kadar da merhametlisiniz Lordum.”

Lordun gülümsemesi midisini bulandırırda ona daha fazla bir şey söylemenin doğru olmayacağını fark ederek sustu.

Onun doğruyu söyleyip söylemediğini bilemezdi ama en azından önceki gece ona büyük bir sevgiyle dokunan adamın adını öğrenmişti.

Callum. Callum MacKinloch.

Callum'un ona hissettirdiği şeyi bir türlü tanımlayamıyordu. Adam adeta bir vahşiyi andırıyordu ve çok da bakımsızdı ama onun dudakları eline değdiğinde içinde uyanan o ateş daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu ve onu bir türlü aklından çıkaramıyordu.

O bir savaşçıydı ve düşmana direnmek için her şeyi yapmaya hazır görünüyordu. Cehennemi yaşadığı halde hala hayattaydı ve meydan okumaya hazırdı. Zaten onun gözlerine baktığında içine tatlı bir ürperti yayan şey de buydu. Genç adam ona büyük bir saygıyla bakmış, onun da kendisi gibi cesur biri olduğunu bakışlarıyla ona hissettirmişti.

Oysaki gerçek çok daha farklıydı. Keşke onun ka-

dar cesur olabilse ve babasına baş kaldırabilseydi. Oysaki en küçük kızı olarak babasının her dediğini yapıyor, koşulsuzca ona itaat ediyordu.

Korkağın tekiydi ve bunun için kendinden nefret ediyordu. Babası onun için uygun bir eş bulduğunu söylediğinde ona itaat etmiş ve buralara kadar gelmişti. Dük kızını bir İngiliz Lorduyla evlendirirse Fransa ve İngiltere arasında süre gelen uzun süreli anlaşmazlıkları giderebileceklerini ve kendilerine bir müttefik edinebileceklerini düşünmüştü. Marguerite'in, en küçük kız olarak ona itaat etmekten başka çaresi yoktu ve daha Cairnross Lordunu tanımadan onunla nişanlanmayı kabul etmişti.

Ama şimdi buna pişmandı. Böyle bir adamla nasıl evlenebilirdi ki? Adam işkence edilen tutsakları izlemekten hoşlanan bir canavardı ve onunla aynı yatağı paylaşma düşüncesi bile içini ürpertiyordu.

Callum'u düşündü. Onun kalenin kapılarına bakışını hatırladı. Aynı kaderi paylaşan iki yabancıydılar. İkisi de istekleri dışında hiç istemedikleri bir yerde tutuluyorlardı. Tek farkları Marguerite'in görünmez prangalarının babası tarafından takılmış olmasıydı.

İki gün sonrası

Callum rüyasında Marguerite'i görmüştü. Uyanıp gözlerini açtı ve buz kesmiş zeminde uzanmaya devam etti. Tüm mahkûmlar soğuktan korunmak için birbirlerine iyice sokulmuşlardı. Şimdi Lord Harkirk'in şatosundaydılar ve daha o gün içinde iki mahkûm, ölümün sıcak davetine kendilerini bırakmışlardı.

Callum ise Marguerite'in güzel yüzünü düşünerek hayatta kalmayı başarmıştı. Onun dokunuşunun sıcaklığını hatırlamak bile zindanın soğuğuyla başa çıkma-

sına yardımcı oluyordu. Hala öyle soylu bir kadının neden yaralarını sardığını ve ona yardım ettiğini anlamasa da ondan kaçmaması garipti.

Nedense onun karşısında zayıf görünmek gururuna dokunmuştu. Güçsüz biri değildi. Tutsaklığı boyunca kaldırdığı kayalar onu güçlendirmiş, muhafızlar görmeden fazladan yemek çalmayı öğrenmişti. Ağabeyi Bram, daha tutsaklıklarının ilk gününden beri kaçmak için her an hazır olması gerektiğine dair onu tembilihliyordu.

Bram'ı hatırlayınca içi acıdı. Ağabeyi ilk fırsatta onu bırakıp kaçmıştı. Ona kızamazdı ama yine de kendi boğazına bıçak dayanmışken onu öylece bırakıp gidişini unutamıyordu.

Yine de bir yanı ağabeyinin onu terk etmediğine inanmak istiyordu. Yedi yıl boyunca beraber tutsak kalmışlardı ve Bram onun daha fazla acı çekmesine de izin vermezdi. Yıllar ikisinden de çok şey götürmüştü ama aralarındaki kardeşlik bağının gücüne hala inanıyordu.

Şimdi yalnızdı ve konuşamadığı için de diğerleri tarafından ucube muamelesi görüyordu. Ne kadar denediyse de sesler artık ağzında şekillenmiyor, sadece garip hırıltılar çıkarmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Harkirk'in kalesine gönderilmek üzere tıkıldıkları arabada ellerine geçen kaçma fırsatını bir türlü dile getirememiş ve bu yüzden de diğerleri onun kafayı yediğini düşünmüştü. Bazıları onun hakkında konuşuyor, onun kendilerini anlamadığını düşünüyordu. Buna aldırış ettiği yoktu ama sonunda bir tanesi onu itip kakmaya kalkışınca adamı kolundan tutup gözlerinin içine öyle bir bakmıştı ki adam ondan özür dilemek zorunda kalmıştı. O zamandan beri herkes ona farklı gözlerle bakıyordu ve onu rahat bırakmışlardı.

Günler geçtikçe kurtarılabacağına dair umudunu daha da yitirmeye başlamıştı. Artık yeni bir zindandaydı ve ailesinden hiç kimse onun burada olduğunu bilmiyordu.

Çevresinde artık tanıdık yüzler yoktu. Birkaç mahkûm ruh sağlığını kaybetmişti ve Callum kendi sonunun da tıpkı onlar gibi olacağını biliyordu. Orada onu çalıştırmıyorlar, ancak güneş ışığına da çıkarmıyorlardı. Anlaşılan Harkirk'in işkence anlayışı buydu.

Leydi Marguerite'in güzel yüzünü düşünmediği bir an dahi yoktu. Eğer yeterince odaklanırsa bazen onun kokusunu neredeyse duyabiliyor, dokunuşunun yumuşaklığını teninde hissedebiliyordu.

Avucunun içinde o gece gizlice onun saçından çalıştığı mavi kurdeleyi okşayıp duruyordu. Kurdeleye her dokunuşunda sanki onun yüzünü okşuyormuş gibi hayaller kuruyor, onu sürekli koklayıp duruyordu.

Onun gibi masum ve saf bir genç kızı korumak için hayatını bile adaya bilirdi. O önüne krallıklar sermeye degecek kadar güzel ve özeldi.

Hemen sonra içini karanlık bir düşünce kapladı. Onu bir daha göremeyecekti. Oradan kaçabilmek gibi bir şansı yoktu. Büyük bir hiddetle duvarı yumruklamaya, içine düştüğü öfke nöbetiyle çevresindekilere saldırmaya başladı.

Bir hafta sonra, Cairnross kalesi

Kale alevler içindeydi. Dumanlar gökyüzünde dans ediyor; dışarıdan savaş çığlıkları, kalkanlara inen kılıçların metalik sesleri geliyordu. Hemen pelerinini kaptı ve oradan sağ kurtulabilmek için dualar etmeye başladı.

Odasında kalmanın güvenli olacağını farkındaydı ama alevlerin önünde sonunda odasına kadar ulaşaca-

ğını biliyordu ve yanarak ölmektense, bir kılıç darbesiyle ölmeyi tercih ederdi.

Trinette ağlayarak bir bohçaya birkaç parça eşya tıktırmaya başlamıştı bile. Marguerite pencereye gidip iç avluyu gözlemeye başladı. Aşağıda büyük bir karrışıklık vardı. Esirler zindanlarından kaçmış, muhafızlara saldırıyorlardı. Lord Cairnross da kılıcını çekmiş, sağa sola emirler yağıdırıyordu.

Bu onların kaçmak için son şansı olabilirdi. Hemen Trinette'in elindeki bohçayı kaptı. "Gitmeliyiz, hemen!"

Kız bir an duraksadı. Korktuğı çok belliydi. Marguerite onu hafifçe sarsıp kendine getirmeye çalıştı. "Hadi!" Dumanlar odaya sızmaya başlamıştı bile. Kendilerini koridora attılar. Trinette'i iterek koridor boyunca ilerlemesi için cesaretlendirmeye çalışıyordu. Güç bela merdivenleri indiler. Yoğun duman nefes alıp vermeyi güçleştiriyor, görüşlerini kısıtlıyordu.

Koridora indiklerinde artık göz gözü görmez olmuştu ve yoğun duman boğazını yakıyordu. Eğilip yere yakın kalmaya çalıştı. Duman sıcaklıkla yükselmiş ve bel yüksekliğinden aşağısını görece temiz bırakmıştı. Adımlarını sayarak çıkışa doğru ilerlemeye devam etti. Trinette ortalarda görünmüyordu. Durup etrafını gözleyince kapının dışında elinde bir meşaleyle duran kızı gördü ve can havliyle kendini dışarı attı.

Temiz havayı ciğerlerine büyük bir açlıkla doldurdu. Bir yandan da öksürmeye devam ediyor, kesik kesik soluyordu. Bir köşeye çekilip iç avluda olan biteni dehşetle izlemeye koyuldular.

İskoç esirler serbest kalmışlar, İngiliz askerlere saldırıyorlardı. Onları kurtarmak için gelen diğer grup, kıyafetleri ve silahlarıyla esirlerden kolayca ayrılabilirdi. Esirler intikam ateşiyle muhafızlara saldırıyor, ellerine geçen her şeyi silah olarak kullanıyordu.

Marguerite onların özgür kalmasına sevinmişti. Ancak Callum MacKinloch'ın aralarında olmaması onun suçuydu. O gece işleri karıştırmamış olsa, zavallı genç adam da şimdi diğer esirler gibi özgür kalacaktı.

Trinette'i elinden tutup hemen yanına çökmeye zorladı. Gözlerden uzak kalmalı ve ilk fırsatta kaleden kaçmalıydılar. Etraflarını saran duman ve kanın kokusu dehşet vericiydi ve ikisi de korkuyla titriyordu.

“Burada tutsak mısın?”

İskoç aksanıyla konuşan bir adam karşılarına dikildiğinde Trinette çığlıklar atarak koşmaya başladı. Marguerite ise olduğu yere çivilenmişti. Adam onu istese oracıkta öldürebilirdi ve yapabileceği bir şey yoktu.

Ancak karşısındaki İskoç öylece duruyor, ondan bir cevap bekliyordu. Uzun kahverengi saçları ve kemikli yüzüyle Callum'a benzerliği gözden kaçmıyordu.

Adam onun korktuğunu fark edince yeniden söze girdi.

“Eğer buradan kaçmak istiyorsan benimle gel. Kardeşim sana sığınacak bir yer sağlayacaktır ve karım da sana ihtiyacın olan her şeyi sunacaktır.”

Marguerite adamı duyuyor ama gözlerini Cairnross'a doğru kaçan Trinette'den alamıyordu. Adeta ikiye bölünmüştü. Adamın teklifini kabul etmeli miydi bilemiyordu? Öte yandan Trinette, Lord Cairnross'a ulaşip yardım isterse bu keşmekeşten kurtulma şansı da vardı.

Kız zaten başı kalabalık olan Lordun yanına gidip telaşla bağırmaya başlamıştı. Marguerite onu izliyor, kararsızlıkla elindeki bohçayı her an koşmaya başlayacakmış gibi sıkıca tutuyordu.

Lord Cairnross, Trinette'i itip adamlarına emirler vermeye devam etti. Kız telaşla bağırıp çağırıyor, ondan yardım istiyordu. Cairnross onun varlığını bile umursamıyor gibiydi. Trinette uzanıp onun kolunu

tutunca adam bıçağını çekti ve kızın boğazını hiç acımadan kesiverdi.

Marguerite o an panikle ayağa fırladı. Gördüklerine inanamıyordu. Adam hizmetçisini soğukkanlılıkla öldürmüştü. Hem de sebepsiz yere.

Trinette'in cansız bedenine bakakaldı. Artık karar vermek için düşünmeye ihtiyacı yoktu. Böyle bir canavarla yaşayamazdı.

“Lütfen,” dedi kırık dökük Galcesiyle. “Babama haber göndermemeye yardım et.”

O dünyadaki tek arkadaşı acımasızca öldürülmüştü ve içine düştüğü dehşet doğru düzgün düşünmesini engelliyordu.

İskoç savaşçı onu elinden tuttu ve kalenin dışına doğru yönlendirdi. Marguerite yaptığından pişman değildi. O kalede, o zalimin yanında bir dakika daha duramazdı. Bir bilinmeze doğru gittiğinin farkındaydı, ancak başka şansı kalmamıştı.

Adam onu bekleyen bir grup atın yanına getirdi. Marguerite hemen elindeki bohçayı bir atın üzerine yerleştirdi. Zihnini temiz tutmaya, Trinette'i düşünmemeye çalışıyordu. İskoç savaşçının o an son istediği şey isterikçe ağlayıp duran bir genç kızla uğraşmak olurdu.

Adam onu elinden tutup ata yerleştirdi. Arkalarındaki kale kızıl alevler içindeydi ve yanık kokusu her yanı sarmıştı. Ellerini atın dizginlerinde hazır bekliyordu.

Bir başka İskoç, koşarak onlara doğru geldi. Sırtındaki uzun kılıcı ve güçlü duruşuyla o da Callum'u andırıyordu. Öfkeyle bağıra çağıra konuşmaya başladı.

“Tanrı aşkına Bram, ne yaptığını sanıyorsun. Kız bizimle gelemmez.”

İki İskoç Galce konuşmaya, tartışmaya başladılar. Marguerite onları çat pat anlıyor ama aralarına girmiyordu.

“Onu burada bırakamayız,” dedi onu kurtaran adam.

“Kız onlardan biri. Eğer onu yanımızda götürürsek Cairnross'un adamları intikam için Glen Arrin'e geleceklerdir.”

Kurtarıcısının gözlerinde biriken kuşkuyu görebiliyordu Marguerite ve hemen konuşmaya dâhil olmazsa oradan kaçma şansını kaybedeceğini anlayabiliyordu.

“Hayır,” diye atıldı. Galce konuşarak onları anladığını göstermeye çalışıyordu. “Eğer babama haber gönderirseniz beni kurtardığınız için sizi ödüllendirecektir?”

“Kimmiş şu bizi ödüllendirecek baba?” diye sordu, mağrur duruşlu olan.

“Guy de Montpierre, Avignois Dükü.”

Babasının nüfuzunu daha önce hiç kullanmaya kalkmamıştı. Aldığı eğitim ona her zaman mütevazı olmasını söylüyordu. Ancak iki adamın bakışlarındaki değişiklik babasının mevkisinin işe yaradığına işaret etti.

Bunun üzerine söze devam etti.

“Benim adım Marguerite de Montpierre, Lord Cairnross'un nişanlısıyım. Ama o canavarla yaşamak-tansa ölmeyi tercih ederim.”

Lider olduğunu düşündüğü adam elini sakalına götürdü, ikna olmuşa benziyordu.

“Peki, baban gelip seni alana dek seni koruyacağız. Bu arada dua edelim de Lord Cairnross gelip seni bulmasın.”

Marguerite biraz da olsun rahatlamıştı. Ancak eğer yanında kaldığı o kısa sürede Lord Cairnross'u biraz tanıdıysa adamın onun peşinden geleceğini biliyordu. Beraberinde kurtarıcıları için bela taşıdığının farkında olsa da babasının erkenden gelip onları himayesi altına almasını dilemekten başka bir şey gelmezdi elinden.

Sonunda herkes atlarına atladı ve dörtnala yola koyuldular. Kaledeki çatışma dinmiş, kaçabilenler çoktan kaçmıştı. Cairnross'un adamları yangını söndürmek için kalede kalmıştı ve görünen o ki kimse onları takip etmiyordu.

“Kalenin yandığını görmek beni mutlu ediyor,” diye mırıldandı. Yanında at süren kurtarıcısı ona döndü.

“Ne zamandır oradasın?”

“İki hafta önce geldim. Ama o tutsaklar...”

Tutsakların maruz kaldığı işkenceleri hatırlayınca bir anda içi ürpermişti.

“Callum MacKinloch adında bir tutsak gördün mü?” diye sordu adam. “Benden biraz daha genç. O bizim kardeşimiz.”

Marguerite şimdi benzerliği daha iyi anlıyordu. Nedense bu onun kendini güvende hissetmesini sağlamıştı.

“Evet, onu gördüm. Birkaç gün önce onu gönderdiler.”

“Onu nereye gönderdiklerini biliyor musun?” diye sordu adam heyecanla.

Marguerite bakışlarını önüne dikti. “Güneye. Tek bildiğim bu.”

“Yaşıyor muydu? Yaralı mıydı?”

“Evet, yaşıyordu,” dedi Marguerite. En azından buna inanmak istiyordu. “Onu kurtaracak mısınız?”

“Onu evine getirmek için her şeyi yapacağız,” dedi adam. “Benim adım Bram MacKinloch, önde at süren de kardeşim ve klanın şefi Alex.”

Marguerite onu nazikçe selamladı ve başını önüne çevirip atını sürmeye devam etti. Callum'un sağ olarak kurtarılması için dualar etmeye başlamıştı.

Onu tanımıyor, hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ancak o gece genç adam uzanıp onun yüzüne dokunduğunda hissettiği o güçlü duyguyu bir türlü anlam-

landıramıyor, aralarında oluşan o bağı yüreğinde hissediyordu.

Derinlerde bir yerlerde onu tekrar göreceğine dair duyduğu umut Cairnross'tan uzaklaştıkça daha da artıyordu.

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

Artık tutsak olarak kalmayı reddediyordu ve onu ölümle tehdit etmelerine bile aldırmadan nöbetçilere kafa tutuyor, yediği dayaklar onu yıldırmıyordu.

Sonunda onu zincire vurup kalenin inşaatında çalıştırmaya başladılar. Lord Harkirk onu ölesiye çalıştırırsa kaçmak için enerjisi kalmayacağını düşünmüş olmalıydı. Aslında onun ekmeğine yağ sürmüştü. Çalışırken sürekli nöbetçilerin boş anını kolluyor ve kaçmak için doğru zamanı belirlemeye çalışıyordu.

İlk denemesi başarısız olmuştu. Askerler onu saatlerce kamçılarınıydı. İkinci denemesinde de prangaları yüzünden yakalanmıştı.

Bir süre sonra askerler onun bu kaçma girişimleriyle eğlenir olmuşlardı. Hatta artık aralarında onun bir dahaki sefer ne kadar uzağa gidebileceğine dair bahse bile girmeye başlamışlardı. Sonunda onu yakaladıklarında ya kırbaçlıyorlar ya da yemeğini vermi-

yorlardı.

Bir gün eline bir yay geçirdi. Onu uyuyan bir muhafızdan çalmıştı ancak hiç oku yoktu. İki muhafız bunu fark eder etmez onu bir güzel dövdükten sonra boğazına bıçak dayamışlar ve aralarında onun okla ne yapmak istediğine dair konuşmaya başlamışlardı. Bahis için fırsat kollayan askerler Callum'un birkaç adım ötedeki bir hedefi bile vuramayacağına dair iddialaşmaya, bahse tutuşmaya giriştiler. Bir süre sonra onlara bir grup asker daha katılmıştı. Bahis büyüdükçe büyüyor, askerlerin heyecanı daha da artıyordu.

Tahta bir kalkan ayarlayıp hedef yaptılar ve yayı Callum'a geri verdiler. Bir asker elinde bıçak, onun arkasında duruyordu.

“Bahse girerim yayı bile çekemez,” dedi aralarından biri. Diğerleri gülüşmeye başladılar.

“Eğer hedefi vurursan bu gece kırbaç yok.”

Callum çocukluğunu babasıyla ava giderek geçirmişti ve sürekli olarak yayıyla pratik yapardı. Yay eline aldığı anda müthiş bir haz duydu. Yorgundu ve yediği dayak yüzünden de serseme dönmüştü. Ancak eski bir dostla yeniden buluşmanın verdiği neşe onu ayakta tutuyordu.

Yayın gerginliğini şöyle bir tarttı. Küçük bir çocukken kullandığı yaylardan çok daha büyük ve gergindi bu yay. Ancak hedefi vurabileceğine yine de emindi. Hedefin mesafesini hesapladı ve kasları aklından daha önce harekete geçerek yayı ne kadar germesi gerektiğini hesapladı.

“Sadece bir ok,” dedi asker, elindeki oku ona uzatarak. “Aramızdan birini vurmaya kalkarsan boğazını keserim.”

Ama diğerleri yine de Callum'un arkasına geçerek kendilerini güvenceye almayı ihmal etmemişlerdi.

Oku yayına yerleştirdi ve titreyen kollarına rağmen yayı yanağına kadar çekti. Okun tüylerinin yüzüne

değmesi her zaman hoşuna giderdi. Bir gözünü kapattı ve babasının sözlerini hatırladı.

“Hedefi yalnızca gözlerinle görmeye çalışma,” derdi Tavin MacKinloch. *“Kolunla yayı hisset, duruşunu ayarla ve doğru zaman gelmeden yayı bırakma.”*

Hedefini aldı ve gözlerini kapatıp yayı bıraktı. Ok tam da hesapladığı gibi kalkanın ortasına saplanmıştı. Askerlerin sağır edici bağırsı, çağırışları ortalığı inletiyordu. Yayı ondan aldılar ve söz verdikleri gibi onu o gece kırbaçlamadılar.

Ancak o günden sonra hedef vurma askerlerin eğlencesi haline gelmişti. Her gün onu avluya çıkarıp bir ok veriyorlar, değişik uzaklıkta ve büyüklükteki hedefleri vurmasını istiyorlardı. Bazen bahisler on gümüşü buluyordu. Bu alıştırmalar Callum için bulunmaz bir nimetti. Yeteneğini her gün daha da geliştiriyordu.

Ne var ki her hedefi vurması imkânsızdı ve bazen bahiste kaybeden askerler tarafından kırbaçlandığı da olmuyor değildi. Ancak buna aldırış etmiyordu. Hatta acıya olan dayanıklılığı diğer mahkûmları korkutmaya başlamıştı ve aralarından bazıları onun bir aziz olduğunu söylüyordu.

Kaçış planlarını ise bir kenara bırakmış değildi. Bir akşamüstü doğru anı kolladığı sırada, kalenin ortasında yükselen kulenin kapısında görünen kadın bir anda dikkatini dağıttı. Kadının üzerindeki kıyafetlerden Lord Harkirk’in karısı olduğu anlaşıyordu. Callum bir süre kadının gözlerine baktı. Onun gözlerinde de Marguerite’in gözlerinde gördüğü o çaresizliği görmüştü. Sanki artık yaşamak için bir isteği kalmamıştı.

Marguerite de tıpkı Leydi Harkirk gibi hiç istemediği bir adamla evlendirilecek ve sonunda acı dolu bir tutsaklık yaşayacaktı. O zalimin Marguerite gibi zarif ve kırılgan bir vücuda dokunduğunu düşündükçe öfke nöbeti geçiriyordu.

“Dikkat et,” diye bağırdı kadın Callum'u düşünce-
lerinden çekip çıkararak. Üç asker ona doğru koşuyor-
du. Onları görünce kalenin yeni yapılan duvarındaki
açıklığa doğru koşmaya başladı. Ancak prangalarına
takılıp tökezledi ve yüzükoyun yere serildi.

Askerlerin gülüşmelerini duyuyordu. Ağzında ka-
nın ve tozun tadı vardı. Adamlar gelip onu doğrulttuk-
larında Leydi Harkirk'le yine göz göze geldi. Kadın ona
büyük bir sempatiyle bakıyordu.

Onu kalenin arkasına doğru sürüklemeye başladı-
lar. Bir yandan da konuşamadığını bile bile onunla
alay ediyorlardı.

“Merhamet dile MacKinloch, o zaman seni bıraka-
cağız.”

Konuşabilseydi bile onlardan asla merhamet dile-
mezdi. Tersine onlara meydan okurcasına bakıyordu.
Onu küçük bir hücreye tıktılar ve kapıyı kapattılar.
İçerisi zifiri karanlıktı ve bir mezarı andırıyordu. Onun
korkacağını ve sonunda aklını yitireceğini düşünüyor
olmalıydılar. Birkaç kez bu amaçlarına yaklaşmışlardı
da. Ancak Callum'un yeni bir yaşam nedeni vardı. Ne
olursa olsun oradan kaçacak ve Leydi Marguerite'i son
bir kez olsun görecekti.

Bu düşünceyle olduğu yere çöktü ve tuniğinin için-
den çıkardığı mavi kurdeleyi okşayarak onu düşünme-
ye koyuldu. Aklını diri tutabilmenin tek yolu buydu.

Dakikalar saatlere dönüştükçe onun yumuşak elle-
rini, sesinin müziğini düşünerek içine düştüğü karan-
lığı aydınlatmaya çalıştı.

Sonunda onu hücreden çıkardıklarında neler ola-
cağının farkındaydı. İlk kırbaç darbesi sırtına indiğin-
de gözlerini kapattı. Gerisinin geleceğini çok iyi bili-
yordu. Bu kez belki de onu öldüreceklerdi.

“MacKinloch klanından gelen köleyi serbest bırak-
malısın.”

Leydi Alys Fitzroy, Harkirk kalesinin hanımefendisi, kocasına asla karşı çıkmazdı. Ancak durum bu kez farklıydı. Artık kocası Robert Fitzroy'ın Harkirk kalesini nasıl yönettiğini çok iyi kavramıştı ve bunun bir parçası olmaya niyeti yoktu.

“Adam zaten yarı ölü. Sana bir faydası olmaz,” diye devam etti.

Önceki gece ona yaptıkları işkenceye şahit olmuş, sonunda daha fazla dayanamayıp odasına çekilerek saatlerce ağlamıştı. Adının Callum MacKinloch olduğunu öğrendiği tutsak, gıkını bile çıkarmadan sırtına inen kırbaçlara boyun eğmişti. Gece herkes uyuduktan sonra zindana inmiş ve onu diğerlerinin arasında titreyerek yatarken bulmuştu. Başka bir tutsağın acıyarak üzerine serdiği ince battaniye ise kan içindeydi.

Robert Fitzroy gözlerini kısarak ona şöyle bir baktı, “Yoksa ailesinin onu almaya geldiğini sen de mi duydun?”

Alys omuzlarını silkti. Bu bilginin bir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu. “Evet, iki nöbetçiyi konuşurken duydum. Ailesi onun için fidye vermeye hazırmış.” Kocasının nasıl da aç gözlü olduğunu biliyordu ve bunun onu ikna edeceğine inanmak istiyordu.

“Onu neden salıvereyim ki? Bu otoritemi zayıflatır. Bırakalım da orada ölsün. Belki MacKinlochlar İngilizlerle aşık atmamaları gerektiğini anlarlar.”

“Zaten ölecek. Sen de yine de fidyeyi alabilirsin.”

Kocasına yaklaşıp oturduğu sandalyenin yanında diz çöktü. Onu ikna etmek için kadınlığını kullanmak zorundaydı. Harkirk'in ağzının suyu akmaya başlamıştı bile.

Elini uzatıp onun saçlarına dokunmaya başladı. “Onu yakışıklı buluyorsun, değil mi?”

“Sana sadakatimden şüphe etmemelisin,” dedi. “Eğer onu zindanda çürütmek istiyorsan buna karşı çıkamam. Buranın komutanı sensin,” diye devam etti.

Ona itaat ettiğini göstermek ve böylelikle onu zayıf düşürmek istiyordu.

Harkirk, ona sahip olduğunu göstermek istercesine yüzüne ve oradan da omuzlarına dokundu.

“Bu isteğini değerlendireceğim,” dedi adam sırtarak. Dokunuşları daha da aşağılara iniyordu. “Bu gece kocan olarak sahip olduğum hakkı almak istiyorum.”

Alys hiçbir şey söylemedi. Başını önüne eğerek kocasına itaat etmeye devam etti. Ancak içinde hissettiği o tarifsiz acı onu günden güne yiyip bitiriyordu. Tıpkı zindandaki tutsaklar gibi o da zalim İngiliz Lordunun bir tutsağıydı.

Belki kendi özgürlüğünü geri kazanması artık mümkün değildi ama masum insanları kurtarmak için elinden geleni yapacaktı. Zira artık İngilizlerin, İskoçya üzerindeki politikalarına inanmıyordu. Zindana atılan isyancıları anlayabilirdi ancak son günlerde kadınlar da tutsak edilmeye başlamıştı ve aralarında on yaşlarında bir kız çocuğu da vardı.

Yalnızca kalpsiz bir canavar, bir çocuğu zindana atabilirdi. Bu yüzden de her gün kocasının ölmesi için dualar ediyordu.

Huzursuzdu. Alex ve Bram MacKinloch, Callum'u kurtarmak için iki hafta kadar önce Harkirk'in kalesine gitmişlerdi. O günden beri içindeki sıkıntı dinmek bilmiyordu.

Bram'ın karısı Nairna, onu oyalamak için basit işler önermişti. Ancak hiçbir şey içindeki sıkıntıyı gidermeye yetmiyordu.

“Yakında dönecekler,” dedi şefin karısı Laren, onu öyle sıkıntılı görünce. “Ve baban da seni almaya gelecek.”

Marguerite ona gülümseyerek cevap verdi. Ancak

babasının onu almaya gelip gelmeyeceğinden şüpheliydi. Dük her zaman kızlarının güvenliğini sağlamaya çalışsa da, Marguerite babası için politik durumların kendi pozisyonunu korumak için çok daha önemli olduğunu biliyordu. Belki de Cairnross'tan kaçtığı için ona kızacak ve onu gerisin geri lordun ellerine teslim edecekti.

Klana getirildiğinden beri yaşadığı özgürlük tarifsizdi. İşin aslı daha önce böylesine özgür yaşamamıştı. Kimse ne giyeceğine, nereye gideceğine, nasıl davranacağına karışmıyordu ve bu ona çok garip gelmeye başlamıştı. Soylu bir babanın kızı olarak başkalarının onun adına karar almasına alışmıştı ve yeni kazandığı özgürlüğüyle ne yapacağını bilemiyordu. Ama babası gelene kadar bunun tadını çıkarmaya kendi kendine söz verdi.

Dışarıdan gelen sesler dikkatini çekince koşar adımlarla dışarı çıkan Laren'in peşine takıldı. MacKinlochlar atlarını iç avluya bağlıyorlardı ve Callum'u aralarında seçebiliyordu. Onu görünce bir an rahatlamıştı, ancak adamın boş bakışları ve duruşundaki farklılık onu kaygılandırmaya başlamıştı.

Biraz daha yaklaşıncı her yanının yara bere içinde olduğunu gördü. Zavallıya hiç durmadan işkence etmiş olmalıydılar.

İç i acımaya başlamıştı. Hepsi kendi suçuydu. O gece avluya inip onunla ilgilenmeseydi, başına bunlar gelmeyecekti. Garip bir suçluluk duygusu sardı içini. Acaba onu hatırlayacak mıydı? Eğer hatırlarsa belki de başına gelenler yüzünden onu suçlayacaktı.

Herkes iç avluda koşuştururken o gölgelerde saklanarak olan biteni izlemeye koyuldu.

Ağabeyi Bram, onun üzerindeki tuniği çıkarmaya çalışınca Callum ona saldırdı. Vahşi bir hayvan gibiydi ve sanki kendi öz kardeşlerini bile tanımıyordu.

Onu öyle görmek canını acıtiyordu. Sanki o malum

gecede yaralarını temizlediği o adamdan eser kalmamıştı. Callum gördüğü işkenceler yüzünden aklını yitirmiş gibiydi.

Alex ve Bram onu yatıştırmaya çalıştılsa da başarılı olamadılar. Callum yumruklarını sallıyor, yanına kimseyi yanaştırmıyordu.

“Onu yukarıya taşımamıza yardım et,” diye seslendi Alex, klanın yaşlı üyesi Ross'a. Adam bembeyaz saçlarına ve sakallarına rağmen hala güçlü duruşuyla onlara yaklaştı ve üç kişi Callum'u zapt ederek kuleye doğru taşımaya başladılar.

“Ona yiyecek bir şeyler ayarlayın,” dedi yaşlı Ross. Adamlar onu sürüklerken Marguerite de onları takip ediyordu.

Sonunda onu bir odaya sokmayı başardılar. Callum hala direniyor, ağabeylerine yumruklarıyla saldırıyordu. Marguerite kapının önünde bekliyor, içeriye girmeye çekiniyordu.

Kadınlar sıcak su ve yemek getirdiler ancak Callum hala sakinleşmiyor, onun için hazırlanan küvete girmeyi reddediyordu.

Nairna, Marguerite'i saklandığı yerde görmüştü. Kadının yüzündeki ifade kaygılıydı ve çaresizliği her halinden belli oluyordu.

“Callum'a Cairnross'tayken ona yardım ettiğini söylemiştin. Belki ona yine yardım edebilirsin. Kimseyi dinlemiyor.”

“Yardım edebilir miyim bilemiyorum,” dedi Marguerite çekinerek. “Beni hatırlamayabilir.” *Ya da hatırlarsa beni de itip kakabilir.*

“Kaybedecek neyimiz var ki? Bir dene,” dedi Nairna ve onu elinden tuttuğu gibi odaya doğru çekistirmeye başladı. “Üzerindeki tunik yaralarına yapışmış ve eğer onu çıkarıp yaraları temizlemezsek iltihap kapabilir.”

Marguerite gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

Onun öyle acı çekerek ölmesine izin vermezdi ve başına gelenlerden dolayı hala kendini suçlu hissediyordu.

“Peki,” dedi sonunda. “Elimden geleni yapacağım.”

Nairna önden girip kocasına bir şeyler fısıldadı. Marguerite ise eşikte durmuş kendi kendine söyleniyordu.

Seni tanımayacak bile. Ne diye ona yardım etmeye kalkıyorsun ki?

Ancak daha içeriye adımını atar atmaz Callum başını çevirip ona bakmaya başlamıştı. Gözlerindeki ifadeden neler olup bittiğini anlamadığı çok belliydi. Anlaşılan onu Glen Arrin'de görmeyi beklemiyordu. Kahverengi gözlerini ona dikmiş öylece bakıyordu. Marguerite onun gözlerinde gördüğü şeyi tanımlamakta güçlük çekiyordu.

Neredeyse ağlayacaktı. Callum onu tanımıştı. Ona yardım edebilirdi. Yaralı bir kurda yaklaşır gibi ağır adımlarla Callum'a doğru yaklaşmaya başladı. Bram da şaşkınlıkla bir ona bir de Callum'a bakıyordu. Kardeşi sakinleşmiş ve olduğu yere çökmüştü.

Nairna, kocasının elini tuttu. “Bize ihtiyacın olursa kapının önünde olacağız.”

İkisi çıktığında Marguerite başını çevirip Callum'a baktı. Adam gözlerini bir an olsun ondan ayırmıyor, hala gördüğüne inanmıyormuş gibi ona bakıyordu.

“Bunun olmasını istememiştim,” dedi Marguerite Fransızca. “Seni kurtarmak isterken başına bunları açtığım için özür dilerim.”

Callum elini ona uzattı. Marguerite hiç düşünmeden elini ona verdi. Adam sessizce onu affettiğini söylüyor gibiydi. Onun dokunuşunun sıcaklığı her dakika daha da içine işliyordu sanki. Bakışlarıyla bir insanın cümlelere sığdıramayacağı kadar çok şey anlatıyordu.

Callum, onun elini tutup boğazına, şah damarına götürdü ve nabzını hissetmesini sağladı. Sanki ona varlığının üzerindeki etkisini, onun yanında olmaktan

duyduğu heyecanı anlatıyor gibiydi. O anda istemsizce onu öpmenin nasıl olacağını düşünmeye başladı. Acaba ona nazik davranır mıydı? Yoksa görüldüğü gibi vahşi ve talepkar mıydı?

Hemen sonra orada oluşunun asıl sebebini hatırladı ve ayağa kalktı. Nairna'nın bıraktığı bez parçasını alıp sıcak su dolu küvete daldırdı ve Callum'un yüzündeki yaraları temizlemeye başladı. Öncelikle onun güvenini kazanmak, onu incitmeyeceğini göstermek istiyordu.

Callum gözlerini ondan bir an olsun ayırmıyordu. Sonra yavaşça uzanıp onu bileğinden nazikçe kavradı ve diğer eliyle avucunun içine bir şey bıraktı. Marguerite başını eğip avucuna baktığında mavi saç kurdelelerinden birini gördü. Kurdele yıpranmıştı ve üzerinde kan izleri vardı.

“Bunu nereden buldun?” diye sordu Galce.

Callum uzanıp onun saçını okşamaya başladı. Başparmağıyla onun yüzüne dokunarak ondan yaptığı şey için sessiz bir özür diledi.

Marguerite gözlerinden iki damla yaşın süzülmesine engel olmadı.

“Seni göndermeleri benim suçum.”

Callum başını sağa sola sallayarak onu suçlamadığını anlatmaya çalıştı.

“Çok üzgünüm,” dedi Marguerite fısıltıyla. “Kardeşlerin senin için Cairnross'a geldiler. Ben de onlarla beraber kaçtım.”

Callum'un bakışları donmuştu. Doğruca önüne bakıyordu. Ama onu duyduğunu belirtircesine başını hafifçe öne eğdi.

“Eğer orada olsaydın seni de kurtarabilirlerdi. Seni bulmak için her şeyi yaptılar. İnan bana.”

Callum tepkisizce boşluğa bakmaya devam ediyordu. Sanki onun söylediklerine inanmıyormuş gibiydi. Bunun üzerine Marguerite, onun sırtındaki yarayla

ilgilenmeye karar verdi.

Üzerindeki giysi kırbaç yaralarına iyice yapışmıştı ve görüntüyü bir an yüreğinin kaldırmayacağını düşündü. Ama bunu yapmak zorundaydı.

“Sana yardım etmek istiyorum. Ama canın acıyacak,” dedi sessizce. “Üzerindeki çıkarmak zorundayım. Yaranı temiz tutmanın tek yolu bu.”

Callum dudaklarını büzdü ve arkasını ona dönerek yanlarındaki masaya sıkıca tutundu.

Marguerite de dişini sıktı ve kumaşı nazikçe kaldırmaya başladı. Bu iş sandığından çok daha zor olacaktı, zira kumaş yaralara iyice yapışmıştı ve biraz zorlarsa kapanmış olan yaraların da açılacağına şüphe yoktu.

Bir an bakiştılar. Callum ona cesaret vermek istercesine başıyla işaret etti. Marguerite kumaşı çekmeye başladı. Zavallı adamın masayı tutan parmakları tahayı sıkmaktan bembeyaz kesilmişti.

Marguerite gözlerini kapadı ve kumaşı yavaşça çekti. Callum'un dudaklarının arasından ışıltı andıran bir ses çıkmıştı. Gözlerini tekrar açtığında kanayan yaraları gördü. Neredeyse kusacak gibi olduysa da kendini tuttu ve hemen temiz bir bez parçasını ıslatarak kırbaç yaralarını temizlemeye başladı.

Callum'un yüzünden çok acı çektiği belli oluyordu. Ancak gözlerindeki ifadede bir çeşit rahatlama da vardı.

“Daha iyi olacaksın,” diye fısıldadı Marguerite. “En azından iltihap kapmayacak.”

Callum öyle kırılgan ve yorgun görünüyordu ki onu yalnız bırakmak istemiyordu. Ancak belki yalnız kalmak ister diye sordu.

“İstersen seni yalnız bırakayım. Belki de banyo yapmak istersin. Ya da Bram gelip sana yardım edebilir.”

Genç adam başını sağa sola salladı. Gözlerindeki

ifadeden onun yanından ayrılmak istemediği belli oluyordu. Güçlkle doğrulup küvetin yanına doğru gitti ve öylece çöktü. Sanki kendini küvete atacak bile gücü yoktu.

Marguerite onun ince ama kaslı bedenini inceledi. Kaburgaları sayılıyordu, ancak yine de güçlü bir duruşu vardı.

“Kalıp sana yardım etmemi ister misin?”

Bunu söylediğine kendisi de inanamıyordu. Sözcükler ağzından bir an da dökülüvermişti. Daha önce hiçbir erkeği çıplak görmemişti ve bir bakire olarak bunu yapması hoş olmazdı.

Kalbi hızla atmaya başlamıştı. Eğer ona banyo yapması için yardım ederse bunun, onun yaralarını temizlemekten çok daha fazlası olacağını farkındaydı.

Callum ayağa kalkmış ona cevap bekleyen gözlerle bakıyordu. Marguerite sesi titreyerek söze girdi. “Peki, sana yardım edeceğim.”

Callum arkasını dönüp üzerindeki İskoç eteğini çözmeye başlayınca hemen gözlerini kaçırdı.

Su soğumuştı ve sırtındaki yaralar keskin iğneler gibi batıyordu. Küvette, dizlerini göğsüne çekmiş oturuyor, camı yandıkça gözlerini kısıyordu.

Marguerite'i göndermeliydi. Kızın onu böyle görmesine izin vermesi doğru değildi. Ancak son haftalarda çok değişmişti ve sanki onsuz yapamayacağını hissetmeye başlamıştı.

Bunun neden onu böyle yiyip bitirdiğini bir türlü anlamıyor ancak Marguerite'in yanından bir an olsun ayrılmak istemiyordu. Önce bunu son haftalarda yaşadığı işkenceler yüzünden doğru düşünme yeteneğini kaybetmesine yormuş, sonra biraz daha düşününce bunun içinden yükselen bir dürtü olduğuna kanaat

getirmişti.

Marguerite bir bez parçasını suya batırıp sırtındaki yaraları temizlemeye başlamıştı. Canı acıyordu ama içinden yükselen o vahşi dürtüyü en azından bastırmak için bir bahane bulduğu için mutluydu. Kızın elleri omuzlarına doğru yükselince tüylerinin ürpermesine engel olamadı. Aklı ona ihanet ediyordu. Daha şimdiden onun yumuşak ellerinin göğsüne, oradan da sertleşmeye başlamış olan erkekliğine doğru indiğini hayal etmeye başlamıştı.

Daha önce hiçbir kadınla beraber olmamıştı ve içinde yükselen o ateşle neler yapabileceğini kestiremiyordu. Ancak dürtüleri onu öpmesini, dudaklarının tadına bakmasını emrediyor gibiydi.

Dikkatini başka bir yöne vermek istiyor ama bunu başaramıyordu. Marguerite şimdi onun saçlarını yıkıyor, zarif parmaklarıyla alnına masaj yapıyordu. Callum ise uzanıp onu yanına, küvete çekmemek için kendini zor tutuyordu. Aklında daha şimdiden onun üzerindeki yarıtıp attığı ve çıplak bedeninde parmaklarını dolaştırdığı sahneleri resmetmeye başlamıştı.

Artık kontrolünü kaybetmek üzereydi ve ne yapacağını bilemiyordu. Bunun üzerine nefesini tuttu ve başını küvete daldırdı.

Seni istemiyor, diye hatırlattı kendine. O bir dükkün kıızıydı ve kendisi gibi bir İskoç ile beraber olması imkânsızdı.

Başını sudan çıkardı. Su damlaları sakallarından akıyordu. Gözlerini açtığında Marguerite'in onu izlediğini fark etti. Bunun üzerine eliyle sakalını ve sonra da masanın üzerinde duran bıçağı işaret etti.

Kızın kaşlarını çatmıştı. Sanki kendisinden istenen şeye inanamıyor gibiydi.

“Seni tıraş etmemi mi istiyorsun?”

Başıyla onu onayladı Callum. Sakalının ağırlığı onu

rahatsız ediyordu ve sanki yıllar süren tutsaklığının tüm tozunu ve pisliğini sakallarında taşıyormuş gibi hissediyordu.

“Bunu kendin yapmayı ister misin?” diye sordu Marguerite.

Bunu denemeye kalkarsa daha ilk anda boğazını kesebileceğinin farkındaydı. Daha küçük bir çocukken tutsak düşmüştü ve sakalları çıkmaya başladıktan sonra bir daha onları kesmek gibi bir fırsatı olmamıştı, yani tıraş olmayı bilmiyordu.

İşin aslı Marguerite'in dokunuşlarını teninde bir süre daha hissetmek istiyordu.

“Peki,” dedi Marguerite, derin bir iç çekerek. “Ama daha keskin bir bıçağa ihtiyacım olacak. Burada bekle.”

Kız odadan çıkında sakalını sabunlayıp yıkadı. Ama ne yaparsa yapsın üzerine sinmiş olan pislği bir türlü arıtamıyor gibi hissediyordu.

Marguerite dönünce küvetin önünde diz çöktü. Elinde bir makas ve keskin bir ustura vardı. Önce makas yardımıyla sakalı iyice kısalttı, sonra da onun başını küvete dayayarak yüzünü sabunlamaya başladı. Marguerite'in ellerinin yüzünde kayması Callum'a kendini çok ama çok iyi hissettiriyordu.

Kız bıçağı nazikçe yüzünde kaydırıyor ve onu sakallarının ağırlığından kurtarıyordu. Onun parmaklarının her dokunuşunda Callum'un içinde büyüyen istek de artıyordu.

Marguerite'in yüzü kendisinininkine öyle yakındı ki, Callum onun mavi gözlerinin içini dahi görebiliyordu. Onu uzun uzun incelemeye, yüz hatlarını zihnine kazımaya başladı. Marguerite işini bitirmiş, onun yüzünü durulamaya başlamıştı.

“Böylesi daha iyi, değil mi?” diye sordu kız gülümseyerek. Tam doğrulacağı sırada Callum uzanıp onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu gözlerinin içine

bakmaya zorladı. Nazıkçe onun yüzünü şakaklarından başlayarak çenesine kadar başparmağıyla okşadı. Kızın dudakları şaşkınlıkla aralanınca onun yüzüne doğru kendi yüzünü yakınlaştırmaya başladı. Bir yandan da acaba hayalini kurduğu o öpücüğe ulaşip ulaşamayacağını düşünüyordu.

Kızın yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Hemen ardından hızla ayağa kalktı.

“Gerisini kendin halledebilirsin diye düşünüyorum. Bu arada ben de sana birkaç parça giysi getireyim.”

Marguerite ona sabunu uzatıp arkasını döndü. Callum onun gözlerindeki istekliliği görmüştü ancak çok acele davranmış ve onu ürkütmüş olmalıydı.

Hızlıca bacaklarını yıkayıp küvette doğruldu. Marguerite arkasını dönmüş, onun üzerine bir şeyler almasını bekliyordu. Callum etrafına baktı ve sandalyenin üzerinde onun için hazırlanmış olan havluyu fark etti. Hemen havluyu beline sarıp Marguerite'e doğru yürümeye başladı. Ona yaptıkları için teşekkür etmek istiyor ama boğazından hiçbir ses çıkmıyordu.

Bir süre kızın üzerindeki o zarif elbiseyi ve onun mükemmel hatlarını izledi. Keşke ona hissettiklerini söylemenin bir yolu olsaydı. Belki konuşamıyordu ama ona dokunarak neler hissettiğini anlatabilirdi.

İçinde yükselen deli cesaretiyle ona yanaştı. Kızın arkası hala ona dönüktü ve uzun sarı saçları beline kadar geliyordu. Onun her haliyle ne kadar da güzel olduğunu düşünerek elini uzattı ve onun omzuna dokundu.

Marguerite yavaşça ardını döndü. Aralarında yalnızca bir kol uzunluğu kadar mesafe vardı. Kızın gözlerinde cesaret verici bir bakış görüyordu Callum ve uzanıp parmaklarını onun dudaklarına değdirdiğinde Marguerite'i tatlı bir ürperti sardı.

Marguerite gözlerini kapatıp fısıltıyla, “Bunu yap-

mana izin vermemeliyim,” dedi.

Callum onun önünde diz çöktü ve kızın elini kendi başına götürdü. Bir anlamda ona asla zarar vermeyeceğini anlatmaya çalışıyordu.

Marguerite önce kaşlarını çatıp onun ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışsa da, hemen sonra ona gü-lümsedi.

“Beni asla incitmeyeceğini biliyorum.”

Callum yavaşça doğrulup onun gözlerinin içine baktı. Keşke bir şeyler söyleyebilseydi. Marguerite onun gözlerindeki çaresizliği görmüş olmalı ki hiç bek-lemmediği bir şey yaptı ve parmak uçlarında yükselerek, yanağını onun yanağına dayadı.

Onun kokusunu böyle yakından duymak, tenini teninde hissetmek Callum'un başını döndürmüştü. Marguerite'in elini tutup kendi kalbine götürdü ve nabzını duymasını sağladı.

Ona asla sahip olamayacağını biliyor ancak ona karşı hissettiklerini bir türlü bastıramıyordu. O anda bir kere de olsa onu öpmek, ruhunun kendi ruhuna dokunuşunu hissetmek istiyordu.

Başını çevirdi ve Marguerite'in yanağındaki tema-sını kesiti. Yavaşça dudaklarını onun dudaklarına doğ-ru götürmeye başladı. Kızın mavi gözlerindeki şaşkın-lığı görüyor ve nasıl bir tepki vereceğini bilemiyordu.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

Marguerite nefesini tutmuş, Callum'un dudaklarına kendini bırakmıştı. Onun sıcak dudakları içinde hissettiği, utangaçlığı yenmesine yardımcı oluyordu.

Daha önce de birleriyle öpüşmüştü. Ancak hiç kimsenin dudakları ona böyle bir şey hissettirmemişti. Aralarındaki bağın bir kadın ve kendisine yardım ettiği için ona minnettar olan bir adamdan daha derin olduğu su götürmez bir gerçektir ve Marguerite de buna karşılık vermekten kendini bir türlü alamıyordu.

Bir erkeğin ona böyle davranmasına alışık değildi. Daha önce ona yanaşan tüm erkekler onda babasının zenginliğini ve nüfuzunu görürken, Callum'un buna aldırış etmediği bakışlarından belli oluyordu. Onu sadece kendisi olduğu için arzuluyor, bunu yaparak da Marguerite'in içinde tarifsiz duyguların ateşlenmesine sebep oluyordu.

Callum, yarı çıplak olarak onu öpüyor, vücudu

onun vücuduna değiyordu. Bu onu utandırmalı ve onu itip kendini geriye çekmeliydi. Ancak Callum'un yüzünü kavrayan elleri ve dudaklarının sıcaklığı onun aklını başından alıyordu.

Onun sertleşmiş erkekliğinin karnına değdiğini hissedince bacaklarının arasından yükselen sıcaklığa engel olamamıştı. Öpüşmeleri daha da ateşli hale geliyordu ve kendini ona biraz daha verirse dönüşü olmayan bir yola gireceklerine şüphe yoktu. Tüm savunması alt üst olmuştu ve bedeni büyük bir istekle titremeye başlamıştı.

Sonunda Callum dudaklarını onun dudaklarından ayırıp gözlerinin içine baktığında, şehvet dolu bakışlarından onun bedenine sahip olmak istediğini okunuyordu.

Marguerite ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Titreyen sesiyle sonunda bir şeyler geveledi.

“Şey... Giyinsen iyi olacak.”

Callum bir süre onu inceledikten sonra elini uzatıp yanağını okşadı. Sanki haddini aştığı için ondan özür dilemek istiyordu.

Marguerite onun arkasını dönüşünü izledi. Yanakları yanıyor, bedeni hala öpüşmelerinin etkisiyle titriyordu. Callum beline sardığı havluyu çözünce hemen arkasını dönüp duvara bakmaya başladı.

Arkasından gelen sesleri merakla dinliyordu. Omzunun üzerinden, arkası dönük giyinen Callum'a şöyle bir bakmaktan kendini alıkoyamadı.

Adamın omuzlarından aşağısı yara bere içindeydi ve o izleri ömür boyu taşıyacağına şüphe yoktu. İnce vücuduna rağmen bir savaşçının duruşunu taşıyordu. Sıkı ve kaslı kalçaları, güçlü baldırları vardı.

O anda Callum da hafifçe arkasını dönmüş ve onu kendisine bakarken yakalamıştı.

Adamın dudaklarının kenarında beliren gülümseme Marguerite'i çok utandırmıştı.

Hemen başını tekrar duvara doğru çevirdi. Neden böyle bir şey yaptığını hala anlayamıyordu. Callum'un ona kızdığı falan yoktu. Hatta bakışlarından onun bu hareketinin kendisini eğlendirdiği açıkça anlaşıyordu.

Ne kadar da yakışıklıydı. Yaşadığı o zor koşullara rağmen koyu kahverengi gözlerindeki o yoğunluk ayaklarını yerden kesiyordu. Uzun siyah saçları ve yeni tıraş olmuş yüzüyle ona karşı koyabilecek çok az kadın vardı.

Marguerite kendi kendine neden onu böyle çekici bulduğunu sorup duruyordu. Adamın yakışıklı oluşu onun için bir şey ifade etmemeliydi. Biraz daha düşününce Callum'u çekici kılan şeyin dış görünüşünden çok daha fazlası olduğunu anlıyordu. Onun bakışlarındaki derinlik kendini bir kadın gibi hissetmesini sağlıyordu.

Bir kalede, çevresinde hizmetçilerle büyümüş ve her istediğine hemen sahip olmaya alışmış biri olarak Callum gibi, bir ailenin üçüncü oğlu olan ve üzerine giydiklerinden başka bir şeyi olmayan genç bir adamın ona rahat bir hayat sunamayacağını farkındaydı. Ama yine de onun çekimine kapılmaktan kendini alamıyordu. Belki de onu özel yapan şey de buydu. Callum ona baktığında babasının zenginliğini ve gücünü değil, sadece onu görüyordu.

Sonunda başını tekrar çevirip ona bakma cesareti bulduğunda Callum'u, giyinmiş ve yatakta oturur vaziyette buldu. Yorgun görünüyordu, ancak sanki uyuyamayacakmış gibi bir hali vardı. Sonunda hemen yanını işaret ederek onu davet edince kararsız adımlarla ona doğru yürümeye başladı.

Birkaç adım kala durdu, "Beni bir kez daha öpmene izin veremem," diye uyardı.

Callum hafifçe gülümsedi ve başıyla onayladı. Avucunu açtığında Marguerite, onun hala mavi kurdeleyi

tuttuğunu gördü.

Derin bir nefes aldı ve onun yanına oturdu. Arada mesafe bırakmaya gayret göstermişti.

“Uyumalısın. Artık güvendesin,” diye onu rahatlatmaya çalıştı. Kendisi de yorgundu ve saat geç oluyordu. Ancak onun sakinleşip uykuya daldığını görmeden odadan ayrılmaya niyeti yoktu.

Callum yavaşça eğilip başını onun dizlerine koydu ve gözlerini kapadı. Bu Marguerite'i rahatsız etmeliydi ama tam tersine, uzanıp onun uzun siyah saçlarını okşamaya başladı. Gözlerinde biriken yaşlara hâkim olamamıştı. Callum'un, onun sıcaklığına ihtiyacı vardı.

Kendi yorgunluğuna rağmen hareket etmeden Callum'un başını okşamaya devam etti. Genç adam uzanıp onun diğer elini tutunca da tepki vermedi.

Bir süre sonra gözleri kapanmaya, uyku onu tatlı dünyasına çağırmaya başlamıştı. Önce arkasına bir yastık koyup rahat etmeye çalıştıysa da, bir süre sonra o da Callum'un yanına uzandı.

Kargaların acı çığlıkları kulaklarını tırmalıyordu. Bu leş yiyiciler yine dış avlunun üzerinde daireler çizmeye başlamışlardı ve ölen tutsakların bedenleriyle beslenmek için doğru zamanı kolluyorlardı. Callum onlardan nefret ediyor, onları görmek bile midelerini bulandırıyor.

Tutsakların çoğunun ismini bilmeseyse de, ölülerin kargalar tarafından yenmesi büyük bir saygısızlıktı ve Callum onları her gördüğünde taş atıp onları oradan kovalıyordu.

Bir karga tüyünü eline aldı ve avucunun içinde sıkı. Bir gün onu tutsak alan ve sebepsiz yere insan öldüren bu adamdan intikamını alacaktı.

Gözlerini açtığında kendini dinlenmiş hissediyordu. Yanağına değen saç buklesini fark edince Marguerite'in onun kollarında uyuya kaldığını fark etti. Onun tatlı kokusunu içine çekip Marguerite'e daha da sıkı sarıldı.

Şafak sökmek üzereydi ve hafif ışıktaki onun sarı saçlarının parıltısını izlemeye koyuldu. Onun nefes alıp verişini dinlemek huzur vericiydi.

Sanki bir rüyayı yaşıyor gibi mutluydu. Haftalarca onu öpmenin, onun kokusunu içine çekmenin hayaliyle yaşamış, sonunda bu hayali gerçek olmuştu.

Yine de bu hayale kendini kaptırmamalıydı. Marguerite, her ne kadar kendisine karşı duyduğu tutkuyu gizleyemese de bir dükün kıızıydı ve eninde sonunda Glen Arrin'den gidecekti.

O anda dışarıdan, uzaklardan gelen bir ses dikkatini çekti. Callum isteksizce de olsa yataktan çıktı ve koridora açılan kapıyı araladı. Bram bir köşede uyuyup kalmıştı. Onun Marguerite'le beraber kalmasına izin vermesi şaşırtıcıydı doğrusu.

Koridordaki camı açıp dışarıya baktığında bir dizi meşalenin ufuktan onlara doğru yaklaştığını gördü. Neler olup bittiğini anlamamıştı. Hemen odaya dönüp Marguerite'i uyandırmak, sonra da Bram'ı uyarmak istedi.

Odaya döndüğünde Marguerite uykusunda Fransızca bir şeyler mırıldanıyordu. Uzanıp onun yanağına dokunarak onu uyandırmak isteyince kızın gözleri birden açıldı ve içgüdüyle yerinden fırlayıp ona sarıldı.

Callum onun saçlarını okşayarak sakinleştirmeye çalıştı. Marguerite kâbus görmüş olmalıydı ve hala titremeye devam ediyordu.

"Üzgünüm," dedi sonunda kendine gelince. "Rüyamda Cairnross kalesini saran alevlerden kaçıyor-

dum.”

Kız yanağını onun omzuna dayadı. Callum onun saçlarına öpücükler konduruyor, yüzünü okşayarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Marguerite başını ona doğru çevirdi ve gözlerini kapatıp dudaklarını ona uzattı.

“Ondan uzak dur Callum!”

Ağabeyi Alex bir hışımla odaya dalmıştı. Görünüşe bakılırsa onun Marguerite'e isteği dışında sahip olma-ya çalıştığını sanmıştı.

Bram da o sese uyanmış ve odaya dalmıştı. Hemen sonra Alex'e döndü. “Onları rahat bırak,” dedi. “Leydi Marguerite onu bir şekilde sakinleştirmeyi başardı.”

“Seni incitti mi?” diye sordu Alex, Marguerite'e yanaşarak. Kız yüzünün kızarmasına engel olamamıştı.

“Gitsem iyi olacak,” diye mırıldandı. “Uyuyakalmışım.”

Callum, ağabeylerine şöyle bir baktı. Onlara gördüğü şeyi anlatmak istediye de bunu başaramadı. Eliyle dışarıyı işaret etmeye, onları uyarmaya çalıştı. Ancak ne Bram, Ne de Alex onu anlamış gibi görünüyordu.

Alex, Bram'a dönüp “Bütün gece uyudu mu?” diye sordu.

“Birkaç kez bağırarak uyandı ama Marguerite bir şekilde onu sakinleştirmeyi başardı.”

“Öyleyse onu yakınımızda tutmalıyız,” dedi Alex.

Callum öfkesine yenik düştü. Onu anlamalıydılar. Dışarıda gördüğü şey Glen Arrin'e yaklaşan bir tehlike olabilirdi. Ağabeylerine ulaşip onları omuzlarından tuttu ve pencerenin önüne doğru çekiştirmeye başladı.

“Sakin ol Callum, orada bir şey yok,” dedi Bram. “Artık güvendesin.”

Alex bir kadehe şarap koyup ona yanaştı. “Al şunu iç, sabah olunca neler döndüğüne bakarız.”

Callum odada bir ileri bir geri volta atmaya başla-

dı. Korkuyordu. Gördüğü şey intikam almak için gelen Harkirk ve Cairnross'un adamları olabilirdi.

“Hadi Callum,” dedi Bram. “İç şu şarabı. Seni sakinleştirecektir.”

Callum onlara bir baktı ve bardağı kafasına dikti. Ancak bitkilerin acı tadını fark ettiğinde çok geç olmuştu. Şaraba bir şeyler karıştırmış olmalıydılar.

Büyük bir öfkeyle ağabeylerine saldırdı ancak içkisine karıştırdıkları şey her neyse sandığından daha güçlüydü ve birkaç saniye sonra olduğu yere yığıldı. Son hatırladığı ağabeylerinin onu Marguerite'in kokusu sinmiş olan yatağa yatırışlarıydı.

Callum uyandığında kendini iyi hissetmiyordu. Ağzında hala ona verdikleri karışımın kötü tadı vardı. Güçlülük de olsa gözlerini açtı ve doğrulmaya çalıştı. Bram ve karısı Nairna'nın konuşmalarına kulak misafiri olmuştu.

“Nerede olduğunun farkında bile değil gibi davranıyor.”

Callum dişlerini sıktı. Nerede olduğunu gayet iyi biliyordu ve aklı da başındaydı. Konuşmadığı için herkes onun aklını kaçırdığını düşünüyordu. Acı çekiyordu ve günlerce işkence görmüştü. Getirildiğinde de zihni biraz bulanıktı ama şimdi kendini iyi hissediyordu.

“Bu sabah tepede meşaleler gördüm,” dedi Nairna. “Harkirk'in adamları sizi takip etmiş olabilirler mi?”

Callum'un buna şüphesi yoktu. Sabaha karşı uyandığında gördüğü meşaleleri onlara anlatabilmiş olsaydı kendilerini savunmak için daha çok zamanları olurdu. Ancak artık yapacak bir şey yoktu.

“Herkesi haber verin,” dedi Alex. “Locharr Lorduna da haber gönderin. Onun yardımına ihtiyacımız

olabilir,” diye ekledi ve Nairna'ya döndü, “Laren'e söyle...”

“O çoktan kadınları ve çocukları toplamaya başladı.”

“Güzel,” dedi Alex ve o anda yerinde doğrulmaya çalışan Callum'u fark etti. Ağabeyinin gözlerinin içine bakınca onun yaşadığı kaygıyı görebiliyordu. Tüm klanın sorumluluğu onun üzerindeydi ve sayıları da azdı. Eğer kale sarılırsa birçoğu daha hayatını kaybedecekti.

Alex, onu baştan aşağı süzüyor, sanki onun işe yarayıp yaramayacağını anlamaya çalışıyordu. Callum ona kararlı bakışlarla bakarak kendisine güvenebileceğini anlatmaya çalıştı. Ona bir yay verirlerse elinden gelenin en iyisini yapardı.

“Callum,” dedi sonunda Alex. “Kadınları ve çocukları korumalısın.”

Alex ona bir kılıç uzattı. Callum titreyen koluna rağmen kılıcı aldı. Ağabeylerinin yüzünü kara çıkarmayacaktı. Yine de bir kılıçla çok fazla şey yapamayacağını, kollarının o kadar güçlü olmadığını iyi biliyordu.

Bram'ın karısı Nairna ona şüpheyle bakıyordu. Ona kadınları koruyabileceğini söylemek isterdi. Marguerite'e bir şey olmasına izin vermeyecekti. Yatağın ucundaki kurdeleyi alıp tuniğinin içine tikiştirdi.

Hepsi beraber Nairna'yı takip etmeye koyuldular. Ona verdikleri karışım yüzünden hala başı dönüyordu. Ancak kararlılığından hiçbir şey kaybetmemişti.

Nairna onları meşaleleri gördüğü yere getirdiğinde artık şafak sökmüştü. Başını kaldırıp çevreyi kolağan edince gördüklerine inanamadı. Kalenin etrafı düzinelerce adam tarafından sarılmıştı. Flamalara bakılırsa Harkirk'in adamlarına Cairnross'tan gelen birlikler de katılmıştı.

Marguerite, Laren'le beraber klanın kadınlarına haber vermek için canhıraş, evden eve koşuyordu. Laren ona olan biteni anlattığında bunun kendi suçu olduğunun farkındaydı. Cairnross Lordu onu almak için geri gelmişti.

“Kadınları ve çocukları kulenin altındaki mahzene götürmeliyiz. Orada güvende olacaklar,” dedi Laren.

Marguerite tüm kadınları ve çocukları bir yerde toplamıştı. Laren'in küçük kızını kucağına alıp kuleye doğru ilerlemeye başlamıştı. Bir yanda da arkasına bakıp geride kalan var mı diye ortalığı kolaçan ediyordu.

İşte o an ağır adımlarla, elinde bir kılıç taşıyarak ona doğru yaklaşan Callum'u gördü. Gözlerinde halkını korumak için her şeyi yapmaya hazır olan bir savaşçının kararlılığı vardı. Marguerite kucağındaki çocuğu bir kadına verdi ve Callum'u beklemeye koyuldu.

Genç adam ona yaklaşıncı önce onu baştan aşağıya bir süzdü. Sanki iyi olup olmadığından emin olmaya çalışıyordu.

“Biraz daha iyi misin?” diye sordu. Callum ona hafifçe başını eğerek karşılık verdi ve çenesiyle işaret ederek aynı soruyu ona yöneltti.

“Ben iyiyim. Yalnızca senin için kaygılanıyordum.”

Callum onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Sonrada uzun uzun onun yüzünü izlemeye koyuldu. Sanki onun yüzünü hafızasına kazımaya çalışıyordu.

Laren ve Nairna, kadınları ve çocukları çoktan mahzene götürmüşlerdi. Koridorda yalnızca ikisi vardı. Marguerite kaygılıydı. Onun savaşmaya hazır olup olmadığından emin değildi ve her ne kadar güçlü görünse de, onca yıllık tutsaklığının ardından ona böyle bir görevi yüklemek doğru olmayabilirdi. Ancak Callum'a bakınca onun tüm ailesi tehlikedeyken geride kalacak biri olmadığını görebiliyordu.

“Kendine dikkat et,” dedi Marguerite fısıltıyla.

Callum eğilip onu öperek karşılık verdi. Marguerite dudaklarını ondan kaçırmamıştı. Ama bir yandan da ona ve kendisine böyle umut verdiği için içi acıyordu. Babası eninde sonunda gelecek ve onu seçtiği başka bir adamla evlendirmek için uzaklara götürecekti.

Callum onu sıkıca sarıp dudaklarına ona iyice bastırdı. O gün ikisi de ölebilirdi ve bu birbirlerini son görüşleri bile olabilirdi.

Marguerite sonunda kendini geri çekti ve gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

“Diğerlerine katılmalıyız. Onların da en az benim kadar senin korumana ihtiyaçları var.”

Callum başını sallayıp onu elinden tuttu ve mahzene doğru ilerlemeye başladı. Duruşundaki kararlılık Marguerite’e cesaret veriyordu.

İşte o an Callum'un onu her ne pahasına olursa olsun koruyacağını anlamıştı ve daha önce hiçbir erkek onun için böyle bir şey yapmaya kalkmamıştı.

Callum, Laren'in yardımıyla kalenin yanındaki hendeğe açılan gizli geçidi aramaya koyuldu. Düşman kuleyi ateşe vermişti ve duman daha şimdiden mahzene sızmaya başlamıştı. Sonunda Nairna ve Laren, mahzenden kaçarak, Bram ve Nairna'nın tepedeki evine ulaşmaktan başka çareleri olmadığına karar vermişlerdi.

Küçük kardeşi Dougal, mahzene indiğinden beri gözlerini duvara sabitlemiş öylece duruyordu ve bu Callum'u kaygılandırmaya başlamıştı. Onu bebekliğinden beri ilk kez görüyordu ve kardeşi her ne kadar genç bir delikanlıya dönüşmüş olsa da, savaşın dehşeti ona ağır geliyor olmalıydı.

Laren yıllardır kullanılmamış olan geçidi bulmuş,

Nairna da kadınları ve çocukları geçitten güvenle geçip dışarıya çıkmaları için sıraya dizmeye başlamıştı. Marguerite de onlara yardım ediyordu.

Callum gözlerini bir an olsun ondan ayırmıyordu. Şaşırtıcı bir biçimde sakindi. Onları her ne pahasına olursa olsun koruyacaktı ve bedensel ve zihinsel olarak buna hazırdı.

Tek sorun, elindeki kılıçla yapabileceklerinin kısıtlı olmasıydı. Dougal'ın yanına gidip onun omzuna dokundu. Kardeşi gözlerini ona çevirdiğinde, eliyle hayali bir yayı çekerek ona bir yay ve oklara ihtiyacı olduğunu anlatmaya çalıştı.

Nairna onları görmüş ve yanlarına yanaşmıştı.

“Dougal, burada hiç silah var mı?”

Delikanlı başını salladı, “Evet, burada her zaman birkaç kılıç ve yay saklarız.”

Callum hemen onun işaret ettiği tarafa yöneldi. Bir köşeye bırakılmış yayları ve okları görünce kendine güveni daha da artmıştı.

Yaylardan birini Dougal'a verdi ve kendisi de bir diğerini aldı. Nairna da bir köşede duran tatar yayını almış, onlarla beraber savaşmak için öne çıkmıştı.

Callum onun önüne geçti ve başını sağa sola salladı. Onun bu cesaretini takdir ediyordu, ancak Nairna'nın öncelikli görevi kadınları ve çocukları güvenli bir yere ulaştırmak olmalıydı.

Callum hendeğe açılan geçide doğru yürümeye başladı. Marguerite'in yanında bir an durdu ve uzanıp onun güzel yüzüne dokundu.

“Bizi koruyacağımı biliyorum,” dedi genç kız. “Lütfen dikkat ol.”

Callum başını öne eğerek onu teskin etmeye çalıştı ve hemen ardından geçide girdi.

Dougal, bir adım arkasından onu takip ediyordu. Hendeğe vardıklarında toplanmış olan yağmur suyunun yansıyan gün ışığı bir an gözünü aldı. Sonra

Dougal'a hendeğin diğer tarafına geçip mevzi almasını işaret etti. Böylelikle hendeğe giren askerlere iki taraftan da saldırabileceklerdi.

Nairna kadınları hendeğe doğru yönlendirdi. Marguerite de hemen onun yanında çocukları yönlendiriyordu. Laren iki kızını kucığına almış hendekteki suyu yarmaya çalışıyordu.

Callum, yayını germiş gelecek ilk askeri bekliyordu. Nairna'nın köpeği kadının peşinden suya atlamış ve bele kadar gelen suda karşıya doğru yüzmeye başlamıştı. Hayvanın sakinliğine bakılırsa kalenin bu yanı henüz askerler tarafından sarılmamıştı. Alex ve Bram, klanın diğer erkekleriyle beraber onları iç avluda oyalıyor olmalıydı.

Marguerite hendeğin karşı tarafına geçmiş ve çocukları tek tek sudan çıkarmaya başlamıştı. Bir an göz göze geldiler. Kızın mavi gözlerindeki endişe içini acıtiyordu.

Nairna'nın köpeği, hendeğin diğer ucundan havlamaya başlayınca Callum yayını tekrar gerdi. İki asker hendeğe dalmıştı ve kadınlardan bazıları hala hendeğin içindeydiler. Marguerite de onlara yardım ediyordu.

Callum ilk oku gönderdi. Ok adamın boynuna saplanıp onu yere düşürmüştü. Hemen yayına bir ok daha yerleştirip ikinci askeri hedef aldı. Ok ikinci adamı göğsünden vurup suya düşürmüştü.

Dougal bağırarak onu yeni gelen askerlere karşı uyarmak istemişti. Sonra da heyecanla gerdiği yayı sallıverdi. Ok hedefi bulmamış, yaklaşan askerin hemen önüne düşmüştü.

Callum hızlı hareketlerle gelen iki askeri oklarıyla indirdi. Arkasını dönüp bakınca Nairna'nın son kalan kadını da hendekten çıkardığını gördü. Hemen arkasında, tahta kuleden gelen sesler onu irkiltmişti. Ancak pozisyonunu terk etmeyecekti. Artık bir yetişkindi

ve ailesi, yuvası için savaşıyordu. Belki konuşamıyordu ama ağabeylerine, klana layık biri olduğunu ispatlayacaktı.

Bram ve Alex hendeğin diğer tarafından yaklaşıyorlardı. İç avlu düşmüş olmalıydı. Bram hendeğe dalıp Nairna'ya sarıldı. Callum onları öyle görünce koşup Marguerite'in yanına gitmek ve onun güvende olduğundan emin olmak istedi.

Bir anda arkasından gelen çatırtılarla gerçekliğe döndü.

"Callum, Dal!" diye haykırdı Bram.

Bunu duyar duymaz kendini suya bıraktı. Tahta kule az önce olduğu yere büyük bir gürültüyle çökmüştü. Sudan çıkıp soluklanmak için bir taşa oturdu ve nefesi toplamaya çalıştı.

Nairna, Marguerite'i ormana doğru itmeye çalışıyordu, "O iyi. Hemen saklan."

Callum başını kaldırıp ona baktı. Kulenin çöktüğünü duyunca geri dönmüş olmalıydı. Bunu görmek bir şekilde hoşuna gitse de, onun tehlikeye böyle yakın olmasına izin veremezdi.

Neyse ki Marguerite onun iyi olduğunu görünce yine ağaçların arasında gözden kayboldu. Onun yanına gitmek için can atsa da, ailesini öylece bırakamazdı.

O sırada Bram, Callum'a yaklaşip elini uzattı ve kalkmasına yardımcı oldu.

"Kadınları ve çocukları koruduğun için sana minnettarım" dedi ağabeyi, sonra derin bir iç geçirdi ve "Zindanda geçirdiğin her gün için kendimi suçluyorum. Beni affet."

Ona cevap veremese de uzanıp omzuna dokunarak onu affettiğini anlatmaya çalıştı. Beraber geçirdikleri o uzun tutsaklığın ardından Bram'ın onu kurtarmak için her şeyi yaptığını bilmeliydi. Nairna'nın yüzünde de minnettar bir gülümseme vardı. Ancak onun da kadınlara ve çocuklara katılma zamanı gelmişti.

Callum, sırtındaki kılıcı çıkarıp Dougal'a verdi ve ona ormana gitmesini işaret etti. Delikanlı hendeği tırmanıp ağaçların arasında kaybolur kaybolmaz bir düzine asker hendeğin ucunda göründü.

Callum başını çevirip Dougal ve Marguerite'in kaçmayı başarıp başaramadığını gözlemek için can atıyor, ancak askerlerin ilgisini o yöne çekmemek için bunu yapamıyordu.

Ancak ağaçların arasındaki bir hareket okçuların ilgisini çekmiş olmalı ki ardı ardına ormana doğru ok yağdırmaya başladılar.

Callum hemen oklarına sarıldı ve ardı ardına İngiliz okçularını vurmaya başladı. Bram ve Alex de kalınlarını kaldırmış, hendeğe dalan piyadeleri karşılamaya hazırlandılar. Nairna'nın ormana gizlenecek zamanı olmamıştı ve Bram'ın hemen yanında duruyordu.

Etrafları sarılmıştı ve düşman sayıca üstündü. Callum son bir oku kalana dek etraflarını saran askerleri ok yağmuruna tutmuştu.

Son okunu yayına taktı ve beklemeye başladı. Cairnross veya Harkirk'i kollamaya başladı. Son okunu sıradan bir askerin üzerinde harcamayacaktı.

Ancak kaçınılmaz bir gerçek vardı. O gün hepsi o hendeğe ölecekti.

Marguerite korkuyla ardına gizlendiği kayayı sıkıyordu. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Orada olmaması gerektiğini biliyordu ancak geri dönüp Callum'un iyi olduğundan emin olmalıydı.

Lord Cairnross ve Harkirk'i yan yana görünce kalbinin acımasına engel olamadı. MacKinlochlar'ı öldüreceklerdi.

Bir an koşup hendeğe atlamayı ve Cairnross'a, on-

ları affetmesi için yalvarmayı düşündü. Ancak Lordun bunu kabul etmeyeceğini çok iyi biliyordu. O artık bir haindi ve ona da aynı muameleyi yapacaklardı.

Sırtını kayaya verip olduğu yere çöktü. Artık bakamayacaktı. Tüm bunlar onun suçuydu. Eğer kaleden ayrılmasa bunların hiçbiri yaşanmayacaktı.

Bir anda gelen bir haykırıyla tekrar ardını dönüp hendeğe baktı. Bram gözlerini kan bürümüş bir şekilde düşmana saldırıyor, Alex de hemen onun arkasından gidiyordu.

Callum bu kargaşadan istifade, ölü bir İngiliz askerinin oklarını kavramış ve ormana doğru koşmaya başlamıştı. Birkaç zik zak çizdikten sonra da ona doğru koşmaya başlamıştı.

Marguerite şaşkınlıkla ona bakıyordu. Orada olduğunu nasıl anlamış olabilirdi ki?

Callum hemen koşup onun yanına, kayanın ardına mevzilendi ve uzanıp başındaki beyaz başlığı çıkardı. Marguerite şimdi anlıyordu. Beyaz başlık onun aşağıdan görünmesine yol açıyor olmalıydı.

Callum oklarını yağdırmaya başladı. Bulunduğu yerden onu kimse göremezdi ve Hendeği saran okçuları bir bir yere indirmeye başlamıştı.

Bir an durup Marguerite'e baktı Callum ve tepeyi işaret etti. Marguerite onun ne demek istediğini anlıyordu, ancak bir an duraksamıştı. Onu geride bırakıp gitmek istemiyordu.

“Beni koruduğun için teşekkür ederim,” diye fısıldadı sonunda.

Callum bir an için yayını indirdi ve ona baktı. Gözlerindeki ifadeden onun başına bir şey gelmesine asla izin vermeyeceği anlaşıyordu.

Marguerite, beyaz başlığa uzanıp onu Callum'un bileğine sardı. Ona verebileceği tek şey buydu.

Veda anı gelmişti. İkisi de başlarına neler geleceğini bilmiyordu. Uzanıp onun elini tuttu ve yüzüne do-

kundu.

Dörtnala gelen atların sesiyle her yer inlemeye başlamıştı. Marguerite gözlerini Callum'un gözlerinden ayırıp seslerin geldiği yöne bakınca, süvarilerin uzun boylu liderini hemen tanıdı. Bu gelen babası, D'Avignois düküydü.

Hemen tepeden aşağıya koşmaya başladı. Cairnross dükü hendeğin içinde cansız yatıyordu ve koşup babasıyla konuşursa, MacKinlochlar'ın suçsuz olduğunu ispatlayabilirdi.

Ancak Callum onu kolundan yakaladı. Onun gözlerine bakınca yüreği acımıştı. Kurtulmuşlardı, ancak ayrılık vakti de gelmişti. İşte o an, onunla birlikte ölmenin mi, yoksa ondan ayrı kalmanın mı daha çok acı vereceğini bilemiyordu Marguerite.

Babasının yanına dönünce tüm bu büyü bozulacak, dük onu yanında götürecekti. Ailesinin yanında güvende olacak, ancak Callum'u bir daha göremeyecekti.

"Seni asla unutmayacağım," diye fısıldadı ve uzanıp onun yüzüne dokundu. Gözlerinden akan yaşlara engel olamıyordu.

Callum yayını gerdi ve Marguerite babasının yanına inene kadar ona yanaşmaya çalışan herkesi vurmaya hazırlandı. Neyse ki babasının korumaları onu tanımış ve hemen koşup onu hendekten çıkarmışlardı.

Marguerite babasının yanına ulaşır ulaşmaz Bram ve Alex'i işaret ederek bir şeyler anlatmaya başlamıştı. Bunun üzerine yayını indirdi ve olan biteni izlemeye başladı.

Cairnross Lordu hendeğin içinde cansız yatıyordu. Bram onu acımadan öldürmüştü. Ancak Harkirk hala

sağdı. Bir an içinde garip bir öfke dalgası hissetti. Cairnross'u kendisi öldürmek ve Marguerite'i özgürlüğüne bizzat kavuşturmak isterdi.

Dahası, İngiliz Lordunun yerine Marguerite'i kendi karısı ilan etmek ve onu sonsuza kadar himayesi altına almak isterdi.

Seni asla unutmayacağım.

Marguerite'in sözleri hala kulaklarında çınlıyordu. Uzanıp onun koluna sardığı başlığa dokundu. Fransa'ya döner dönmez babası onu bir başka soyluyla evlendirecekti ve kendine farklı bir hayat kuracaktı.

Onu unut dedi kendi kendine, Hayal kurmaktan vazgeç.

Alex, düke yanaşmış konuşuyordu. Nairna da hemen onun yanındaydı. Harkirk'in adamları geri çekilmeye başlamışlardı.

O ise ağaçların arasında saklanmış, Marguerite'i izliyordu.

Sonunda ağabeyi Alex ve Fransız dükü el sıkıştılar. Bir anlaşmaya varmış görünüyorlardı. Şimdilik Azrail'i kandırmayı başarmışlar, İngiliz tehdidinden bir süreliğine kurtulmuşlardı.

Ancak Callum için kara günler yeni başlıyordu. Marguerite'i atına binip giderken izlemek içini acıtıyordu.

Ve onu bir daha göremeyeceğini çok iyi biliyordu.

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

1306 Yazı

Mavi kurdele rengini kaybederek griye dönmüştü ve kenarları da yıpranmıştı.

“Margerite'den ayrı kalmak canını acıtıyor, değil mi?” demişti Laren bir ay kadar önce. “Eminim onun kalbini çalmaya çalışmak çok romantik olacaktır. Belki de onu kaçırıp beraberinde Glen Arrin'e getirmelisin.”

Callum bir dükün kızının kalbini kazanmak için elinde hiçbir şey olmadığını farkındaydı. Dük onu bulduğu yerde öldürürdü. Boğazına hayali bir çizgi çekerek, bunu Laren'e anlatmaya çalışmıştı.

“Doğru, babası seni bunun için öldürebilir,” demişti gülümseyerek Laren. “Ama en azından mutlu

bir adam olarak ölürsün.”

İşte o an boğazından kopan bir gülüş hem onu hem Laren'i şaşırtmıştı. Elini boğazına götürüp kadına şaşkınlıkla baktı.

“Bir gün yeniden konuşacaksın,” demişti Laren. “Eğer gidip onu bulursan bunun için daha güçlü bir nedenin olacak.”

Aradan geçen aylara rağmen hala konuşmasında bir ilerleme olmamıştı. Ne kadar denerse denesin, ke-limelere bir türlü dudaklarının arasında şekil vermeyi başaramıyordu. Klanın diğer üyeleri onun aklını yitirdiğini düşünüyorlar ve ondan uzak duruyorlardı.

Yaşadığı işkenceler onu deliliğin eşiğine getirmiş, ama hala aklını kaybetmemişti. Ama bunu diğerlerine anlatmanın bir yolu yoktu. Yine de gördüğü kâbuslar onu rahat bırakmıyordu ve deliliğin sınırlarında gezdiği bir gerçektir.

Sanki hayatının bir amacı yokmuş gibi ortalarda dolanıyor, yıllar süren tutsaklıktan sonra kazandığı özgürlükle ne yapacağını bilemiyordu. Her gün yayını alıp tepelere çıkıyor ve alıştırma yapıyor, insanlardan uzak durmaya çalışıyordu.

Nairna bir gün ona yanaşmış ve konuşmaya başlamıştı.

“İntikamını aldın. Ama yine de rahatlamış görünüyorsun. Sanki seni içten içe yiyip bitiren bir şeyler var.”

Callum, ona bir bakıp hemen ardından bakışlarını önüne eğmişti. Nairna uzanıp onun siyah tüylü oklarından birine dokundu.

“Laren'in kızını kurtardık ve İngilizler artık bizim için bir tehdit oluşturmuyor. Ancak içinde büyüyen öfke bir türlü dinmek bilmiyor. Bunu açıkça görebili-

yorum.”

Nairna'nın yeşil gözlerindeki hüznü bakışı görüyor, kendi gözlerindeki acıyı göstermemek için gözlerini kaçırmaya devam ediyordu.

“Onu özlüyorsun, değil mi?”

Nairna'nın kelimeleri bir bıçak gibi kalbine saplanmıştı. Tabi ki onu özlüyordu. Tutsaklıktan kurtulduğundan beri ona kendisini normal biri gibi hissettiren tek insan oydu. Ama ne yapabilirdi ki. Marguerite alışık olduğu hayata dönmüş ve büyük ihtimalle onu çoktan unutmuştu.

“Sen tutsakken Marguerite hep seni düşünüyor, senin için kaygılanıyordu,” dedi Nairna sıcak gülümsemesiyle. “Eğer onun sana karşı hissettiklerini göremeyecek kadar körsen ve onu geri kazanmak için savaşımaya cesaretin yoksa belki de onu kaybetmeyi hak ediyorsun.”

Nairna onun omzuna dokundu ve onu gözlerine bakmaya zorladı.

“Ya onun peşinden git ya da artık somurtmayı kes.”

Nairna haklıydı. Onun gitmesine izin vermiş, onu yanında tutmak için bir şey yapmaya kalkmamıştı. Tam bir korkak gibi davranmıştı ve bunun için kendinden nefret ediyordu.

Ama bir dükün kızının kalbini nasıl kazanacağını bilmiyordu ve bu onun için çok uzak bir hedef olarak görünüyordu.

Laren da aynı şeyi söylemişti. Belki de onun kalbini kazanmak için elinden geleni yapmalıydı. Marguerite gibi soylu bir kızın, tüm o zenginliği ve rahatlığı geride bırakıp onunla Glen Arrin'e geleceğine inanmasa da bunu denemeliydi.

Artık bir yabani gibi etrafta dolaşmak istemiyordu. Kendine bir amaç edinmeli ve Marguerite'i geri kazanmalıydı. Belki de huzura kavuşmanın tek yolu buydu. Sonunda kız onunla gelmeyi reddetse de, en azın-

dan bunu denemiş olmanın huzuruyla hayatına devam edebilirdi.

Callum eliyle gözlerini güneş ışınlarına siper ederek aşağıdaki ormanı gözlemeye koyuldu. Bulunduğu tepeden Duncraig Kalesi'ne kadar uzanan orman, geniş bir araziye kaplıyordu.

İskoçya'nın bu kısmına daha önce hiç gelmemişti ama bu toprakların D'Avignois düküne, Normandiyalı atalarından miras kaldığını öğrenmesi çok da zor olmamıştı.

Ormanın diğer ucunda yükselen kalenin ihtişamı göz alıcıydı. Yüksek duvarları ve kuleleriyle kale devetsiz misafirlere meydan okuyordu.

Bu nedense şevkini kırmıştı. Kendini oraya ait hissetmiyordu ve bir an atını çevirip geriye dönmeyi düşündü.

Sonra gözlerinin önüne Marguerite'i getirdi. Aylardır ona ulaşmanın isteğiyle yanıp tutuşuyordu ve geri dönemezdi. Zaten artık kaybedecek bir şeyi de kalmamıştı.

Atı Goliath'ı ormana doğru sürdü. Gece gözlerden uzak bir yerde kamp yapmak istiyordu. Böylelikle bir süre kaleyi uzaktan izleyebilir, Marguerite'in nerede olduğunu anlamaya çalışabilirdi.

İçindeki vahşi dürtü kaleye gizlice girmesini ve onu bulup kaçırmasını emrediyordu. Bu düşünce her ne kadar baştan çıkarıcı olsa da ona duyduğu saygı bunu yapmasına izin vermezdi. Marguerite'in de onu istemesini, kendi iradesiyle ona varmasını diliyordu.

Callum, Kaleye giden yoldan uzak durmaya gayret ederek sık ormanda atını sürmeye devam etti. Ağaçlar iyice sıklaşmaya başlayınca atından inerek kamp için en doğru yeri aramaya koyuldu. Sonunda bir su biri-

kintisi bulup yanında kamp kurmaya karar verdi.

Bir an önce onu bulmak için sabırsızlanıyordu. Ama bir yandan da onu gördüğünde onunla konuşamayacak, onu ne kadar özlediğini anlatamayacak olduğu için içi acıyor ve cesareti kırılıyordu.

Karanlık çökünce merakına yenik düşüp ormandan çıktı ve kaleyi gözlemeye koyuldu.

Yüksek duvarlı kalenin tek girişi muhafızlarca korunuyordu. Ama duvarlarda aşağıyı gözleyen kimseler yok gibiydi.

Kulağına gelen müzik sesi ona kendini garip hissettirmişti. En son ne zaman bir melodi duyduğunu bile hatırlamıyordu. Gizlenerek kalenin duvarına kadar ulaştı. Küçük bir delikten içerisi görünüyordu. Görünüşe göre küçük bir kutlama yapılıyordu.

İçeride kadınlar ve erkekler ellerindeki kadehleri döke saça dans ediyorlardı. İşte o anda aylardır hayalini kurduğu figürü karşısında görünce dudağı titredi.

Marguerite altın sarısı saçlarını savurarak, bir grup kızla beraber dans ediyordu. Tüm erkeklerin gözleri üzerindeydi. Callum bunu görünce büyük bir kıskançlık duydu.

Ona gidip kokusunu içine çekmek, ipeksi tenine dokunmak istiyordu. Ancak bunu yapmanın bir yolu olmadığını da biliyordu.

Birkaç dakika sonra kader ona gülmüştü. Bir grup erkek ve kadın, asma köprüye doğru yürüyorlardı. Callum saklandığı yerden çıkıp koşar adımlarla onların arasına karıştı. Başlığını kafasına örtüp köylülerin arasında gizlice içeriye girebilirdi.

Kalenin avlusuna girmeyi başarmıştı. Marguerite dans etmeye devam ediyordu. Ancak nedense hareketleri, yanındaki kızlar kadar enerjik değildi. Callum onu

doya doya izlemenin verdiği hazla kendinden geçmişti.

Müzik biraz daha yavaş bir melodiye döndüğünde Marguerite dans ettiği gruptan ayrıldı ve uzaklaşıp bir duvara yaslandı.

Callum gözlerini ondan alamıyordu. Meşalelerin ateşinin verdiği aydınlıktan kaçınarak, sırtını duvara verdi ve ona doğru yaklaşımaya başladı. Sonunda ona bir kol kadar mesafede durdu. Şimdi onun kokusunu alabiliyordu ve koşup onu kollarına almamak için kendini zor tutuyordu.

Marguerite başını yavaşça onun olduğu tarafa çevirdi. Gözlerini kısıp ona doğru bakmaya başlamıştı. Başlığını indirip ona yüzünü göstermeli miydi? Çevresine şöyle bir bakınca babasının Marguerite'i izlediğini gördü ve bundan vazgeçti.

Marguerite dans eden kalabalığa doğru yöneldi. Callum şansını kaybetmek üzereydi. O da kalabalığa girdi ve onu takip etmeye koyuldu. Marguerite dans için hazırlanırken hemen onun yanına yanaştı ve elini tutup avucuna yıpranmış kurdeleyi tutuşturdu.

Marguerite kafasını çevirip ne olup bittiğini anlamaya dek arkasını dönüp dans eden kalabalığa karıştı.

O burada, beni görmek için geldi.

Bütün gece elindeki rengi solmuş kurdeleyi avucundan bırakmamıştı. Callum'un oraya geldiğine inanamıyordu.

Glen Arrin'den ayrıldığından beri onu düşünmediği bir gün dahi olmamıştı. Onun dudaklarının dudaklarına değişini, bakışlarındaki o ateşi her gece hayal ediyordu ve şimdi o...

“Marguerite.”

Babası onu hayal dünyasından çekip almıştı. Kahvaltı masasında hemen karşısında oturan dük, ona ba-

kıyordu.

“Sanırım iyi uyuyamadın kızım. Rüyada gibisin. Biliyorsun, yarın İngiltere’ye, Kont Pentrith’e düğününüz için buraya kadar eşlik etmeye gidiyorum.”

Marguerite yalnızca başını sallamakla yetindi. İçine düştüğü çaresizliği gizlemeye çalışıyordu. Ancak babası onun son aylardaki durumunun farkındaydı.

“Zor zamanlar geçirdiğini biliyorum kızım. Ama hepsi geride kaldı. Bu evlilik senin için çok iyi olacak. Kontun İngiltere’de ve İskoçya’da toprakları var ve kralla da arası çok iyi. Senin için daha iyi bir koca adayı bulamazdım.”

Marguerite sessizce başını sallamaya devam etti. Babasının kararlarını asla sorgulamazdı ancak artık eskisi gibi değildi. Babasının bu tutumu hoşuna gitmiyor, evlilik konusunda kendisinin de fikrinin alınmasını istiyordu. Ama onun isteklerinin dükün gözünde bir öneminin olmadığını da biliyordu.

“Ne zaman döneceksin?”

“İki hafta içinde,” dedi dük ve uzanıp onun elini tuttu ve hafifçe sıktı. Marguerite onun kalın altın yüzüğünü hissedebiliyordu. “Senin için özel korumalar bırakıyorum. Yakında kendi kalenin leydisi olacaksın. Ben burada yokken teyzen Beatrice’le bu konularda biraz alıştırmaya yapsan, ondan bir şeyler öğrenmeye çalışsan iyi edersin.”

Marguerite, teyzesinin nasıl korumacı ve otoriter olduğunu bildiğinden gözlerini devirdi.

“Marguerite, lütfen onun sözünü dinle.”

“Peki baba,” dedi onun duymak istediği şeyi söyleyerek. Ancak daha şimdiden sıkılmaya başlamıştı.

Ona başkaldırıp artık küçük bir kız olmadığını söylemek isterdi. Buna cesareti de vardı. Cairnross kalesinden kendi isteğiyle kaçmış, bir nevi kabuğunu kırarak kendi ayakları üzerinde durmayı başarmıştı. Ancak babasını ne olursa olsun kararından dönmeyecek

kadar inatçı olduğunu da biliyordu.

“Güzel” dedi düğ, “Öyleyse kahvaltıdan sonra küçük bir gezintiye çıkalım. Küçük kızım evlenip yuvadan uçmadan önce onunla biraz daha vakit geçirmek istiyorum. Hem biraz da avlanırsınız, ne dersin?”

Marguerite ona zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Babasını atının üzerinde onu beklerken buldu. Kendisi için hazırlanan ata atladı. Ancak etraflarında onlara eşlik edecek muhafızlar görünmüyordu.

“Bize daha sonra katılacaklar,” dedi babası, onun zihnini okumuş gibi. “Av için bir parti hazırlamak uzun sürüyor.”

Marguerite yine onu sessizce başıyla onayladı. Ancak babasının onunla özel olarak konuşmak istediğini iyi biliyordu.

Sessizce atını sürmeye başladı. Eskimiş kurdeleyi içliğinin içine sokmuştu ve Callum'u yeniden görmek için can atıyordu.

Bir yanda da onun neden geldiğini bir türlü anlamıyordu. Onun yakınlarda olduğunu bilmek, içine gariplik bir heyecan yayılmasına yol açıyordu.

“Yarışalım mı?” dedi düğ. “İstersen sen önce başla.”

Marguerite, babasıyla çocukluğundan beri yarışır, düğ onun kazanması için hep bilerek geride kalırdı. Ona gülümseyerek baktı. Babasının yüzündeki ifade hiç hoşuna gitmemişti. Adam gülümsemeye çalışsa da, sanki ondan gizlediği ve söylemeye çekindiği bir şeyler var gibiydi.

“Bana avantaj vermene ihtiyacım yok,” dedi Marguerite şakayla. “Seni her türlü yenerim.”

Düğ bunun üzerine kısa bir kahkaha attı. “Öyleyse

bahse girelim. Kazanırsan sana kürk bir palto alırım. Ya da gözlerinin rengine uygun bir mücevher.”

Marguerite başını sağa sola salladı. Öyle lükslere ihtiyacı yoktu.

“Kazanırsam, istediğim zamanda bir dileğimi yerine getireceksin,” dedi dizginleri sıkıca tutup. Babası başıyla onaylayınca sordu: “Peki, sen kazanırsan ne istiyorsun?”

Dükün yüzü yumuşamıştı. “Evlendikten sonra arada bir beni ziyaret etsen yeter,” dedi. “Ablaların artık beni ziyarete gelemiyorlar.”

Marguerite onun bu kadar yalnız hissettiğini bilmiyordu. Anneleri öldükten sonra dük evlenmemişti.

“Seni ziyaret edeceğime söz veriyorum baba. Şimdi işaret ver de başlayalım.”

“Sahile kadar,” dedi ve kolunu kaldırıp ona bir baktı. Marguerite'in hazır olduğundan emin olunca da kolunu indirerek işaret verdi.

Marguerite dörtnala atını sürmeye başladı. Babasıyla kafa kafaya idiler. Rüzgârı kırmak için atın üzerine iyice kapandı. Gözü sürekli babasının üzerindeydi.

Babasını seviyor ve ona saygı duyuyordu. Ancak son aylarda onun verdiği kararlara artık tahammül edemez olmuştu. Yine de onu kırmamak için elinden geleni yapacaktı.

Sahile varmak üzereydiler. Bir anda dizginlere asıldı ve atını yavaşlatıp dükün onu geçmesine izin verdi.

Dük de atını durdurdu ve ona doğru sürmeye başladı.

“Bu yaptığın hile sayılır.”

“Hadi ama baba, sen de aynısını yapmak üzereydin.”

Dük omuzlarını silkti. “Bir baba her zaman kızının dileğini yerine getirmek ister. Bu şansını benden alacak mısın?”

Uzanıp onun elini tuttu. "Öyleyse berabere kaldık sayalım. Düğünden hemen sonra seni Fransa'da ziyaret etmeye geleceğim."

Babası ona gülümsedi. Ancak gözleri dolmuştu.

"Baba, benden gizlediğin bir şeyler mi var?" diye sordu Marguerite.

Adam derin bir iç çekti ve arkasını dönüp yaklaşan av partisine baktı.

"Önemli bir şey değil. Umarım Kont Penrith sana istediğin mutluluğu verir."

Marguerite babasının yüzündeki ifadeden hiç hoşlanmamıştı. Onun neden böyle konuştuğunu anlayamıyor, bu onu huzursuz ediyordu.

Babası çoktan atını av partisine doğru sürmeye başlamıştı bile. Çaresiz onu takip etmeye koyuldu. Ancak içindeki sıkıntı dinmek bilmiyordu. Zaten avla da ilgili olduğu söylenemezdi ve bir kenarda erkekleri izlemeye koyuldu.

"Yaban domuzu!" diye bağırdı bir gözcü. Atlılar, babasının önderliğinde ormana daldılar. Marguerite geride kalmayı tercih etmişti. Zira yaban domuzlarının ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu.

Kimse onun yokluğunu fark etmiş gibi görünmüyordu. Bunun verdiği rahatlıkla atını yavaşlattı ve ağaçların arasından sızan güneşin tadını çıkararak atını sürmeye devam etti.

Çalıların arasından gelen bir ses dikkatini çekmişti. Derken atı ürktü ve huysuzlanmaya başladı. Kafasını çevirip baktığında çalıların arasından çıkıp ona doğru koşan iri yaban domuzunu gördü.

Mon Dieu!

Atını güç bela sakinleştirip yaban domuzundan kaçmaya başladı. Ortalıkta av partisinden kimse yoktu ve tek kurtuluşu domuzdan uzaklaşmaktı.

Nereye gittiğine bir aldırış etmeden atını sık ormanın içinde sürmeye devam etti. Atını öyle hızlı koştu-

ruyordu ki, oturduğu semer kaymaya başlamıştı.

Havayı yarararak gelen okların sesini duyunca kafasını çevirip domuza baktı. Hayvan vücuduna saplanan iki okla tökezleyip geride kalmıştı. Okların siyah tülelerini fark eder etmez yüzüne bir gülümseme yayılmıştı.

Callum yakınlardaydı.

Derken birinin atının arkasına atladığını fark etti. Şaşkınlıkla arkasına dönüp bakmak isteyince iki kol onu sıkıca sarmış ve atın dizginlerine ulaşarak, hayvanı dörtnala ormanın karanlık tarafına doğru sürmeye başlamıştı. Vermek istediği ilk tepki çığlık atmak ol-duysa da, bir ağacın dalından atına atlayan adamın varlığı ona güven veriyordu.

Sonunda bir açıklığa gelince adam atı durdurdu ve inip Marguerite'in attan inmesine yardım etti. Başındaki başlığın gölgesinin altından ona bakan kahverengi gözleri görünce içi ısınmıştı.

“Callum” dedi fısıltıyla ve ona sıkıca sarıldı.

Karşısındaki o sessiz adam da ona sıkıca sarılıp başını onun saçlarına gömdü ve derin derin nefesler çekerek onu kokladı. Marguerite onun kollarının arasını da adeta eriyip gidiyordu.

Callum onu elinden tuttu ve ilerlemeye başladı. Biraz sonra sönmüş bir kamp ateşinin yanına vardılar. Ormanın o kısmı sık ağaçlar yüzünden güneş almıyordu ve gündüz vaktine rağmen serindi.

Marguerite heyecanla ardı ardına sorular sormaya başladı, “Beni nasıl buldun? Ailen nasıl? Sen nasılsın?”

Callum onun gözlerinin içine baktı. Ancak görünen o ki hala konuşamıyordu. Ama o kendine özgü iletişim biçimiyle konuşmaya başladı.

Callum uzanıp onun yüzünü okşamaya başladı. Dokunuşlarıyla onu özlediğini anlatmaya çalışıyordu. Gözlerindeki bakışların sıcaklığı Marguerite'in içine tatlı bir ürperti veriyordu.

Sonra bir an durdu ve aklına gelen ilk soruyu sor-

du, “Neden geldin Callum?”

Karşısındaki sessiz savaşçı ona bakmaya devam ediyor, kendisine sorulan soruya kendince cevap veriyordu. Callum'un parmakları yüzünü okşayarak aşağılara, boynuna doğru iniyordu. Marguerite ondaki değişime hayranlıkla bakıyordu. Artık onunla ilk tanıştığı zamanki gibi zayıf değildi. Duruşu dikleşmiş, bakışlarındaki kararlılık da artmıştı. Uzun saçlarını kesmemişti ve o haliyle efsanevi bir İskoç savaşçısını andırıyordu.

Onun vücudunu dikkatle incelemek içinde garip bir arzu dalgasının büyümesine neden olmuştu. Aylar önce yaşadıkları o özel anlar gözünde canlanmaya, onu öpmek için duyduğu istek artmaya başlamıştı.

Yanakları kızarmış ve utanmıştı. Bir adım geri çekildi. Callum da ona gülümseyerek ateşi yeniden yakmaya koyuldu.

Alevler yükselince bir kütüğün üzerine oturan Callum, ona yanına oturmasını işaret edince bir an duraksasa da, kendisine söyleneni yaptı ve yavaşça onun yanına oturdu.

Ona babasıyla son aylarda yaptığı yolculuklardan, İskoçya'nın kuzeyinden, güney batısına inişlerinden bahsetmeye koyuldu. Sonra bir an sustu ve düşündü. Ona gerçeği söylemeliydi. Onu görmek için onca yol tepen adama karşı dürüst olmak boynunun borcuydu.

“Babam benim için yeni bir koca adayı buldu,” diye itiraf etti, kısa bir sessizliğin ardından. “Yakında Penrith Kontuyla evleneceğim.”

Callum bunu duyunca, yüzündeki ifade değişmişti. Gözlerini boşluğa dikip bakmaya başladı.

“Beni görmeye geldiğin için çok mutluyum,” dedi Marguerite onun büründüğü ruh halini değiştirmek için. “Seni... Seni hep düşünüyordum.”

Callum hala önüne bakıyordu. Ne hissettiğini söyleyemezdi ve bu onu daha da üzüyor olmalıydı.

“Yaraların iyileşti mi?” diye sordu konuyu değış-tirmek için.

Callum başını sallayarak onu cevapladı ve arkasını dönüp tuniğini sıyrarak sırtını gösterdi.

Marguerite uzanıp artık kapanmış olan kırbaç yaralarına dokundu. Callum hafifçe irkilişti.

“Canını mı acıttım?”

Callum başını sağa sola salladı. Marguerite ondan cesaret alarak adamın sırtına dokunmaya devam etti. Parmaklarını onun kapanmış yara izlerinden yukarıya omuzlarına kadar gezdiriyor, oradan da kaburgalarına doğru iniyordu.

Callum'un boğazından bir kısa kahkaha koptu. Sanki gıdıklanıyor gibiydi. Bu Marguerite'i şaşırtmıştı. Onun hiç ses çıkaramadığını düşünüyordu ve onun bir gün yeniden konuşup konuşamayacağını merak etmeye başladı.

Yüzünü ona dönen Callum, Marguerite'in elini tuttu ve kendi boğazına götürdü. Sanki bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

Ona dokunmak Marguerite'in içindeki gizli dürtüleri harekete geçirmişti. Acaba onu öpmeye kalkarsa ne tepki verirdi.

Callum'un yüzündeki ifade onun cesaretini kırmıştı. Sanki bir şeyler anlatmak istiyor, konuşamadığı için de kendine olan güvenini daha da yitiriyordu.

Sonunda uzanıp yanında getirdiği bohçadan bir şey çıkardı Callum. Marguerite, gümüş bir zincire özenle takılmış olan safir rengi cam parçalarından yapılmış kolyeyi görünce gülümsedi. Callum, kolyeyi onun boynuna yerleştirdi. Kolye tam da dekoltesine kadar geliyordu.

“Bu... Bu çok güzel bir hediye,” dedi Marguerite. “Bunu Laren mı yaptı?”

Callum ona gülümseyerek cevap verdi.

“Teşekkürler,” dedi Marguerite, kolyeye dokuna-

rak. Sonra bir an duyulandı ve gözleri doldu. Cesare-tini toplayıp yeniden sordu. “Callum, neden geldin?”

Kahverengi gözler ona çevrilmiş bakıyordu. Onun elini tutup nazikçe kalbine götürdü.

Marguerite onun bakışlarındaki soruyu açıkça okuyabiliyordu. Bir anlamda onun cevabını bekliyor, bu yüzden de elini istediği zaman çekebilmesi için nazikçe tutuyordu.

Marguerite ne yapacağını bilemiyordu. İlk kez öpüştikleri o geceyi aklından bir türlü çıkaramıyordu ve daha önce hiçbir erkeğin varlığı ona böyle hissettirmemişti.

Baban çoktan seni birileriyle evlendirmeye karar verdi, dedi mantığının soğuk sesi, Callum MacKinloch'ın hayatında bir yeri yok.

Hayatının geri kalanını itaatkâr bir kocanın buyruğu altında geçireceğini biliyordu. Keşke babasına karşı çıkabilecek kadar cesur olabilseydi.

“Gitmeliyim,” diye mırıldandı sonunda. “Beni aramaya başlamışlardır bile.”

Sözcükler boğazını yakıyordu. Ancak ona umut vermenin doğru olmadığını biliyordu. Daha fazla bir şey söylemeden arkasını döndü ve gözlerindeki yaşları gizleyerek atına doğru yürümeye başladı.

Callum, ona atına kadar eşlik ediyordu. Attığı her adımda sona yaklaştığını biliyor, bu yüreğine tarifsiz bir acı yayılmasına neden oluyordu.

Marguerite onu gördüğüne sevinmiş gibiydi, ancak ikisi de aralarında bir şeyler olamayacağını biliyordu. Yine de onu son bir kez gördüğü için mutlu olmalıydı.

Callum onun kararını kabullenmeye çalışıyordu. Babasının onu soylu biriyle evlendirmek istemesi gayet normaldi ve Marguerite de zaten buna layıktı.

Marguerite, Callum'un verdiği kolyeye dokunuyor, mavi gözlerinde biriken yaşları gizlemeye çalışyordu. Bunu görmeye dayanamazdı. Belki de arkasını dönüp gitmeliydi.

Son bir kez onun elini tuttu ve gözlerinin içine bakıp sessizce ona veda etti. Artık gitmenin zamanı gelmişti ve en azından denemiş olmanın verdiği huzurla yetinmeliydi.

Marguerite'in elinin kendi elinin içinden kaymasına izin verdi ve başını yavaşça çevirdi.

“Dur,” dedi Marguerite titreyen sesiyle. Callum olduğu yerde durdu. Marguerite atılıp ona sarıldı.

Kalbi yerinden çıkacak gibi heyecanla çarpıyordu ve ona son kez sarıldığını bilse de o anın tadını çıkarmak istiyordu.

Birbirlerine sıkı sakı sarıldılar. Öyle ki, Callum kendi bedeninin nerede bitip Marguerite'in teninin nerede başladığını bilemiyordu. Adeta tek beden olmuşlardı.

Bir şeyler söylemek istedi. Ancak sesi yine ona ihanet etmişti.

Kendini hafifçe geri çekip onu güzel yüzünü izlemeye koyuldu. Marguerite'in gözlerinde tatlı bir kararsızlık vardı. Dudakları birbirine bu kadar yakınken kendini nasıl tutacağını bilemiyor ancak ona duyduğu saygı yüzünden onu öpmeye kalkışmıyordu.

Sonunda Marguerite parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı. Nefesleri birbirine dokunuyor, Callum'un içindeki arzu her saniye daha da büyüyordu.

Tutkuyla öpüşmeye başladılar. Sanki zaman durmuştu. Sadece onun tatlı dudaklarını ve ruhunu hissediyordu. Aylardır hayalini kurduğu o an hiç bitmesin, sonsuza kadar sürsün istiyordu.

Ancak her güzel şey gibi öpüşmeleri de kısa sürmüştü. Marguerite kendini geri çekti ve nefes nefese

konusmaya başladı.

“Babam yarın sabah İngiltere'ye gidiyor,” dedi. “O kaleden ayrılınca bir yolunu bulup seni görmeye geleceğim.”

Callum onun söylediklerini duyuyor, ancak tepki veremiyordu. Bu onu mutlu etmeliydi ama nedense Marguerite'in gözlerindeki o belirsizlik onu kaygılandırıyordu.

Birileri bu sırrı öğrenirse Marguerite hak ettiği o soylu yaşamdan mahrum kalacak ve babasının da saygısını kaybedecekti. Callum onun başına böyle bir şey gelmesine izin veremezdi. Ancak hissettikleri gururuna üstün geliyordu ve onunla biraz daha zaman geçirmek için her türlü riski almaya hazırdı.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

“Günaydın Marguerite.”

Teyzesi Beatrice odaya dalıp perdeleri çekince bir anda yerinden sıçradı. Kadın tombul vücuduyla hemen karşısında duruyordu. Boynunda yine o büyük göğüslerine dikkat çekmek için taktığı kolye asılıydı.

“Acele etsen iyi edersin. Baban bir saat içinde yola çıkacak ve sana veda etmek istiyor.”

Marguerite mırıldanarak yatakta doğruldu. Bütün gece kâbuslar görüp durmuş, sürekli olarak sıçrayarak uyanmıştı. Rüyasında Callum'un yanına gidiyor, tam onu öpecekken babasının muhafızları onları yakalayıp Callum'u zindana atıyordu.

Fırsatı varken ardını dönüp gitmeliydi ama ona hayır diyememişti. Onun dudaklarının tadını her gün hayal ederken arkasını dönüp nasıl gidebilirdi ki?

Uykusundan uyanmış olmasına rağmen içindeki

korku dinmiş değildi. Zira dikkatli olmazsa rüyasının gerçek olacağını çok iyi biliyordu. Onu görmeyi çaresizce istiyor ancak babasının bunu onaylamayacağını çok iyi biliyordu.

“Şu ipek kumaşı ve ipliği senin için getirdim. Kontun ölçüleri de şu parşömente yazılı,” dedi Beatrice, “Öğleden sonra dikmeye başlayabilirsin.”

“Dikmek mi?” diye kaşlarını çatıp mavi ipek kumaşa baktı Marguerite. Teyzesini dinlemiyordu ve konunun ne olduğunu kaçırmıştı.

“Kumaş kontun düğün gömleği için,” diye hatırlattı kadın. “Baban senin yeteneğini damada göstermeni istiyor. Her gün özenle çalışırsan gömleği düğüne kadar hazır edebileceğine şüphem yok.”

Marguerite şimdi babasının niyetini anlıyordu. Dük, yokluğunda onun kaleden ayrılmaması için her şeyi düşünmüştü.

Ancak Marguerite’in o gün için başka planları vardı.

“Babamın isteğini yerine getireceğim,” dedi şüphe çekmemeye çalışarak. “Ama sabah kısa bir gezintiye çıkmak istiyorum. Tabi babamı uğurladıktan sonra.”

“Buna izin veremem,” dedi Beatrice başını sağa sola sallayarak. “Senin kaleden ayrılmamam için babandan kesin emir aldım.”

“Yani bana tutsak muamelesi yapacaksınız?” diye dalga geçti Marguerite.

Olgun kadının yüzündeki ifade bir anda değişti. “Bu senin güvenliğin için Marguerite. Maazallah, ya başına bir şey gelirse? Etrafta dolanan bir sürü vahşi İskoç var. Onların yanında kim bilir ne kadar zor anlar yaşadın.”

Marguerite hiçbir şey söylemedi. Zaten Beatrice’in kendisini anlamasına imkân yoktu. Uzanıp ipek kumaşa dokundu. Doğudan geldiği belli olan kumaşın parasıyla MacKinloch klanına bir yıl yetecek yiyecek

alınabilirdi.

Babasının zenginliği içinde büyümüş biri olarak dış dünyadan hiç haberi olmamıştı ve Callum'un ailesinin çektiği zorluklara şahit olmak gözlerini açmıştı. Acaba saldırıda yıkılan kalelerini yeniden inşa etmeyi başarabilmişler miydi?

Onlarla geçirdiği kısa zamana rağmen Glen Arrin'de hiç yabancılık çekmemişti. Laren ve Nairna ona tıpkı aileden biriymiş gibi davranmış, ona sonsuz bir özgürlük vermişlerdi. Üstelik cana yakınlıkları ve yardım severlikleriyle tanıştığı tüm o soylu ailelerden daha erdemliydi.

Oysa babasının yanında sürekli gözetim altındaydı ve peşinde bir muhafız olmadan odasından bile çıkmaya kalkamazdı. Böyle bir hayatı sonsuza kadar yaşamaya katlanabilir miydi?

Teyzesi yine konuşmaya başlamıştı. Marguerite onun kelimelerini duymuyordu bile. Akı kaleden kaçmak için bir yol bulmakla öyle meşguldü ki onun safsatalarına odaklanamıyordu.

“Hadi, Marguerite” diye ısrar etti kadın gelip onu hafifçe sarsarak, “Baban bizi bekliyor olmalı. Gidip ona güvenli yolculuklar dileyelim.”

Başını hafifçe eğip kadının peşinden merdivenleri inmeye başladı. Bir fırsatını bulup Callum'u görmeliydi.

Yürüyerek ağaçların arasından ona doğru yaklaşan Marguerite'i görünce kalp atışları hızlanmaya başlamıştı. Atı Goliath'ın burnuna dokundu.

Beni görmek için geri geldi.

İçinden bir ses onu atının sırtına vurup Glen Arrin'e kaçırmamasını söylüyordu. Ancak onun kalbini kazandığından emin olmadan bunu yapamazdı.

Onu gördüğü ilk andan beri aralarında görünmez bir bağ oluşmuştu. Marguerite'i mutlu etmek ve onun güvende olduğundan emin olmak için her şeyi yapmaya hazırdı. Ama ne olursa olsun öncelikle onun da buna rızası olmalıydı.

Üzerindeki elbise, bir dükün kızı olduğunu işaret etse de, Callum, onda daha fazlasını görmüştü. Marguerite onun kurtarıcısıydı ve onun için koruyucu bir melekten farksızdı. Ona baktığında gördüğü güzellik Callum'u büyüliyordu.

Ona yanaşıp sarılmalı mıydı? Bu kararsızlığını fark eden Marguerite ona gülümsedi.

“Günaydın.”

Callum başını hafifçe eğerek onu nazikçe selamladı ve ateşi göstererek, onu bir şekilde kahvaltıya davet etmek istedi. Önceki gün avladığı yaban domuzunu tütsülemiş ve yanında getirdiği kara ekmekle küçük bir kahvaltı hazırlamıştı.

“Teşekkür ederim,” dedi Marguerite, onu teklifini anlayarak. “Aç değilim.”

Uzanıp boynundaki kolyeye utangaç tavırlara dokunuyordu. Callum, ona verdiği hediye taktığını görünce sevindi. Ancak Marguerite çok gergin görünüyordu ve bu kendisini de bir şekilde gerginleştiriyordu.

Aradan geçen aylar onları yine birer yabancı haline getirmişti anlaşılan. Ancak Callum onun güvenini yeniden kazanacaktı.

Marguerite'e elini uzattı ve onu siyah atı Goliath'la tanıştırdı. Kız gülümseyerek atın başını okşamaya başladı.

“Ne kadar da güzel bir at,” dedi ve Callum'a kaçamak bir bakış attı.

İki gencin gözleri kavuşunca hemen ikisi de bakışlarını kaçırdılar. Marguerite dudağını hafifçe ısırıp başını önüne eğmişti. Ne kadar da güzel ve çekiciydi. Callum derin bir nefes alıp içinde yükselen vahşi dür-

tüyü bastırmaya çalıştı.

Hemen sonra Marguerite gergin bir şekilde çevresini gözlemeye başladı. Callum, onun gerginliğinin sebebini anlayabiliyordu. Babasının muhafızlarından birinin onu takip etmiş olabileceğinden korkuyor olmalıydı.

Hiçbir şey söylemeden onu belinden tuttu ve atının üzerine kaldırıp oturttu. Marguerite şaşkınlıkla ona bakıyordu.

“Ne yapıyorsun?”

Callum, başıyla ormanı işaret etti ve hemen onun arkasına atlayıp Goliath'ı dörtlüyle sürmeye başladı. Kuzeye doğru giderlerse onları kimse bulamazdı.

Marguerite kendi kendine söyleniyor, ona karşı çıkıyordu. Ancak Callum ona aldırmandan atını daha da hızlandırmış, ormanın içine dalmıştı.

Bir açıklığa vardıklarında Goliath daha da hızlanmaya başlamıştı. Atı böyle düzlükleri severdi ve çevrelerindeki her şey bulanık bir şekilde akıp gidiyordu.

Sonunda bir tepenin yamacındaki küçük göle vardılar. Goliath suyu gördüğüne sevinmiş görünüyordu.

Callum attan indi ve Marguerite'i belinden tutup inmesine yardımcı oldu.

“Bir an beni Glen Arrin'e kaçıracaksın sandım,” dedi Marguerite, yüzünde utangaç bir gülümsemeyle.

Acaba bunu yapmaya kalksam benimle gelir miydi? diye düşünmeden edemedi Callum.

Ona güzel sözler söyleyerek onu baştan çıkaramaz, ona sunmak istediğini hayatı anlatamazdı. Yine eylemleriyle kendini anlatmak zorundaydı.

Elini uzatıp onu belinden kavradı ve kendine doğru çekti. Onun gözlerinin içine bakıp içinden sürekli olarak tekrarlamaya koyuldu.

Benimle gelmeye razıysa bir dakika bile beklemem.

Marguerite mavi gözlerinin içindeki o sıcak ifadeyi-

le ona bakıyordu. Onu anlamıştı ve bu da aralarındaki tanrısal bağın kanıtıydı. Callum bunu onun gözlerinde görebiliyordu.

“Sana ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedi Marguerite.

Callum, parmak ucuyla onun dudaklarına dokundu. *Hiçbir şey söyleme.* Sonra da Marguerite'in elini tutup kalbine götürdü.

“Burada olmamalıyım,” dedi fısıltıyla. “Ama kimin ne düşündüğü umurumda değil.”

Callum ona gülümsedi. Onun cesaretine hayran olmuştu. Acaba bunu bir işaret olarak almalı mıydı?

Bir eliyle onu belinden tutarken diğer elini onun güzel yüzüne götürdü ve dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı. Onun yanında kendini tutamıyor, onu çağırın ipeksi tene hayır diyemiyordu.

Marguerite, bir onun gözlerine bir de dudaklarına bakıp duruyordu. Bunu açık bir davet olarak gören Callum onu büyük bir arzuyla öpmeye başladı.

Onun yumuşak dudaklarını büyük bir açlıkla öpüyor, bir yandan onun alıştığı o nazik beyefendiler gibi olmadığını onu tutuşuyla anlatmaya çalışırken, bir yanda da ona asla zarar vermeyeceğini beden diliyle anlatmaya çalışıyordu.

Nefes nefese birbirlerinin gözlerine baktılar. Marguerite'in yanakları kızarmıştı ve kendini hafifçe geri çekti. Ancak yüzündeki o tatlı gülümseme Callum'un gözünden kaçmamıştı.

Bunun üzerine Callum onu elinden tuttu ve göle yukarıdan bakan bir kayanın üzerine doğru yönlendirdi. Oturup bir süre suyu izlemeye koyuldular.

Marguerite uzun süren bir sessizlikten sonra konuştu.

“Avignois şatosunun yakınlarında da buna benzer bir göl vardı. Küçük bir kızken hep yüzmek isterdim. Ama babam bana asla izin vermezdi.”

Callum ona gülümsedi ve onu elinden tutup suyun yanına kadar getirdi. Marguerite sandaletlerini çıkarıp ayaklarını suya soktu. Callum onu izliyor, aklından geçen o yaramaz düşüncelere engel olmaya çalışıyordu.

Oracıkta onun üzerindeki kileri yırtıp atmak ve onunla beraber gölün soğuk sularında çırlıçıplak yüzmek isterdi. Ancak Marguerite'in nasıl bir tepki vereceğini bilemiyordu.

Onun önüne geçti ve üzerindeki tuniği çıkarıp suyun içinde yürümeye başladı. Ona elini uzatıp yanına gelmesi için cesaret vermeye çalışıyordu.

"Callum, bunu yapamam. Elbisem ıslanırsa bunu teyzeme nasıl anlatırım."

Callum ona yanaştı ve belinden tutup onu arkasını dönmeye zorladı. Marguerite bir yandan gülüyor, bir yanda da söyleniyordu.

"Hayır, bunu yapamam, lütfen."

Yavaşça onun elbisesinin bağını çözmeye başladı. Marguerite onun elinden kurtulup sudan çıktı. Ancak hala gülüyordu. Callum suya daldı ve birkaç kulaç yüzdükten sonra sudan çıkıp Marguerite'e doğru yürümeye başladı. Vücudundan damlayan soğuk sulara aldırış etmeden ona doğru yürüyordu.

Marguerite ayağında sandaletleri olmadığından ondan kaçamadı ve Callum ıslak vücuduyla ona sarıldı.

"Peki, pes ediyorum" dedi kaçamak bir gülümsemeyle. Sonra bir anda yüzündeki ifade değişti.

"Babamın gölgesinde meğer ne kadar sıkıcı bir hayat geçirmişim," dedi sonunda. "Şimdi de beni evlendireceği adamın gölgesinde kalacağım."

Callum, onu öyle hüzünlü görmeye dayanamıyordu. Kendini geri çekip onun güzel yüzünü izlemeye koyuldu. Keşke onu bu dünyadan çekip alabilecek gücü olsaydı.

Bir an sonra Marguerite acı acı gülümsedi. "Ama

babam burada değil, öyle değil mi? Yani elbisemi çıkarmama yardım edersen, en azından suyun tadını çıkarabilirim.”

Callum ellerini onun omuzlarına yerleştirdi ve sonrasında da yavaşça elbisenin sırtındaki bağları çözme-ye başladı. Elbise omuzlarından kurtulunca Marguerite'in ürperen tenine hayranlıkla bir an baktı.

Hafifçe yutkundu ve nazikçe elbiseyi onun üzerinden sıyırmaya başladı.

“İçliğim kalsın,” dedi Marguerite titreyen sesiyle.

Sonunda elbise Marguerite'in ayaklarının dibine düşünce eğilip pahalı kumaşı yerden aldı ve özenle katlayarak bir kayanın üzerine bıraktı. Dönüp ona bakmaya utanıyor, ancak dürtülerine de hâkim olmakta güçlük çekiyordu.

Sonunda Marguerite onun önüne geçti ve üzerine yapışan kısa içliğiyle vücudunu ona sergiledi. Gözlerindeki ifadeden utandığı belli oluyordu.

Callum onun kıvrımlarını hayranlıkla izlemeye koyuldu. Marguerite elini ona uzattı.

“Bana yüzmeyi öğretecek misin?”

Tehlikeli bir oyun oynadığının farkındaydı Marguerite. Callum'un yüzündeki o ifadeyi görüyor, ancak bundan tatlı bir haz alıyordu. Belli ki Callum onu oraya yalnızca güzel zaman geçirmek için getirmiş, onunla böyle yakınlaşmayı aklından geçirmemişti.

Callum'un elini tutup onun kendisini suya doğru yönlendirmesine izin verdi. Su dizlerini geçmiş, baldırlarına ulaşmıştı. Giydiği içlik ıslandıkça üzerine daha da çok yapışıyor ve hatlarını daha da belirgin hale getiriyordu.

Normalde bir erkeğin karşısında o şekilde görül-

mek onu rahatsız etmeliydi. Ancak Callum'un yanında buna aldırmiyordu.

Yanındaki adam her ne kadar onu bakışlarıyla soy-
sa da, onun rızası olmadan ona dokunmayacak kadar
da erdemliydi ve bu Marguerite'e cesaret veriyordu.
Onun o vahşi duruşu Marguerite'i, baştan çıkarıyor,
onu daha önce hiçbir erkeğin ulaşmadığı yerlere do-
kunmaya davet etmek istiyordu.

Su göğüslerine kadar ulaşmıştı. Suyun soğukluğu-
na aldırış etmeden kendini Callum'a doğru bıraktı. Is-
lanan içliğı artık vücudunun tüm kıvrımlarını ortaya
çıkartıyor, soğuk suyla sertleşmiş olan koyu göğüs uçla-
rını saklamaya yetmiyordu.

Ona böyle yakın olmak baştan çıkarıcıydı. Yaklaşıp
göğsünü onun göğsüne değdirdi. Soğuk su ve
Callum'un göğsünün sıcaklığının oluşturduğu tezat
aklını başından alıyor, onu öpmek için kendini zor
tutuyordu.

Callum ellerini onun boynuna oradan da yüzüne
götürdü. Marguerite onun sıcak dokunuşlarının boy-
nundan göğüslerine doğru ilerlediğini hayal etmeye
başlamıştı.

Callum'un güçlü kollarına tutundu. Su onu korku-
tuyordu, ancak yanındaki adamın başına bir şey gel-
mesine izin vermeyeceğini bilmek ona güven veriyor-
du.

Uzun uzun Callum'un gözlerine baktı ve bakışları
yavaşça onun dudaklarına kaydı.

“Öp beni” diye fısıldadı, kendi cesaretine kendisi
de şaşıarak.

Callum ona nasıl hayır diyebilirdi ki?
Marguerite'in tenini teninde hissetmek zaten başını
yeterince döndürüyordu.

Yavaşça eğilip onun ıslak dudaklarını dudaklarının arasına aldı ve büyük bir arzuyla onu öpmeye başladı. Vücudunun her yanı ona duyduğu büyük istekle yanıp tutuşuyordu. Onu kalçalarından kavramak ve kucağına alıp kadınlığını erkekliğiyle buluşacak şekilde onun bacaklarının arasına yerleşmek ve ona sahip olmak istiyordu.

Sonra bir anda aklı onu uyardı.

Onun masumiyetini böyle kirletmeye hakkın yok.

Başını geri çekip onun güzel gözlerine bir süre baktı ve kendisini gerisin geri suya bıraktı. Soğuk suyun aklını başına getirmesini, onu biraz sakinleştirmesini umuyordu.

“Callum?” diye seslendi Marguerite, yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu, “Yanlış bir şey mi yaptım?”

Callum ona doğru yüzdü ve hemen önünde ayaklarını yere basıp doğruldu. Marguerite'in yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerine baktı.

Hayır, dedi bakışlarıyla, ama ben yanlış bir şeyler yapmak üzereyim.

“Aramızda ne olup bittiğini anlayamıyorum. Bu yaptığımın, özellikle de bir başkasıyla nişanliyken, yanlış olduğunun farkındayım ama konu sen olunca mantığımı kaybediyorum.”

Callum, onun sesindeki suçluluk duygusunu fark etmişti. Alnını onun alnına dayadı ve onun ellerini tutarak parmaklarını onun parmaklarına kenetledi. Kendisi de tıpkı Marguerite gibi suçluluk duyuyor, onun gibi birine layık olmadığını biliyordu.

Ancak o an sanki dünyada yalnız ikisi varmış gibi, hiçbir şeyi düşünmeden o anın tadını çıkarmak istiyordu.

Marguerite soğuktan titremeye başlamıştı, “Bir ateş yakalım mı? Ne dersin?”

Callum ona gülümsedi ve elini tutup sudan çıkma-

sına yardım etti. Marguerite omuzlarını ovalayıp ısınmaya çalışırken hemen kuru dal parçaları toplayıp, korunaklı bir oyukta ateş yakmaya koyuldu. Ateş yükselince Marguerite ona gülümsedi ve ellerini uzatıp ısınmaya çalıştı.

“İzin verirsen içliğimi çıkarıp kurutmak istiyorum,” dedi Marguerite.

Callum, ona yaramaz bir çocuk gibi gülümsedi ve yavaşça arkasını dönüp bulduğu bir çalı parçasıyla kuma bir şeyler çiziktirmeye başladı.

Arkasından gelen hışırtılar onu dönüp bakması için tahrik ediyor, ancak bunu yaparsa onun güvenini kaybedeceğini düşünerek kendini engelliyordu.

Marguerite arkasından seslendi. “Yazmayı biliyor musun?”

Callum heyecanla arkasını döndü. Marguerite içliğini çıkarmış ve bir taşın üzerine koyarak kurumaya bırakmış ve elbisesini giymişti.

Okuma yazma bilmiyordu ancak öğrenebilirdi. Eğer bunu başarabilirse ona neler hissettiğini anlatabilir, düşüncelerini ona aktararak etrafını saran o sessiz zindandan kurtulabilirdi.

Elindeki çalı parçasını ona doğrulttu ve yaklaşıp onun elini tutarak, elindeki çubuğu kumun üzerinde hareket ettirmeye, bir şekilde Marguerite’in kendisine okuma yazma öğretebileceğini anlatmaya çalıştı.

Marguerite ona gülümsedi ve kumun üzerine bir şeyler çizmeye başladı. Kıvrımlı işaretleri anlayamasa da, Callum onun yazısındaki güzelliğe hayran olmuştu.

“Bu benim adım,” dedi kız. “Marguerite.”

Callum dal parçasını geri alıp onun yazısının aynısını taklit etmeye çalıştı. En azında harfleri Marguerite’in harflerine benzetmeyi başarmıştı.

“Sana öğretmemi istiyorsun, değil mi?”

Callum heyecanla başını aşağı yukarı salladı. İçinden geçenleri ona anlatmak için öyle büyük bir açlık

duyuyordu ki heyecanını gizlemesi imkânsızdı. Eğer okuma yazma öğrenmeyi başarabilirse, yeniden bir birey olarak kendini halkına kabul ettirebilir, Marguerite hissettiklerini itiraf edebilirdi.

“Bu zaman alacak bir süreç,” dedi Marguerite. “Bazen yıllar bile sürebilir.”

Bunun önemi yok, okuma yazmayı öğrenmeliyim. Ne kadar sürerse sürsün, sana kendimi anlatmayı başarmalıyım.

Ona istekliliğini göstermek için yeniden onun adını yazmaya koyuldu. Her ne kadar harflerin kıvrımlarına eli yatkın olmasa da biraz çalışırsa bunu başarabilirdi.

“Sana okuma yazma öğretmeyi deneyebilirim. Ancak bu zaman alacak ve... Ve bizim o kadar zamanımız olduğunu sanmıyorum.”

Marguerite'in çehresine çöken hüznün içini acıtıyordu. Onu böyle görmektense ölmeyi yeğlerdi.

“Sürekli gözetim altındayım Callum. Her zaman böyle özgürce sana gelebileceğimi sanmıyorum.”

Callum ayağa kalktı ve onun yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. Marguerite gözlerini bir süre kapattı. Sanki ağlamak için kendini zor tutuyordu.

“Sana yine gelmek için elimden geleni yapacağım,” diye söz verdi Marguerite.

Callum buna inanmak istiyordu.

“**N**erelerdeydin? Bütün sabah seni aradım durdum.”

Beatrice adeta burnundan soluyordu. Marguerite'in verecek cevabı yoktu. Saçları hala ıslak, elbisesi de içindeki ipek içlik yüzünden nemliydi. Bu haliyle ona ne derse desin kadın bağırpıp çağıracaktı.

Doğruca onun yanından geçip odasına çıkan mer-

divenleri tırmanmaya koyuldu. Odasına girdiğinde, yatağın üzerindeki kumaş parçalarını görünce canı sıkılmıştı. Sanki yakında yapacağı evliliği ona hatırlatmak amacıyla kocası için dikmesi gereken gömleğin kumaşı önüne bilerek serilmişti.

İçinden lanetler okumaya başladı. Öylece hiç tanımadığı bir adamla evlendirilecek, ondan hareketsizce yatakta uzanıp masumiyetini bir yabancıya teslim etmesi istenecekti.

“Kaleden ayrıldın,” dedi Beatrice içeri girer girmez. “Üstelik babanın bu konuda kesin emri olduğunu bildiğin halde.

Marguerite onu duymazdan gelip eline aldığı tarakla ıslak saçlarını düzeltmeye koyuldu.

“İstediyin her şeyi yapabileceğini sanıyorsun öyle mi?” dedi kadın, kapının sürgüsünü çekerek. “Ama yanılıyorsun. Baban burada yokken bu kalenin sorumluluğu bana ait,” diye bağırmaya devam ediyordu. “Beni görmezden gelmeye hakkın yok ve yaptığın için cezalandırılacaksın.”

Marguerite onun bu öfkesini bir türlü anlayamıyordu. “Beni kırbaçlatamazsın ya? Babam buna asla izin vermez.”

“Hayır,” dedi Beatrice, “Ama seni cezalandırmanın başka yolları da var. Baban sana yumuşak davranıyor. Seni, daha Cairnross kalesinden kaçıp o İskoçlarla yaşadığında cezalandırmalıydı,” diye söylendi, yüzünde sanki iğrenç hayvanlardan bahseder gibi bir ifadeyle.

Marguerite ellerini kucığına yerleştirdi ve şaşkınlıkla teyzesine bakmaya koyuldu. Onun öfkesinin ardında yatan şey her neyse, o günkü davranışının yarattığı rahatsızlıktan daha fazlasına dayanıyor olmalıydı.

“Kapına nöbetçi dikeceğim. Bugün ve yarın odanda kapalı kalıp dikiş dikeceksin. Olur da kaçmaya kalkarsan kapıdaki nöbetçiler elli kırbaç yiyecekler.”

“Benim eylemlerim yüzünden masum insanları ce-

zalandıramazsın.”

Marguerite hala onun nasıl böyle bir şey söyleyebildiğini anlamakta güçlük çekiyordu.

“Odandan çıkmazsan hiç kimsenin canı yanmaz.”

Marguerite kanı donmuş bir şekilde teyzesi Beatrice'in yüzüne bakıyordu. Birilerinin onu cezalandırmasına aldırış etmezdi ama onun yüzünden başka birinin acı çekmesinin düşüncesine bile katlanamazdı ve Beatrice de bunu iyi bildiği için onun zayıflığından yararlanıyordu.

“Dahası da var” diye devam etti kadın. “Bugün sana yemek verilmeyecek. Belki bu aklını başına getirir.”

İşte bu kadarı da fazlaydı. Marguerite ayağa fırladı ve Beatrice'in karşısına dikilip ona meydan okuyan gözlerle bir süre baktı.

“Sen kim oluyorsun da bana böyle cezalar verebileceğini sanıyorsun? Babam bunu öğrendiğinde senin için iyi olmayacağını bilmelisin.”

“Kullandığım yöntemleri onaylamayabilir. Ancak o döndüğünde çok geç olacak değil mi?”

Beatrice yüzünde Marguerite'i korkutan bir gülümsemeyle odadan ayrıldı.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

Bir gün geçmiş, ancak Marguerite gelmemişti. Callum ormanda dolaşıp durmuş, onu görmeyi umut ederek kendini avutmuştu.

İkinci gün de geçince artık kaygılanmaya başlamıştı. Acaba neden gelememişti? Belki de onunla geçirdiği zamanı düşünüp pişman olmuş ve yaptığıının yanlış olduğuna kanaat getirmişti.

Dayanamayıp kaleye yaklaştı ve ortalığı gözlemeye başladı. Ancak Marguerite ortalarda görünmüyordu. Belki de gelememesinin başka bir sebebi vardı.

Bir taşın arkasına çöküp oklarından biriyle yere Marguerite'in adını oluşturan harfleri karalamaya başladı. İki yıldır konuşamıyordu ve artık onu saran bu sessiz lanete bir dur demeliydi. Üstelik bunun Marguerite'le daha çok zaman geçirmek olduğunun biliyor, onu görmek için bir bahanesi olacağı için he-

yecanlanıyordu.

Yine kafasını çevirip kaleyi gözlemeye başladı. Saat öğleni geçmişti. Onu görme isteğiyle yanıp tutuşuyordu ve babası da gittiğine göre, onu kaleden çıkmaktan alıkoyan şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

Sürekli gözetim altındayım, Callum, demişti son görüştüklerinde. Acaba babası onun başına nöbetçi dikmiş olabilir miydi?

Birkaç saat daha kaleyi gözlemeye devam etti. Güneş batmaya başlamıştı.

Neredesin Marguerite?

Aklında kaleye girmenin yollarını tartmaya başladı. Kale öyle korunaklıydı ki, fark edilmeden içeriye girmenin imkânı yoktu. Üstelik içeriye bir şekilde girse de, birilerine yakalanmadan yolunu bulamazdı. İlk gece aralarına saklanabileceği kalabalıktan da mahrumdu ve ne yapacağını bilemiyordu.

Ancak şansı bir anda dönüverdi.

Patikadan kaleye doğru bir yük arabası yaklaşıyordu. Arabaya fiçılar ve başka erzaklar yüklenmişti. Callum ağaçların arasına gizlendi ve araba geçince hemen kendini arabanın altına gizledi. Arabacı askarlere selam verip içeriye girdi.

Callum, arabanın altına sıkıca tutup doğru zamanı beklemeye koyuldu. Arabacı doğruca kalenin mutfağına yönelmişti.

Sonunda durduklarında etrafı kolladı ve kimseye görünmeden arabanın altından çıkarak bir fiçiyı sırtlandı. Hemen ardından birkaç adam daha gelip yükü boşaltmaya başlamıştı.

Sessizce onları takip ederek fiçiyı mahzene indirdi ve aradan sıvışıp bir kenara saklandı.

Şimdi tek yapması gereken hareket etmek için doğru zamanı beklemektir.

Saatler geçiyor, Callum kalenin hizmetçilerinin uykuya dalmasını bekliyordu. Mutfakta bulduğu bir parça ekmek ve kurutulmuş etle karnını doyurdu. Kalanını da deri çantasına koyup daha sonrası için sakladı.

Gece yarısına doğru saklandığı yerden çıktı ve kuleye çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. Marguerite'i nasıl bulacağını bilemiyordu ancak dükkün kızının kulede kaldığını tahmin etmek güç değildi.

Sessizce merdivenleri çıktı ve koridorda ilerlemeye başladı. Uyuyan iki muhafızı görünce hemen duvara sırtını yasladı ve sessizce onların yanından geçti.

Sonunda bir odanın kapısında bekleyen iki muhafız gördü ve elini bıçağına götürdü.

Marguerite'in o odada kalıp kalmadığını bilemezdi ancak şansını denemeliydi. Nöbetçileri bir şekilde geçmenin bir yolu olmalıydı.

Odasının kapısı açıldığında Marguerite yerinden sıçradı. Çığlık atmak istediye de içeriye girenin Callum olduğunu görünce şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Hemen arkasında iki muhafız koridorda baygın yatıyordu.

Heyecanla koşup ona sarıldı. Adeta şoka girmişti.

“Özür dilerim sana geledim. Beni odama hapsettiler ve iki gündür buradan çıkmayı başaramadım.”

Ona sıkı sıkı sarılıp kokusunu içine çekti. Açlıktan ölüyordu ve doğru düzgün düşünemiyordu. Kendi evinde böyle tutsak olarak kalmak sinirlerini bozmuştu ve teyzesi Beatrice'den nefret ediyordu.

Callum onu elinden tutup çekiştirdi. Marguerite ne yapacağını bilemiyordu. Ancak ayak diretti.

“Bekle, en azından üzerime bir şeyler giyeyim.”

Callum başını salladı ve koridora çıkıp etrafı gözlemeye koyuldu. Marguerite hemen üzerine bir elbise

geçirdi ve ince bir pelerini de omuzlarına alıp onun yanına çıktı.

Yaptığı şeyin mantıksız olduğunun farkındaydı ve onun yüzünde belki de muhafızlar cezalandırılacaktı. Ancak her iki durumda da Beatrice'in tutsağı olarak kalacaktı ve muhafızların onu bilerek salıvermedikleri belliydi.

Merdivenleri inip karanlık bir salona girdiler. Bir köpek onları fark ederek hırlamaya başlamıştı. Marguerite uzanıp köpeğin başına dokundu. Köpek onu tanımış, hırlamayı kesmişti.

Kalbi hızla çarpıyordu. Ancak Callum'u takip etmeyi sürdürdü.

“Birileri bizi görebilir,” diye fısıldadı. “Buradan çıkmanın bir yolu yok.”

Callum oralı değilmiş gibi görünüyordu. Onun elini tutup kararlılıkla yürümeye devam etti. Görünen o ki onu kaleden kaçırmak niyetindeydi. Bunun çok yanlış bir hareket olacağının farkında olmasına rağmen, kaleden kaçmak için duyduğu o isteğe de karşı çıkamıyordu.

Kalenin duvarlarında iki muhafız vardı. Ancak askerler içeride olan bitenden çok, dışarıdan gelebilecek bir tehdit için nöbet tuttuklarından onları fark etmemişlerdi.

Bu çalgınlık, diye düşündü Marguerite, ancak Callum'u takip etmeye devam ediyordu.

Sırtlarını duvara vererek, kalenin kapısından çıktılar. Ancak doğruca ormana koşarlarsa fark edilebilirlerdi. Callum bunu düşünmüş olmalı ki kaleyi çevreleyen hendeğe atladı ve Marguerite de yanına gelmesi için işaret etti. Kız bir an duraksasa da, ona uzanan kollara kendini bıraktı ve hendeğe indi.

Su dizlerini aşırıyordu. Ta ki çalılarla kaplı bir kısma gelene dek suda sessizce ilerlediler. Sonunda hendekten çıkıp, çalıların arasına gizlenerek ormana varmayı

başarmışlardı.

Marguerite ıslanmıştı ve açtı. Yine de Callum'u takip etmeye devam etti. Sonunda artık yürüyemeyecek hale gelince Callum'u durdurdu.

O anda yaptığı hatanın büyüklüğünü daha iyi kavramıştı. Beatrice eninde sonunda onun kaçtığını öğrenecek ve onu bulmaları için tüm muhafızları alarma geçirecekti. Geri dönmeli miydi? Bir an düşününce bunun için çok geç olduğuna kanaat getirdi.

Sonunda Callum'un kamp yerine vardılar. Callum hemen ateş yakmış ve onu ateşin yanına oturtmuştu. Sonra önünde eğildi ve Marguerite'in ayakkabılarını çıkardı ve ıslanmış olan ayaklarını bir bez parçasıyla kurutarak, kucağına yerleştirerek onu ısıtmaya çalıştı.

Marguerite ağlamak üzereydi. Aklı başında değildi ve yaptığı yüzünden bir sürü insanın başı ağrıyacaktı. Böyle tehlikeli bir şeye nasıl olup da kalkıştığını aklı bir türlü almıyordu. Tüm ailesine karşı çıkmış, onları hiçe saymıştı ve babası onu asla affetmeyecekti.

Ateş çıtırdayarak yanmaya başlayınca biraz sakinleşti. Callum, onun ayaklarına masaj yapıyor, sanki onu kaçırdığı için sessizce ondan özür dilemeye çalışıyordu.

Marguerite onun yanında olmanın verdiği huzurla, kaçışının yarattığı huzursuzluk arasında ikiye bölünmüştü. Bir yandan yanındaki adamın dokunuşlarıyla kendiden geçiyor, diğer yandan da hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu.

Callum ona bir parça ekmek ve kurutulmuş et uzattınca, tıpkı vahşi bir hayvan gibi yemeğe atlamış ve adabı muaşeret kurallarını bir yana bırakıp içgüdüsel olarak karnını doyurmaya koyulmuştu.

Callum ona şaşkınlıkla bakıyordu. Marguerite bunun üzerine yemeğe ara verip açıklama yapma ihtiyacı duydu.

“Teyzem beni cezalandırmak için bana yemek ver-

medi ve iki gündür de odamdan çıkmadım.”

Callum kaşlarını çattı ve kalkıp ona biraz daha yiyecek hazırlamaya koyuldu. Avladığı domuzun tütsülenmiş etini bir ağaca asmıştı. Gidip onun için bir parça kesti. Marguerite uzanıp kendisine uzatılan yemeği aldı. Ancak bu kez biraz daha yavaş yemeye gayret gösteriyordu.

Sonunda karnı doyunca, dizlerini karnına çekip oturdu. Callum, ona uyuması için battaniyelerden bir döşek hazırladı ve uzanıp biraz dinlenmesini işaret etti. Marguerite yere uzandı. Callum da hemen onun arkasına kıvrılmıştı. Onun sıcaklığının verdiği huzurla biraz daha sakinleşmişti. Callum pelerinini üzerilerine örttü ve ona sıkıca sarıldı.

Şimdilik korkularını bir kenara atmak ve uyumak istiyordu. Ertesi gün onun ortadan kaybolduğunu anlayacaklardı ve işler iyice karışacaktı. Ancak o anda bunu umursamıyordu.

Marguerite kollarının arasında uyuyordu. Callum böyle bir güzelliği hak etmediğini düşünüp duruyordu. Onun kokusunu derin derin içine çekip bedeninin sıcaklığıyla kendiden geçmeye devam etti.

Onun ortadan kaybolduğunu fark ettiklerinde işler çok karışacaktı. Belki de şimdiden onu aramaya koyulmuşlardı. Onu öylece kaçırmaması doğru değildi ancak Marguerite'i odasında kilitli tuttuklarını fark edince öfkeden çılgına dönmüştü. Ona yemek bile vermediklerini oradayken öğrenseydi belki de daha çılgınca şeyler yapmaya kalkışabilirdi.

Marguerite uykusunda mırıldanıyor, ona daha da sokuluyordu. Callum içinde yükselen dürtüye karşı koymaya ve arzularını bastırmaya çalışıyor, bunun için insanüstü bir çaba serf ediyordu.

Yüzmeye gittikleri günden beri onun tatlı tenini hayal edip duruyordu. Onun çıplak tenine dokunmak, dolgun göğüslerini avuçlarının içinde ezerek, göğüs uçlarını dudaklarının arasında hissetmek için neler vermezdi.

Ancak gerçekliğin keskin bıçağı onun bu hayalleri kurmasına izin vermiyordu. Marguerite'in masumiyeti üzerinde hak iddia etmeye kalkamazdı. Ona bir koca olarak sunabileceği hayata alışık değildi ve daha iyilerini hak ediyordu.

Ancak hala günün birinde Marguerite'in onun sunacağı hayatı kabul edeceğine dair duyduğu umudu kaybetmemişti.

Yavaşça Marguerite'in yanından kalktı. Kendine güvenmiyor, onun yanında biraz daha uzanırsa yapabileceklerinden korkuyordu.

Yayını alıp kahvaltı için avlanmaya karar verdi. Ağaçların arasında dolanırken sürekli olarak düşünüyordu. Marguerite'i kaçırıp Glen Arrin'e götürmeli miydi?

Hayır, bunu yapamazdı. Onu bir kanun kaçağı gibi yaşamaya zorlayamazdı. Marguerite bir kalenin leydisi olmayı, çevresinde ona hizmet eden hizmetçilerle yaşamayı hak ediyordu. Glen Arrin'e gelirse klanın diğer kadınlarından bir farkı kalmazdı.

Bir yanı, mantığını bir kenara bırakmasını ve onu kaçırmasını söylüyordu. Sonuçta iş buraya kadar gelmişti ve onu her halükarda cezalandıracaklardı.

Keşke onu ikna etmenin bir yolu olsaydı. Onun mavi gözlerine bakarak, ipeksi tenine dokunarak ve dolgun dudaklarını tadarak bir ömür geçirebilirdi. Onun erkeği olmak, ona sahip olmak istiyordu.

Arkasından gelen ayak sesleri onu irkiltince yayını gerdi ve hızla arkasına döndü.

“Dur, benim.”

Marguerite uyanıp onun yokluğunu fark edince ar-

kasından gelmiş olmalıydı. Dağınık sarı saçları ve insanı kendine hapseden mavi gözleriyle ona bakıyordu.

Marguerite, sanki söyleyecek çok şeyi varmış ama nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi ona bakıyordu. Sanki yenilgiyi kabul etmiş gibi çaresiz görünüyordu.

Callum onu öyle görünce dayanamayıp yayını bir kenara attı ve Marguerite'e yanaşıp onun güzel yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öpmeye başladı. O yumuşak dudakları saatlerce öpebilirdi ve Marguerite'in yüzündeki çaresizliğe bakılırsa onu son kez öpme şansı buluyordu

Marguerite kendini geri çekti.

“Bizi yakalarlarsa neler olacağını düşünmekten uyuyamadım.”

Callum, başını sağa sola sallayarak, buna izin vermeyeceğini anlatmaya çalıştı.

“Belki de geri dönmeliyim. Yoksa benim yüzümden masum insanlar acı çekecek.”

Callum onun ağzından bu sözleri duymak istemiyordu. Kendini feda edip babasının evinde bir tutsak olarak yaşamaya devam mı edecekti?

İşte o anda konuşmayı, ona gitme, demeyi öyle isterdi ki, istemsizce ağzını açıp konuşmayı denedi. Ancak dudaklarının arasından hiçbir ses çıkmamıştı.

Marguerite uzanıp onun yüzüne dokundu, “Belki de seninle hiç gelmemeliydim.”

Callum'un cevabı, dudaklarını yeniden onun dudaklarına bastırmak oldu. Marguerite ona önce karşılık vermedi. Dudaklarını aralamıştı ama onu öpmüyordu.

Konuşabilseydi bile ona hissettiklerini açıklayacak bir söz bulamazdı. Bu yüzden onu öpmeye devam etti. Bir süre sonra Marguerite'e tutkulu bir biçimde ona karşılık vermeye başlamıştı.

Sana hiçbir erkek benim gibi dokunmayacak. Hiç

kimse benim sana hissettirdiklerimi hissettirmeyi başaramayacak.

Callum, zihninden geçen düşüncelere kendisi de şaşırsa da, kendini böyle düşünmekten alıkoyamıyordu. Marguerite'e karşı hissettikleri onu çılgına çeviriyordu ve bir başka erkeğin ona dokunduğunu düşünmek bile canını yakıyordu.

İçinden yükselen o vahşi dürtüyle Marguerite'i bir ağaca dayadı ve kendini onun bacaklarının arasına yerleştirdi.

“Ne yapıyor... Oh.”

Marguerite ona itiraz edecek gibi olduysa da, Callum'un sertleşen erkekliğini vücudunda hissedince bir anda nefesi kesilmişti. Kız başını hafifçe geriye attı ve hemen sonrasında Callum'u büyük bir istekle öpmeye başladı.

Callum bundan cesaret almıştı. Aslında tek yapmak istediği ona sıkıca sarılmak, ona daha da yakının-da hissetmekti. Ancak Marguerite'in verdiği tepkiden, onun da tıpkı kendisi gibi hissettiğini görebiliyordu.

Marguerite onun elini tutup kalçasına götürmüştü ve mavi gözlerini ona dikip onu daha fazlasını yapmaya davet ediyordu.

Callum onun boynunu öpmeye, vücudunun en mahrem yerlerine dokunmaya başlamıştı. Marguerite bir eliyle onun ensesine tutunmuş, diğer eliyle eteğini kaldırıyordu. İkisi de nefes nefesydiler ve içgüdüleriyle hareket ediyorlardı.

Callum, bir an durdu ve onun gözlerinin içine bakarak, elini onun bacaklarının arasına doğru kaydırmaya başladı. Onu baştan çıkarmak, daha önce hiç tatmadığı tatları ona yaşatmak istiyordu.

Marguerite gözlerini onun gözlerinden ayırmıyordu, “Bana neler yapıyorsun böyle? Seni hiç anlam veremediğim bir şekilde istiyorum.”

Callum, onun sözleriyle artık iyice kontrolünü kay-

betmişti. Onu büyük bir açlıkla öpmeye başladı. Bir yandan da elini onun bacaklarının arasına doğru kaydırmaya devam ediyordu.

Marguerite'in tüm vücudu titrediğinde, onun en mahrem yerine ulaştığını anlamıştı.

“Mon dieu” diye fısıldadı Marguerite ve bacaklarını aralayarak ona yön verdi.

Callum, onun nemli vajinasına dokununca bir an nefesi kesildi. Marguerite onu büyük bir istekle öpüyor, bu da ona doğru yolda olduğunu gösteriyordu.

İçgüdüsel olarak parmağını onun kadınlığının üzerinde dolaştırmaya ve onu nazikçe okşamaya başladı.

“Lütfen,” diye yalvardı Marguerite, “Böyle devam et.”

Callum iki parmağını onun nemli kadınlığına nazikçe yerleştirdiğinde Marguerite kısa bir haz çığlığı attı. Tüm bedeni bir yay gibi gerilmişti. Callum yumuşak bir ritimle parmaklarını bir ileri bir geri oynatmaya başladı.

O anda erkeklerin neden bir kadın için birbirlerini öldürebildiklerini anlamaya başlamıştı. Bir kadına böyle şeyler yaşatmak öyle mükemmel bir histi ki, başka bir erkeğin aynı şeyleri sevdiği kadına yapması onu deliye çevirebilirdi.

İçinden gelen o ilkel dürtüyle parmaklarını ileri geri hareket ettirmeye devam ediyordu. Marguerite bir bacağıyla onun bacağına dolamış, kalçalarını ahenkli bir biçimde ona doğru hareket ettiriyordu.

Derken Callum'un daha önce hiçbir kadından duymadığı bir çığlık attı Marguerite. Bir an onu incittiğini sandıysa da, onun yüzündeki haz dolu ifadeyi görünce gülümsedi ve elini geri çekti.

Marguerite kollarını onun boynuna dolayıp, ağırlığını ona bırakmıştı. Sanki dizlerinin bağı kesilmişti ve ayakta duramıyordu.

“Sana ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedi fısıltıyla.

“Yaptığımız şey beni utandırmalı ama nedense bundan utanmıyorum,” diye devam etti, mavi gözlerinde Callum'un daha önce hiç görmediği bir ateşle. “Daha fazlasını istiyorum.”

Marguerite, az önce yaşadığı şeyin verdiği hazla hala titriyordu. Akli başından gitmişti ve düşüncelerini bir araya toplamakta güçlük çekiyordu. Dizleri tutmuyordu ve vücudu sanki sıvı haldeydi.

Callum'un yakınlarında olmak tehlikeliydi, zira o vahşi savaşçı kendini kaybetmesine sebep oluyor, onun yanındayken kendine güvenmiyordu.

Onu istiyordu. Keşke ömür boyunca onunla olabilse, geceler boyunca onun kollarında uzanıp şehvetle kendini ona sunabilseydi.

Derken içini bir korku saldı. Onunla kaçıp giderse, babası MacKinloch klanına karşı olan barışçıl tutumunu tersine çevirebilirdi.

Keşke babasına nasıl hissettiğini anlatabilseydi. Kendi politik gücünü ve aile servetini arttırmak için onu bir yabancıyla evlendiriyor olduğunu ve bunun kendisinin son dileği olduğunu ona söyleyebilseydi.

Aklından bir sürü şey geçiyor, bu işten kendini sıyrmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Acaba babasını İskoçların da iyi bir müttefik olacağına inandırmanın bir yolu var mıydı? Olsa bile bunun için geç kalmıştı. Dük, yeni damat adayıyla beraber yakında dönmüş olacaktı.

Callum onu elinden tuttu ve ateşin yanına götürdü. Dizinin üstüne çöküp yerden bir dal aldı ve toprağa onun adını yazdı. Görünen o ki, onun adını yazmak için uzun süre alıştırmaya yapmıştı.

Bu Marguerite'i çok duygulandırmıştı. Onun bu istekliği gözlerini yaşartıyordu. Her ne kadar mükem-

mel yazamasa da, harfler gayet okunaklıydı.

“Çabuk öğreniyorsun,” dedi hayranlığını gizleyemeyerek. Callum, dalı ona uzattı ve daha fazlasını öğrenmek istediğini söylemeye çalıştı. Marguerite ona gülümsedi. Bunu seve seve yapardı. Ancak buna zamanları olduğunu sanmıyordu.

“Sana harfleri öğretsem bile...”

Callum, sabırsızca uzanıp parmağını onun dudağına götürerek onu susturdu. Gözlerindeki kararlı bakıştan okuma yazmayı öğrenmeye duyduğu açlık okunuyordu.

“Tamam, sana elimden geldiğince okuma yazma öğreteceğim.”

Kendisi yıllar süren bir eğitimin ardından güçlükle okuma yazma öğrenmişti ve ona öğretebilecekleri kısıtlıydı. Ama yine de onu kırmak istemiyordu.

En azından denemeye değerdi.

Callum, dal parçasını onun elini tekrar tutuşturdu ve başıyla başlamaya hazır olduğunu işaret etti.

Callum, daha önce hiç görülmemiş bir hızda öğreniyordu.

Marguerite, alfabenin tüm harflerini yere yazmış ve sesleriyle ona defalarca tekrar etmişti. Callum, tüm harfleri tek tek yere yazmış, onun ağzından çıkan sesleri dikkatle dinlemişti.

Öyle dikkatli ve istekliydi ki, Marguerite onun gibi bir öğrencinin yapabileceklerinin sınırı olmadığına kanaat getirmişti.

Alfabeyi öğretme işi bittiğinde, Marguerite aklına gelen basit sözcükleri yere yazmaya ve onların seslerini tekrarlamaya devam etti. Callum harfleri çok kolay kavramış, onların yarattığı sesleri çözmüştü. Her ne kadar iyi heceleyemese de, biraz çalışınca bunun üste-

sinden gelebileceğine şüphe yoktu.

Marguerite dalla yere yazı yazmaktan yorulmuştu. Bir an durup bileğini ovaladı.

Callum, elindeki dalla yere bir şeyler çiziktirdi.

Dah.

Marguerite, onun yazısına bir “a” harfi ekleyerek kelimeyi düzeltti.

“Gerçekten de çok hızlı öğreniyorsun” dedi sonunda. Marguerite bir kelime yazdığında, defalarca onu tekrar yazıyor, kendince harflere alışmaya çalışıyordu.

“Sanırım bu seferlik bu kadarı yeter,” dedi ve ayağa kalktı Marguerite. Kaygılıydı. Akşam olmak üzereydi ve onları bulmaları an meselesiydi, “Dönmeliyim.”

Callum elindeki dal parçasıyla yere bir şeyler yazdı.

Hayır.

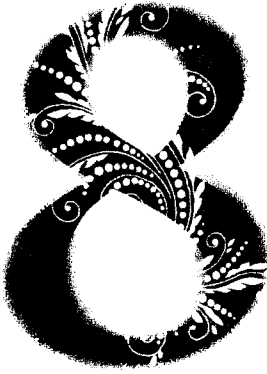
“Kalamam, bunu biliyorsun. Bizi görürlerse, onlara ne söylersem söyleyeyim, senin beni kaçırdığını düşünürler.”

Callum, yavaşça doğruldu. Gözlerindeki ifadeden bunun, onun canını ne kadar sıktığı anlaşıyordu. Ancak Callum'un kendi bencil istekleri yüzünden yeniden tutsak edilmesine izin veremezdi ve mantığı ona geri dönmesini söylüyordu.

Beatrice büyük ihtimalle babası dönene kadar onu bir odaya kapatacaktı. Ama buna aldırımıyordu.

“Seni görmeye gelmek için elimden geleni yapacağım. Bu arada sen de öğrendiğin kelimelere çalış.”

Callum uzanıp onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve alnını onun alnına dayadıktan sonra Marguerite'in dudaklarına masum bir öpücük kondurdu.

Mart

Dünya Kadınlar Gününüz
Kutlu Olsun!

HARLEQUIN TÜRKİYE

www.harlequintr.com - info@harlequintr.com

www.facebook.com/harlequinbeyazdizi

twitter.com/harlequintr

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

Köpek havlamaları yakınlaşıyordu. Marguerite'i aramak için bir grup göndermiş olmalıydılar. Callum, yayına bir ok yerleştirdi ve hemen onun önünde durdu.

"Burada kalamam. Eğer bizi beraber görürlerse..."

Callum başını sağa sola salladı. Onun kendisinden öylece alınmasına ve bir odaya hapsedilmesine izin veremezdi.

Marguerite, onu yayı indirmeye zorladı ve o yumuşacık sesiyle konuşmaya başladı.

"Onlarla kendim karşılaşmalıyım," dedi büyük bir kararlılıkla. Sesi bile titremiyor, doğruca köpeklerinin havlamalarının geldiği yöne bakıyordu.

"Eğer seni benimle beraber görürlerse, yaptığım asilik için seni cezalandıracaklar ve buna izin vermemem," dedi yüzünde buruk bir gülümsemeyle. "İzin

ver babamla konuşayım ve onu ikna etmeye çalışayım,” diye devam etti, elini Callum'un yüzüne götürek. “Bu benim kişisel savaşım.”

Callum, onu anlıyordu. Bu işi kendi kendine çözmek ve güçlü olduğunu ispatlamak istiyordu. Ancak öylece bir korkak gibi geride kalıp gölgelerde saklanmasını kimse ondan bekleyemezdi. Beatrice denen kadını tanımıyordu, ancak kendi ailesinden birini hapsedilecek kadar gaddarsa, Marguerite'e başka cezalar da verebilirdi ve Callum bu düşünceye katlanamazdı.

“Beni incitemezler,” dedi Marguerite, sanki onun aklını okumuş gibi. “Babamdan korkuyorlar. Üstelik beni yine aç bırakmaya kalkarlarsa hizmetçilerden yardım isteyeceğim. Beni severler ve babama saygı duyarlar.”

Marguerite kollarının onun boynuna dolayıp Callum'a sıkıca sarıldı. Callum onu bırakmak istemiyordu. Ancak onun isteğine de karşı çıkamazdı.

Keşke kaleye gizlice sızıp onu uzaktan da olsa koryup kollayabilseydi. Ancak bu son yaptığından sonra muhafızlar güvenliği daha da sıkı kontrol edecekleri bir gerçektir.

Belki de artık onun peşini bırakmalısın, dedi mantığının sesi, dük döndüğünde onu hemen evlendirecek.

O anda mantığının sesini dinleyemeyecek kadar duygusaldı ve Marguerite'i sımsıkı sarıp ona bir öpücük verdi. Güçlkle de olsa gülümseye çalışıyordu.

“Beni merak etme.”

Callum, başını önüne eğdi. Onu merak etmemek elinde değildi. Yine de onun gitmesine izin verdi.

Marguerite, parmak uçlarında yükselerek ona son bir öpücük daha verdi. Bu Callum'un hoşuna gitmeliydi. Ancak nedense içinden bir ses, Marguerite'in ona veda ettiğini söylüyordu.

Marguerite arkasını dönüp yaklaşan seslere doğru hızlı adımlarla yürürken bir süre onu öylece izledi.

İçindeki umudu yaşatmak istiyordu. Birbirlerine karşı hissettikleri şey çok güçlüydü ancak kavuşmalarının önündeki engelin büyüklüğü o güçlü çekime üstün geliyordu.

Callum, bir meşe ağacına tırmanıp Marguerite izlemeye devam etti. Arama ekibi, yanlarındaki köpeklerle beraber ileride belirmişti. Marguerite başı dik bir şekilde onlara doğru yürüdü ve kendisine sorulara aldırış etmeksizin, bir ata atlayıp kaleye doğru, arama ekibinin önünde at sürmeye başladı.

Callum onun güçlü duruşuna hayranlıkla bakıyordu.

“**B**u asiliğin için seni kırbaçlatmalıydım,” dedi Beatrice soğukkanlılıkla, “Senin daha önce böyle davrandığını görmemişim. Ama emin ol babana tüm bunları anlatacağım.”

Marguerite sessizliğini korudu. Hiçbir şey söylemeyecek, tıpkı Callum gibi sessizce başına geleceklere razı olacaktı. Kimseden korkmuyor, kimseye bir şeyler açıklama gereği duymuyordu.

“Yarattığın karışıklığın farkında mısın?” diye devam etti teyzesi, öyle sinirliydi ki, Marguerite’in bileğinden tutup onu sarstı. “Ne diye bir başına ormana gidersin ki? Üstelik senin kendi rızanla gittiğine de eminim,” diye ekledi ve Marguerite’i bileğinden tutup merdivenlere doğru çekti.

Marguerite ayak diretip ondan kurtulmayı başardı ve merdivenleri hızla çıkmaya başladı. Beatrice hemen onun ardından söylenerek geliyordu.

“O geveze muhafızlar bir adam gördüklerini söylüyorlar. Bir İskoç’a benziyormuş,” dedi Beatrice gözlerini kısarak. “Yanılıyor muyum?”

“Ne dediğinin farkında mısın?” diye sessizliğini

bozdu Marguerite, “Şu muhafızlar bir kadın tarafından bayıltıldıklarını kabul etmek istemedikleri için böyle söylüyorlar.”

“Sen de benim buna inanmamı bekliyorsun, öyle mi?”

Hayır, bunu beklemiyordu. Ancak Callum'u tehlikeye atamazdı ve o gece onu kaçıranın bir İskoç olduğunu kimse ispatlayamayacağından, bu yalana sığınmaktan başka çaresi yoktu.

“Neye inanıp inanmadığın umurumda değil,” dedi ve odasına girerek kapıyı kapattı Marguerite.

Ancak Beatrice kolay pes edeceğe benzemiyordu. Hemen ardından içeriye daldı. Sinirden yüzü kıpkırmızıydı. Hızlı bir şekilde soluk alıp veriyordu.

“Bütün gece dışarıdaydın ve üzerine neredeyse hiçbir şey giymemişsin. Başına bir şey gelseydi babana ne diyecektim? Seni kalede tutmam için bana kesin emir verdi.”

“Hapsetmek için diyelim,” dedi Marguerite, ayağa kalkıp teyzesiyle yüzleşerek. “Beni rahat bırak. Karşında bir çocuk yok.”

“Babanın sana verdiği emeklere yazık. Annen öldüğünden beri her istediğini yaptı. Belki de seni fazla şımarttı.”

“Annemin bahsini açma.”

“Neden? O benim tek kız kardeşimdi,” dedi öfkeyle. “Kocam öldüğünde baban beni koruması altına aldı ve bunun için ona minnettarım. Ancak bu barbar ülkede kalmama imkân yok. Sen evlenir evlenmez, babanı Fransa'ya dönmeye ikna edeceğim,” dedi Beatrice, yüzünde o insanı hasta eden gülümsemesiyle. “Biliyorsun ki baban benim sözümü dinler.”

Marguerite, onun ne demek istediğini gayet iyi anlıyordu. Bunca yıldır kardeşinin kocasında gözü olduğunu görmemek için kör olmak gerekirdi. Ancak babasının da buna razı olduğunu bilmiyordu. Onları bera-

ber hayal etmek midelerini bulandırıyor.

“Onunla evlenemezsin,” diye karşı çıktı Marguerite, “Kilise buna izin vermez.”

“Onunla evlenmek istediğimi kim söyledi?” dedi kadın, ellerini o iri göğüslerinin hemen altında birleştirerek. “Şimdi anlıyorsun ya? Baban ondan istediğim her şeyi bana vermeye hazır. Uslu bir kız ol ve baban gelene dek odandan çıkma, ben de ona hiçbir şey söylemeyeyim.”

“Sakladığım bir sır yok.”

“Bana yalan söylemeye kalkma,” dedi Beatrice, onu çenesinden tutup yüzüne bakarak. “Ormana neden kaçtığını biliyorum. Koca adayının da bunu bilmesini ister misin ha? Babanın nasıl büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağını bir düşün. Senin bir bakire olmadığını öğrendiğinde kim bilir nasıl üzülecek.”

Marguerite başını önüne eğdi. Her ne kadar duygularını gizlemeye çalışsa da, yüzünün kızarmasına engel olamamıştı. Hala bir bakireydi ancak Callum’la yaşadıklarından sonra, onun yanında bir gece daha kalsa ona masumiyetini sunabileceğini biliyordu.

“Ben hala bir bakireyim,” dedi sessizce. Ancak bir anlamda ormanda bir adamla beraber zaman geçirdiğini itiraf etmişti.

Beatrice istediğini almış olmanın mutluluğuyla ona gülümsüyordu.

“Şimdi odamdan çık,” diye bağırdı Marguerite. “Ve bana bir tutsakmışım gibi davranmaktan da vazgeç.”

“Kapındaki nöbetçileri kırbaçlatacağım,” dedi Beatrice. “Bu onlara bir ders olur. Baban gelinceye dek senin odandan çıkmaman için daha dikkatli olacaklardır.”

Kadın kapıyı çarpıp çıkınca Marguerite kendini yatağa bıraktı ve gözlerini kapadı. Böyle bir hayat yaşamazdı, ancak

Beatrice’in otoritesini nasıl yeneceğini bilemiyor-

du.

Callum, ağaçların arasında gizlenmiş, kaleyi göz-lüyordu. Marguerite, kendisini takip etmemesi için ona yalvarmış olsa da, Callum kendini tutamamıştı.

Sen buraya ait değilsin diye uyarıyordu onu için-deki ses. Bunu çok iyi bildiği halde, Marguerite öylece bırakıp gidemiyordu.

Bir yolunu bulup içeriye girmeliydi. Ona yakın ol-mak istiyordu ve onun iyi olduğundan emin olmalıydı. Kaleyi uzunca inceledi. Daha önce bu kadar büyük ve şaşalı bir kale daha görmemişti.

Derken aklına bir fikir geldi. Böylesine büyük bir kalede her zaman hizmetçilere ihtiyaç vardı. Belki ko-nuşamıyordu, ama çalışabilecek kadar güçlüydü ve bazen eylemler konuşmaktan daha etkiliydi.

Artık vahşi bir hayvan gibi ormanda gizlenmeye-cekti. Bir anlık cesaretle kalenin kapısına doğru atını ağır ağır sürmeye başladı. Onları nasıl ikna edeceğini bilmiyordu ama bir yolunu bulacaktı.

Kapıya yaklaşıncı, iki nöbetçi, mızraklarını çapraz yaparak onun önü kestiler. Önce Fransızca bir şeyler sordular. Callum başını sağa sola sallayarak onları an-lamadığını anlatmaya çalıştı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu bir tanesi, ağır aksanlı İngilizcesiyle. Bir yandan onu baştan aşağı süzüp, bir dilenci olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı.

Callum, elini boğazına götürdü ve onlara konuşa-madığını anlatmaya çalıştı.

“Söyleyecek bir şeyin yoksa buradan hemen kay-bol,” dedi nöbetçi.

Callum öfkelenmeye başlıyordu. Nöbetçilere ken-dini anlatmanın bir yolu yoktu. Atının dizginlerini kavrayıp sakinleşmeye çalıştı. Belki de ardını dönüp gitmekten başka çaresi yoktu.

Nöbetçilerin ardında beliren bir yabancı dikkatini çekmişti. Onunda tıpkı kendisi gibi bileklerinde yara izleri vardı. Adamın bir İskoç olduğu her halinden beliydi.

“Şu genç zararsızdır,” dedi yaklaşan adam. “O benim kuzenim. Ahırda çalışmak için kuzeyden geldi.”

Callum, adamın ona neden yardım ettiğini bir türlü anlayamıyordu. Ancak olayların gidişatından memnundu.

“Kuzenin ha?” diye söylendi nöbetçi. “Başka yerde iş bulamamış mı?”

“İngiliz saldırıları kuzeyde yaşanacak yer bırakmadı. Seyisin haberi var, onu bırakın geçsin,” dedi İskoç.

Nöbetçiler isteksizce onun önünü açtılar. Callum onları başıyla selamlayıp yanlarından geçti.

“MacKinloch klanındansın, değil mi?” diye sordu adam, Callum'u daha da şaşırtarak. Callum başını sallayarak onu onayladı.

Adam gülümsedi, “Bunu biliyordum. Ağabeyin Bram'ı tanırım. Seni son gördüğümde küçük bir çocuktun. Adın Collin'di, değil mi?”

Callum onu düzeltmeyeceğini biliyordu, bu yüzden omuzlarını silkmekle yetindi. Şimdi yeni bir adı olmuştı.

“Benim adım Iagar Campbell.”

Callum bu ismi daha önce hiç duymamıştı ancak adamın kollarındaki yaralar, onun da tıpkı kendisi gibi uzun süre tutsak kaldığını gösteriyordu ve bu yüzden ona güvenebilirdi. Adam onun yara izlerine baktığını görünce “Cairnross'da tutsaktım,” dedi.

Ahıra vardıklarında bir adam Fransızca bir şeyler söyledi. Iagar onun yerine adamı cevapladı. Adam bir şeyler mırıldandıktan sonra Callum'un atı Goliath'ı aldı ve bir yere bağladıktan sonra ona bir kürek uzattı.

“Eğer yaşayacak yeni bir yer arıyorsan burası sana çok uygun. Klanının başına gelenleri duydum. İş biraz

ağır ama altından kalkabileceğini düşünüyorum. Şimdilik ahırları temizlesen yeter,” dedi Iagar ve ona bir ahırını göstererek arkasını döndü. Sonra bir an durup Galce konuştu, “Şimdi çalışmaya başla, seninle sonra konuşuruz.”

Callum onu başıyla selamladı ve önündeki ahırın içine daldı. İçeride zarif, gri bir at vardı. Callum atı görür görmez tanıdı. Marguerite onu ormanda ilk gördüğünde bu atı sürüyordu. Gidip onun burnuna dokundu ve kokusuna alışmasını sağladı. At ona arkadaşça davranmış ve hemen sonra önündeki suyu içmeye başlamıştı.

Callum, kaleye böyle kolayca girmeyi başardığı için mutluydu. Belki de şansını dönüyordu.

Akşam oluncaya dek canla başla çalıştı. Seyis Jean, ondan gözlerini bir an olsun ayırmamış, her hareketini dikkatle izlemişti. Ancak Callum'un iyi çalıştığını görünce sonunda tavırlarındaki sertlik yumuşamıştı.

“Konuşamıyorsun değil mi?” dedi adam, ona yanışıp sonunda anlayabildiği bir dil olan İngilizce konuşarak. Callum başıyla onu onayladı. Jean, onu bir süre daha süzdükten sonra, “Gel, bu çalışmanın ardından yemeği hak ettin,” dedi. “Açlıktan ölüyor olmalısın.”

Callum, adamı takip etmeye koyuldu. Kalenin geniş iç avlusunda meşaleler yakılmıştı ve kırmızı alevler her yanı aydınlatıyordu. Callum başını önüne eğip yürümeye devam etti. Marguerite'i kaleden kaçırırken bayılttığı muhafızlar onu görürse tanıyabilirlerdi.

Jean'ı mutfığa kadar takip etti. Kapının önünde bir sürü hizmetçi toplanmış, yemek saatini bekliyordu.

“Burada sıraya gir, sana biraz ekmek ve kalan yemeklerden verirler,” dedi adam. “Gece de tıpkı *kuze-*

nin gibi, sen de büyük salonda uyuyabilirsin.”

Adamın, kelimenin üzerine yaptığı vurgudan Iagar ve onun kuzen olmadıklarını anladığı belli oluyordu. Ancak Callum ifadesini hiç değiştirmeden ona başıyla selam verip teşekkür etti.

Jean ayrıldıktan sonra bir köşede bulduğu yağmur suyu dolu olan fıçıya yanaştı ve kendini güzelce yıkadı. Üzeri başı at pisliği kokan birine kimse yemek vermek istemezdi.

Callum yemek sırasının kendisine gelmesi için bir saat kadar bekledi. Böyle durup yemek artıkları beklemek hiç hoşuna gitmese de, ormana dönüp avlanamazdı.

Aşçı kadın, dükün ailesi için hazırladığı taze somon, peynir, dilimlenmiş rosto'yla öyle meşguldü ki, hizmetçilere hala sıra gelmemişti. Callum yiyeceklere bakarken ağzının suyu akıyordu.

Aşçı kadın ağır bir tencereye kaldırmaya çalışıyor, ancak bir türlü onu ocağa kadar yükseltmeyi başaramıyordu. Callum koşup tencereyi kulplarından kavradı ve ocağın üzerine yerleştirdi.

“Merci” dedi kadın gülümseyerek ve uzanıp bir parça ekmeğin üzerine koyduğu somon diliminin üzerine duman tüten koyuca bir sos dökerek ona uzattı. Callum, açlıktan ölüyordu ve itiraz etmeden kendisine uzatılan dilimi kaptı. Kadın Fransızca bir şeyler söyledi. Ancak Callum dinlemiyordu bile. Büyük bir iştahla yemeğe yumuldu. Hayatında o kadar lezzetli bir şey daha yememişti.

Sonunda başını kaldırıp kadına gülümsedi. Kadın da ona gülümsemişti. Yine Fransızca bir şeyler söyleyince Callum başını sallayarak onu anlamadığını söylemeye çalıştı.

“Hoşuna gitti mi?” dedi kadın, İngilizceye dönerek.

Callum elindeki ekmeğin son parçasını da ağzına tıktırdı ve kadının yanına yanaşıp, onun elini tutup dudaklarına götürdü. Yaşlı kadın ona gülümsedi.

“Seni küçük şeytan, nasıl biraz daha yemek koparacağını iyi biliyorsun, değil mi?”

Kadın arkasını dönüp bir başka tezgâhtan aldığı küçük tartı Callum'a uzattı. Üzerinden çilekler taştan tarta uzun uzun baktı Callum. İlk kez böyle bir yiyecek görüyordu. Tartı ağzına bir kerede attı Callum. O an ağzının içinde cennetten bir parça varmış hissetti. Parmaklarını yalayıp yaşlı kadına yanaştı ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. Kadının sevimli yüzünde çiçekler açıyordu adeta.

“Şimdi bir işe yara da şu tepsiyi içeriye götürüp servis masasına bırak,” dedi kadın. “Diğerlerini takip et ve sakın bir damla bile yemeği dökme, yoksa seni kırbaçlatırım.”

Callum ona gülümsedi ve kadının gösterdiği yiyeceklerle dolu tepsiyi dikkatlice alıp diğer hizmetçilerin peşine düştü. Sosu dökmemek için insanüstü bir çaba gösteriyor, bir yanda da Marguerite'i görebilmek umuduyla çevresine bakınıp duruyordu.

Teyzesi, Marguerite'i odasına kapatmış olmalıydı. Bunu düşünmek Callum'un canını sıkıyordu. Keşke onu özgür kılabilmenin bir yolu olsaydı.

Derken bir köşede oturan olgun bir kadının yanına Marguerite'i görünce kalbi hızla atmaya başladı. Neredeyse tepsiyi yere saçacaktı.

Marguerite'in yüzü asıktı ve üzerindeki gül rengi elbise bile yüzündeki ifadeyi aydınlatmaya yetmiyordu. Henüz onu fark etmişti. Callum bir an duraksadıktan sonra ona doğru yürümeye başladı.

Marguerite başını yavaşça ona doğru çevirmeye başlamıştı. Sanki zaman yavaşlamış gibiydi. Derken onu fark etti ve elindeki kadehi sıkmaya başladı. Her

ne kadar yüzündeki ifadeyi değiştirmemeye çalışsa da, Callum, onun gözlerinden içindeki karmaşayı açıkça görebiliyordu.

Evet, onun için gelmişti. Kaleye gizlice sızmış ve isimsiz bir hizmetçiye dönmüştü. Tüm bunları onun için yapmıştı ve hala kendine böyle cesur davranabildiği için inanamıyordu.

Marguerite, yüzünde soğuk bir ifadeyle onun uzattığı tepside bir parça balık aldı ve gözlerini onun gözlerinden hemen kaçırarak önüne bakmaya başlamıştı.

Callum o an, Marguerite'in ona kızgın olduğunu sezmişti. Belki de onu kalede gördüğüne memnun olmamıştı. Ya da belki de bu kadar ileriye gittiği için ona kızgındı. Sonuçta bu yaptığı tehlikeliydi.

Callum ona meydan okurcasına baktı ve salondan mutfığa giden kapıya doğru yöneldi. Ona karşı hissettiklerini göstermek için nelere kalkışmıştı. Şimdi sıra Marguerite'in idi. Eğer onu istiyorsa, sıradaki adımı o atmalıydı.

Marguerite saatlerce doğru zamanın gelmesini bekledi. Yemekten sonraki eğlence sırasında, yanındaki muhafızlar hikâye anlatan meddahın yeteneğiyle öyle büyülenmişlerdi ki onun yavaşça yanlarından ayrıldığını fark etmediler bile. Ancak çok fazla zamanı olmadığını farkındaydı ve acele etmeliydi.

Callum'u dışarıda, ahırların önünde buldu. Üzerindeki tuniği çıkarmış, yanındaki varilden aldığı suyla yıkıyordu. Hava çok soğuk sayılmazdı ancak yinede onun soğuk suyla ürperen kaslı vücuduna bakınca bir an istemsizce yutkundü. Yaraları hemen hemen kapanmıştı ve göğüs kasları da eskisinden daha belirgindi. Bir an onu yıkadığı geceyi hayal edince içine tatlı bir ürperti yayıldı. Hemen sonra kendini toparlaması

gerektiğini hatırlayıp onun yanına yanaştı.

“Burada kalamazsın Callum,” diye fısıldadı. “Lütfen, gitmelisin.”

Marguerite onun yeniden böyle bir şey yapmaya kalkışacağını düşünmemişti. Beatrice, İskoçlara güvenmiyordu ve onun kim olduğunu anlarsa onu kırbaçlatabilir, hatta daha da ileri gidip onu öldürtebilirdi.

“Eğer seni benimle görürlerse...”

Callum onu bileğinden tutup bir köşe çekti.

“Bunu yapma,” diye fısıltıyla devam etti Marguerite. “Burada olman güvenli değil. Eğer sana bir şey olursa...”

Callum, onun ellerini tutarak kendi omuzlarına yerleştirdi ve açıkça onu öpmeye davet etti. Marguerite onu böyle yakinken kendini kaybediyor ve ona itiraz edemiyordu. Uzanıp parmaklarını onun boynunda gezdirmeye, onun nabzını dinlemeye başladı.

Sanki kendi kalbi de aynı ahenkle atıyordu.

Callum ona sarıldı ve kendine doğru çekti. Marguerite onu hafifçe iterek aradaki mesafeyi korumaya çalışıyordu. Ama Callum, onun da kendisi gibi hissettiğini adı gibi biliyordu.

“Seni görmek benim için çok tehlike Callum,” dedi Marguerite. “Babam yakında, yanında nişanlımla beraber dönecek ve...”

Callum, parmağını uzatıp onun dudağına dokunarak onu susturdu. Ondan böyle şeyler duymak istemiyordu. Ondan vazgeçecek olsa bile bunu duymak ona ağır geliyordu.

“Beni koruduğun için teşekkür ederim,” diye fısıldadı Marguerite. “Ben de senin iyileştiğini, tutsaklıktan kurtulduğunu gördüğüm için çok mutluyum. An-

cak aramızda olan bu şey artık bitmeli.”

Buna izin veremezdi Callum. Marguerite korkuyordu ve bu yüzden de beraber yaşayabilecekleri geleceği görmezden geliyordu. Elini kendi boğazına götürüp ona konuşmadığını, ama onun için buralara kadar geldiğini ve aralarındaki şeyin savaşımaya değer olduğunu anlatmak istedi.

Onun için savaşacaktı, bunu yapmak zorundaydı.

Onun yüzünü okşamaya, başparmaklarıyla şakaklarını ovalamaya başladı. Onu istiyordu, onun dokunuşuna ihtiyacı vardı, onun teninden uzakta yaşayabilir miydi bilmiyordu.

“Seni artık burada istemiyorum.”

Callum, Marguerite'in söylediklerine inanmıyor, inanmak istemiyordu. Korkuyor, bu yüzden de onu kendisinden uzaklaştırmak istiyordu. Babasına olan bağlılığı ve ona karşı hissettiklerinin arasında kalmıştı. Üstelik onun da incinebileceğini düşünüyor ve bu yüzden de Callum'u kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Callum, onu ellerinden kurtulmasına izin vermiyor, Marguerite de her ne kadar debelense de, ondan kurtulmak istemiş gibi görünmüyordu. Hafifçe eğildi ve onun dudaklarını kendi dudaklarına değdirip bir an hareketsizce bekledi. Marguerite bir an duraksadıktan sonra onu öpmeye başladı.

Dudaklarının hareketinde sezilen o çaresizlik Callum'u rahatsız etse de ona karşı duyduğu arzu her şeye üstün geliyordu.

Callum, bir dükün önünde eğilmeyecek, ancak ona kafa da tutmaya kalkmayacaktı. Karar vermesi, cesaretini göstermesi gereken kişi Marguerite idi.

Tutkuyla öpmeye devam ettiler. Callum, bir anlamda ona aralarındaki yakınlığın öylece yabana atılmayacak kadar güçlü olduğunu göstermeye çalışıyordu.

Sonunda bir anda kendini geri çekti ve karanlığa doğru yürümeye başladı. Öylece kaleden çekip gitmeyecekti ve artık adım atması gereken Marguerite idi.

Marguerite'in yüreğine yayılan ağırlık onu olduğu yere adeta çivilemişti. Arkasını dönüp giden Callum'a bir süre öylece baktı.

Çaresizlik onu tüketmeye başlamıştı. Kendini zorladı ve gözyaşlarını silerek, salona doğru yürümeye koyuldu. Bir yandan da içine düştüğü bu durumdan nasıl kurtulacağını düşünmeye devam ediyordu.

Onu deliler gibi istemesine rağmen önlerindeki büyük engeli görmezden gelemezdi. Babasının, onu Penrith Kontuyla evlendirmekten caydırması çok güç olacaktı ve bunu yapsa bile, düğün, onun Callum'la evlenmesine asla izin vermezdi.

Guy de Montpierre, onun soylu bir aileden gelen, kendisine istediği lüksleri sunabilecek ve aile adlarına yakışabilecek birini damat olarak görmek istiyordu. Bu onun politik duruşu ve nüfuzu için önemli olduğu kadar, kızının geleceğini de güven altına almak açısından da önemliydi.

Babası ona istediği her lüksü sunmuş, onu bir prenses gibi büyütmüştü. Ancak onun kendi kocasını seçmeye hakkı olduğunu görmek istemiyor, bu onun işine gelmediği gibi, karakterine de uymuyordu.

İçindeki sadık ve iyi kız, ona karşı çıkmamasını isterken, Callum'un kollarına kendini bırakan o vahşi yanı, onunla daha fazlasını yapmak, sınırlarını zorlayıp ona kendini sunmak istiyordu.

Callum, ona kendisini bir kadın gibi hissettiren tek erkekti ve onun yanındayken hissettikleri fiziksel bir dürtüden çok daha güçlüydü.

Tüm cesaretini toplayıp babasına bunu söyleme-

liydi.

Büyük ihtimalle başarısız olacak ve babasının saygısını kaybedecekti, ancak denemeden onun seçtiği kişiyle evlenirse de hayatı boyunca bunun pişmanlığıyla yaşayacaktı.

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

“MacKinloch?”

Callum sesin geldiği tarafa dönünce, Iagar Campbell'i gördü.

“Benimle gel,” dedi adam ve dışarıya doğru yürümeye başladı. Gecenin geç saatleriydi ve herkes uyumuştı. Campbell'i ahırlara doğru takip etmekte zorlanıyordu, zira o bölgede pek fazla meşale yakılmamıştı. Adam onunla özel bir şey konuşmak istiyordu anlaşılan.

Sonunda durdular. Iagar bileklerini sıvadı ve ona yaralarını gösterdi.

“Birkaç yıl önce kurtuldum,” dedi. “Ama seni ve ağabeyini hatırlıyordum.”

Callum onu kollarındaki yara izlerine uzun uzun baktı. Adamla beraber yan yana zincirlenmiş dahi olabilirlerdi. Ancak onu hatırlayamamıştı.

“Daha küçük bir çocuktun,” dedi Iagar, sırtını duvara dayayarak. “Ağabeyin Bram, seni dayaktan kurtarmak için hep öne atılırdı.”

Adam öfkeyle yumruğunu sıkıp ahırın tahta duvarına indirdi, “Bunu hiçbirimiz hak etmedik” diye söylendi, sesinde öfkeli bir tınıyla. Callum adamın bir yakını kaybetmiş olabileceğinden şüphelendi.

“Ama artık onlara boyun eğmeyeceğiz,” dedi hırs-tan gözleri parlayarak. “Yeniden toplanıyoruz. Onlara karşı koyacak, tutsaklarımızı kurtaracağız. Topraklarımızı geri kazanacağız.”

Callum kollarının göğsünde birleştirip onu dinlemeyi sürdürdü. Adamın onu da isyancıların arasına katmak istediğini anlamıştı. Callum, bunu anlıyordu, ancak bu işe katılmaya hiç niyeti yoktu.

“Bir şeyler söylemeyecek misin MacKinloch?”

Callum, belindeki bıçağı çekti ve dudaklarına doğru götürüp, dilini kestiklerini söylemeye çalıştı. Neden konuşamadığını anlatmanın en kolay yolu da buydu.

Iagar'ın yüzü bembeyaz kesilmişti.

“Öyleyse intikam için iyi bir nedenin var.”

Callum, yüzündeki ifadeyi tarafsız tutmaya gayret gösteriyordu. Oraya Marguerite için gelmişti ve İngilizlerle yeni bir savaşa girmeye niyeti yoktu.

“Bize katıl,” dedi Iagar. “Kalenin dışında küçük bir kulübede toplanıyoruz. Senin gibi güvenilir bir İskoç'a ihtiyacımız olacak.”

Callum, başını sağa sola sallamaya başlamıştı ki, adam yeniden söze girdi.

“Biliyorsun ki daha birçok tutsak İngiliz esareti altında yaşıyor. Onları kurtarmak bizim görevimiz. Ne pahasına olursa olsun bunu yapacağız.”

Sonraki günlerde Marguerite, Callum'un varlığını

her an hisseder olmuştı. Bazen ona yemeğini getiriyor, bazen de onu atını kaşağılarken görüyordu.

O gün de çiçek bahçesinde dolaşırken, adamın en sevdiği çiçeklerin hemen yanına, toprağa yazılı olduğunu gördü.

Eğilip toprağı hafifçe okşadı. Sonra onu düşünmeye başladı. Onunla iletişim kurmak için verdiği çabaya hayrandı. O gerçek bir savaşçıydı ve onun kalbini kazanmadan bu işin peşini bırakmayacaktı.

Bu Marguerite'i gülümsetmişti. Kendi adını silip, Callum'un adını yazmaya koyuldu. Belki Callum bunu okuyamayacaktı ama yine de onu düşündüğünü göstermek istiyordu.

“Ne yapıyorsun?”

Beatrice bir anda arkasında bitmişti. Hemen eteğiyle yazıyı kapatarak, çiçek koparıyormuş gibi yapmaya başladı.

“Ne yaptığım sence de çok açık değil mi?”

“Şu anda odanda dikiş dikiyor olmalıydın. Nişanlın birkaç gün içinde gelecek ve sen gömleği dikmeye başlamadın bile”

Çünkü o adamla evlenmek istemiyorum.

Marguerite içinden geçen düşünceleri söyleyemezdi. Bu yüzden sessizliğini korumaya devam etti. Beatrice onu bileğinden yakalayıp kendisine bakmaya zorladı.

“Seninle konuşuyorum. Beni görmezden gelmeyi bırak, yoksa seni yine odana kilitlerim.”

Marguerite'in sabrı taşmıştı. Onu iterek kolunu kurtardı. Artık baş kaldırmanın ve gücünü ona göstermenin zamanı gelmişti.

“Dene ve gör bakalım başına neler gelecek. Zaten o iki zavallı muhafıza yaptıkların yüzünden herkes senden nefret ediyor. Onları sana karşı kışkırtmamı istemezsin değil mi?”

“Bu senin suçun. Eğer kaçmasaydın, kimsenin canı

yanmayacaktı.”

Marguerite, onun bu pişkinliği karşısında nasıl davranacağını bilemiyordu. Kadın bencil ve acımasızdı.

“Beni karşına almaya kalkma Marguerite,” diye devam etti, tehditkâr bir tavırla. “Seni bir saat sonra odanda görmek istiyorum.”

Beatrice arkasını dönüp gittiğinde öylece kala kaldı. Ne yapacağını bilemiyordu. Bir şekilde teyzesinin otoritesini alaşağı etmeliydi. Callum için kaygılanmaktan, kalede çalışan diğer insanları unutmıştu. Belki de onların güvenini kazanmanın ve onlara asıl otoriteyi göstermenin zamanı gelmişti.

Hemen arkasında bekleyen muhafızlara döndü. Adamlar onu bir gölge gibi takip ediyorlardı.

“Bana daha önce eşlik eden muhafızlara ne olduğunu bilmek istiyorum.”

Uzun boylu olan atıldı, “Leydi onları kırbaçlattı efendim.”

“Durumları nasıl?”

İkinci adam söze girdi.

“Thomas şapelde dinleniyor. Durumu pekiyi değil. Kırbaacı kaldıramayacak kadar yaşlıydı.”

Marguerite acıyla yüzünü buruşturdu. “Bunun için beni suçluyorlar mı?”

“Hepimiz Leydinin acımasızlığını biliyoruz hanımefendi. Bu yüzden sizi suçlamıyorlar.”

Bu Marguerite'e cesaret vermişti. Demek muhafızlar da Beatrice'in tutumundan rahatsızdılar.

“Beni cezalandırılan muhafızların yanına götürmenizi istiyorum.”

“Ama hanımefendi, Leydi Beatrice buna izin vermez.”

Marguerite duruşunu dikleştirdi. “Beatrice haddini fazlasıyla aştı. Babam kimsenin kırbaçla veya açlıkla cezalandırılmasına izin vermezdi.”

Adamlar başlarıyla onu onayladılar.

“Şimdi bana sadakatinizi gösterin,” dedi Marguerite ve boynundaki inci kolyeyi çıkarıp incilerden ikisini zincirden ayırdı. Birini sağdaki, diğerini de soldaki muhafıza verdi.

“Teyzem etrafta yokken bana özgürlüğümü vermenizi istiyorum.”

“Emredersiniz hanımefendi,” dedi ikisi de bir ağızdan.

“Güzel. Şimdi beni kırbaçlanan askerlerin yanına götürün.”

Şafak vakti ahıra gelen davetsiz misafir Callum'u şaşırtmıştı. Marguerite, seyise seslendi.

“Atımı hazırlat Jean. Küçük bir geziye çıkacağım.”

“Ancak leydim. Teyzeniz ne der?” diye karşı çıktı Jean. “Sizin kaleden ayrılmamanız emredildi.”

Marguerite ona gülümsedi. “Kapımdaki nöbetçiler benim odamda dikiş diktiğimi söyleyecek,” dedi ve Callum'u işaret etti. “Senin yardımcılardan birini yanıma alacağım. Şu adam işimi görür.”

Şu adam?

Callum ona şöyle bir baktı. Marguerite'in aklından geçenin ne olduğunu tahmin edemiyordu. Kız sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi davranıyordu ve bu da Callum'un şüphelerini arttırmıştı.

Marguerite ona bakmıyordu bile. Jean itiraz etmeyi sürdürünce adamın eline bir şey tutuşturdu.

“Bak Jean, günlerdir kendi evimde tutsak tutuluyorum ve biraz dolaşmak için can atıyorum. Sen kimseye bir şey söylemediğin sürece teyzem yokluğumu fark etmeyecektir. Üstelik bu sessizliğin için ödüllendirileceksin.”

“Siz nasıl isterseniz leydim,” dedi Jean, hafifçe eğilerek.

Callum, atı hazırlamaya başladı. Marguerite gelip onun yanında durdu. Ona hala bakmıyordu. Callum, ona atına binmesi için yardım etti ve kendisi de atına binerek onu takip etmeye başladı. Marguerite ormana değil de, denize doğru sürmeye başlayınca şaşkınlığı daha da artmıştı.

Denizin kokusu burnuna gelince içine bir ferahlama gelmişti. Kalenin sahile bu kadar yakın olduğunu bilmiyordu. Marguerite onunla konuşmuyor, doğruca sahile doğru atını sürüyordu.

Sonunda denizin gri suları görünmüştü. Martılar havada dönüp duruyor, beyaz bulutlar rüzgârın etkisiyle gökyüzünde akıp gidiyordu. Marguerite atını sahilin hemen üzerindeki bir ağacın yanına sürdü ve ağacın yanında durdu.

Hiçbir şey söylemeden atından indi ve sahile doğru yürümeye başladı. Callum da atından atladı ve onu takip etmeye koyuldu ve sonunda ona yetişip elini tuttu.

Doğruca onun gözlerine bakıyordu.

Marguerite ona gülümsedi. “Babam yakında dönecek ve sonrasında neler olacak bilemiyorum. Eğer aramızda yaşananları öğrenirse...”

Callum elini onun dudaklarına götürüp onu susturdu ve çenesini tutup, alnını onun alınına dayadı.

“Bunlar bizim son günlerimiz olabilir ve bu yüzden seninle biraz daha vakit geçirmek istedim.”

Marguerite'in sözleri Callum'un bir yandan mutlu ederken, bir yanda da içini acıtıyordu. Onu böyle umutsuz görmek hiç hoşuna gitmiyordu.

Marguerite onu elinden tutup sahil boyunca yürümeye başladı. Başını onun omzuna koymuş, iç geçirerek denizi izliyordu.

Onun sakin duruşunun altında yatan huzursuzluk gözünden kaçmamıştı. Gergin görünüyordu. Callum, onun kendisine bir şeyler söylemek istediğini tahmin

edebiliyor ama buna cesaret bulamadığını görüyordu.

Callum'un elini bırakıp yerden bir dal parçası aldı ve dizlerinin üzerine çöktü. Callum da onu takip etti.

"Sana daha çok kelime öğreteceğime söz vermiştim."

Callum, tekrar onu çenesinden tutup kendine bakmaya zorladı. Ters giden bir şeyler olduğunu fark ediyor, ancak bunu ona soramıyordu.

Marguerite ona gülümsedi. Ancak gülümsemesindeki burukluk Callum'un gözünden kaçmamıştı.

"Bana öğrendiğin harfleri göster," dedi.

Callum, dal parçasını alıp bütün alfabeyi kuma yazmaya başladı. Saatlerce çalışmış, harfleri ezberlemek için onları defalarca yazmıştı.

Marguerite, S harfini yazmasına yardım etti. Hala elleri bazı harfleri yazmakta zorlansa da iyi iş çıkar-mıştı. Üstelik Marguerite ona böyle yakınken odaklanmakta zorlanıyordu.

"Gerçekten de çok hızlı öğreniyorsun. Alfabeyi öğrenmek benim aylarımı almıştı."

Callum ona gülümsedi ve önce onun adını, sonra da kendi adını kuma yazdı.

"Demek adını bahçeye yazdığını gördün," dedi Marguerite, utangaç bir gülümsemeyle ve uzanıp iki elini onun omuzlarına koydu. Callum, ona ateşle oynadığını söylemek isterdi, zira kendine güçlülük hâkim oluyor, onu oracıkta kumlara yatırıp üzerindeki kumları çıkarmak istiyordu.

"Önceki gün söylediklerim için özür dilerim," diye devam etti Marguerite. "Eğer kalırsan başına gelebileceklerden korkuyordum."

Callum bir şeyler söylemeye çalıştıysa da yine başaramamıştı. Ancak elinde şimdi bunu yapabileceği bir yol vardı.

Kendini geri çekip dal parçasını eline aldı ve harfleri hatırlamaya çalışarak yere yazmaya koyuldu.

Benim.

Marguerite'in gözleri dolmuştu.

"Evet seninim ama bu daha ne kadar sürecek bilmiyorum."

Callum başını önüne eğdi. Bunu duymak istemiyor, ona sonsuza kadar sahip olmak, her sabah onun kokusuyla uyanmak istiyordu.

Her ne kadar onun da kendisi gibi hissettiğini bilse de, Marguerite'in babasına ve aile onuruna duyduğu saygının, ona karşı hissettiklerinden çok daha güçlü olduğunun farkındaydı ve bu içini acıtırıyordu.

Ancak hemen sonra Marguerite onu öpmeye başladı. Dudakları birleştğinde Callum, etraflarını saran dünyayı unutuveriyordu.

"Bu günü seninle geçirmek istiyorum," dedi Marguerite, nefes nefese. "Herkesten ve her şeyden uzakta, sadece seni hissetmek istiyorum."

Callum ona uzun uzun baktı. Ateşle oynuyordu ve kendisini daha ne kadar tutabilirdi bilmiyordu. Aralarındaki çekimin gücü tanrısalı ve buna karşı koymakta zorlanıyordu.

"Elbisemi çıkarmama yardım et," dedi Marguerite. "Yüzmek istiyorum."

Callum bunun bir hata olduğunu bilse de ona karşı koyamadı ve elbisesinin bağlarını çözmesine yardım etti. Sonunda Marguerite içliğiyle kalınca onu elinden tuttu ve denize doğru koşmaya başladı.

Callum, tuniğini çıkarıp bir kenara attı ve ikisi beraber soğuk suya daldılar.

Marguerite'in çeneleri birbirine vuruyordu.

"Burası gölden daha soğukmuş."

Su bellerini aşınca Marguerite kendisini suya bıraktı ve ayaklarını çırpmaya başladı. Callum, onu belinden tutuyor, batmaması için onu hafifçe kaldırıyor. Marguerite gülüyor, belli ki suda olmaktan büyük keyif alıyordu.

Sonunda yorulmuş ve bacaklarını onun beline bağlayıp kollarını onun omuzlarına atmıştı.

“Üşüdüm. Beni ısıtsana.”

İşte o an Callum kalan aklının son parçasını da kaybetmişti. Onu tuttu ve kucağında sudan çıkardı.

Marguerite bir süre ona baktıktan sonra elleri içliğin etekliğine kayd ve onu yavaşça yukarıya doğru çekmeye başladı.

Sonunda içliğı omuzlarından sıyrınca ona davetkâr bir bakış attı. Şimdi üzerinde sadece Callum'un hediye ettiği kolye vardı.

Callum, onun çıplak vücuduna hayranlıkla bakıyor, ne yapacağını bilemiyordu.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

Marguerite onun bakışlarındaki açlığı görüyor ve onu doyurmak istiyordu. İçindeki o vahşi dürtüye engel olmaktan bakmıştı.

Mantiğının ses ona durmasını, yaptığının yanlış olduğunu söylüyordu. Ancak kalbi Callum'a aitken, masumiyetini hiç tanımadığı bir yabancıya teslim etmesi de akla mantığa sığmazdı.

Eğer nişanlısı onun bir bakire olmadığını anlarsa, çıkacak olan skandalı düşünemiyordu bile. Babası onu evlathıktan reddeder ve bir daha onu görmek bile istemezdi.

Belki de istemediği o evlilikten kurtulmanın tek yolu buydu.

Kendini Callum'a sunmak, onun aşığı olmak fikri baştan çıkarıcıydı ve her ne kadar sonunda babasına Callum'a karşı hissettiklerini kabul ettiremese de bu

anı paylaşmak istediği tek erkek Callum idi.

“Üzerindekileri çıkarmalısın, yoksa hasta olacaksın,” dedi Callum'a kaçamak bir bakış atarak.

Callum, bakışlarını bir an olsun ondan ayırmadan üzerindeki çıkarmaya başladı. Marguerite, daha önce hiçbir erkeğin yanında çıplak olmamıştı ve bu onu utandırmalıydı. Ama nedense Callum'dan utanmıyor, onun yanında çıplak olmak hoşuna gidiyordu.

Sonunda Callum çırlıçıplak kalmıştı. Marguerite onu baştan aşağıya şöyle bir süzdü ve dudaklarını ısırdı. Callum, utangaç bir tavırla ona bakıyordu. Belli ki ilk hareketi nasıl yapacağını bilemiyordu.

Marguerite uzanıp onun elini tuttu ve göğsüne götürdü. Callum'un sıcak avuç içi göğsünü kaplayınca içine tatlı bir ürperti yayılmıştı. Callum, onun göğsünü hafifçe okşarken, o da elini uzatıp onun bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi duran göğsüne koydu ve okşamaya başladı.

İkisi de çok acemiydi ancak birbirlerine duydukları arzu, onları bir şekilde yönlendiriyor, birbirlerinin bedenlerini keşfetmeye çağırıyordu.

Callum eğilip onu öpmeye başladı. Çıplak tenleri birbirine değince, o utangaç tavırları bir anda değişmişti. Birbirlerine arzuyla dokunmaya, nefes nefese sevişmeye başladılar. Islak vücutları, serin yaz meltemini hissetmiyordu bile.

Marguerite onun erkekliğini teninde hissedince bir an geri çekildi ve Callum'un gözlerine bakarak, elini onun erkekliğine götürdü. Callum'un yüzündeki ifade vahşileşmişti ve bu Marguerite'i daha da baştan çıkarıyordu.

Onun erkekliğini avucunun içinde hissetmek, kadınsı bir dürtüyü harekete geçirmişti ve onu içinde hissetmenin nasıl olacağını düşünmeye başlamıştı.

Callum nefes nefeseydi. Uzanıp, onun elini elinin içine aldı ve kendisine nasıl dokunması gerektiğini

göstermeye başladı. Marguerite biraz daha yavaş hareket etmesi gerektiğini anlamış, onun gösterdiği şekilde Callum'un erkekliğini okşamaya başlamıştı.

Onun diğer elini tutup yavaşça karnına oradan da bacaklarının arasına doğru kaydırdı. Callum'a, kendisine nasıl dokunacağını öğretmesine gerek yoktu. Zira önceki gün aralarında olan şey, onun bu işe doğal bir yeteneği olduğunu açıkça göstermişti.

Callum, parmaklarıyla harikalar yaratmaya başladığında, kendi ritmini kaybedivermişti. Yanındaki güçlü erkeğin yanında kendinden geçiyor, ona kendisi sunmak için sabırsızlanıyordu.

"Seni istiyorum," dedi Callum'un kulağına.

Callum, bir an durdu ve onun mavi gözlerinin içine uzun uzun baktıktan sonra onu belinden kavrayıp yere uzattı. Marguerite, bedeninin verdiği tepkiye hala inanmıyor, ona kendisini sunmak, onu içinde hissetmek için sabırsızlanıyordu.

Ancak Callum'un acelesi yoktu. Dudaklarını onun dudaklarına götürdü ve büyük bir arzuyla onu öpmeye başladı. Bir yanda da onun kalçalarını okşuyor, parmakları onun göğüslerine doğru çıktıkça, Marguerite istemsizce vücudunu bir yay gibi geriyordu.

Callum'un dudakları çenesine, oradan da boynuna ve göğüslerine doğru ağır devinimlerle hareket ediyordu. Sonunda onun sıcak dudaklarını ve dilini göğüslerinde hissettiğinde dudaklarının arasından tatlı bir inleme kaçırır.

Callum başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı ve kendini onun bacaklarının arasına yerleştirdi. Marguerite içgüdüsel olarak artık zamanın geldiğini biliyordu.

Callum, ona ağırlığını vermekten çekinerek, erkekliğini onun kadınlığına iyice dayadı. Gözlerinde yanan ateş, onu daha da çekici kılıyordu. Marguerite, iki elini onun yüzüne götürerek ona cesaret vermeye çalıştı.

“Seni içinde istiyorum Callum. Bana başka bir erkeğin sahip olmasına izin veremem.”

Callum, onu öpmeye başladı. Bir yanda da yavaşça erkekliğini onun kadınlığına bastırıyordu. Marguerite dudağını ısırması, onun kalın ve uzun erkekliğini hissetmek için hazırlanıyordu. İçinde tatlı bir korku vardı ancak Callum'un canını acıtmayacağını çok iyi biliyordu.

Callum, nazik hareketlerle ağırlığını onun üzerine verdi. Marguerite kısa bir çılgılık atınca bir an durup ona baktı.

“Hayır, devam et,” dedi Marguerite. “Canım acımıyor.”

Callum'un erkekliğini içinde hissettiği an artık geri dönüşü olmayan bir yola girdiğini anlamıştı. Başka bir erkeğin ona dokunmasına nasıl izin verecekti ki? Artık Callum'un kadını olmuştu ve bununla da gurur duyuyordu.

Callum, ağır bir ritimle onun içinde gidip gelmeye başlamıştı. Marguerite de içgüdüsel olarak kalçalarını hareket ettiriyor, onun erkekliğini daha da derinlerde hissetmek için büyük bir istek duyuyordu.

Aralarındaki müthiş ahenk Marguerite'e yaptığı şeyden pişman olmaması için cesaret veriyordu. Ona sınıksız sarıldı ve bacaklarını aralayabildiği kadar araladı. Karnından aşağılara doğru garip ve tatlı bir sıcaklık yayılmaya başlamıştı ve bu önceki gün Callum'la beraber hissettiğinden çok daha güçlü ve karşı konulmazdı.

Soluk alış veriş değişmişti ve Callum'un da bunu hissettiğine emindi. Onunda hareketleri hızlanmıştı. Marguerite zirveye yakın olduğunu hissedebiliyordu.

Sonra bir anda ikisi de hazla inlemeye başladılar. Marguerite, vücudundaki tüm kasların gevşediğini hissedebiliyordu. Sanki onun kollarının arasında eriyip gidiyordu. Callum, onu belinden kavramış, kendi-

ne sıkıca bastırmıştı. O da aynı anda zirveye ulaşmıştı.

Başını onun boynuna gömdü ve “Marguerite” diye fısıldadı.

“Callum, sen... Sen benim adımlı söyledin,” dedi Marguerite nefes nefese.

Callum, hiçbir şeyin farkında değildi. Az önce yaşadıkları hazzın etkisi ve sevdiği kadına sahip olmanın verdiği tatminle ona bakıyordu.

Gerçekten de konuşmayı başarmış mıydı? Tekrar onun adını söylemeyi denerdi. Kafasının içindeki sesleri dudaklarının arasından çıkarmayı bir türlü başaramıyordu.

“Tekrar dene. Bunu duymak istiyorum.”

Callum, kendini zorluyor, ancak deneyip başaramadıkça daha da garip hissediyordu. Eğer bir şey söylemişse bile, bunu bilinçsizce, hiç düşünmeden yapmıştı. Zaten yıllardır konuşamamasının sebebinin fiziksel bir kusur olmadığını biliyordu.

Tekrar tekrar denemeye devam attı. Ancak nafile. Boğazındaki ses telleri bir türlü doğru düzgün bir ses çıkaramıyordu.

Sinirlenip doğruldu ve Marguerite'in elbisesini ona uzattı. İşte o anda ufukta beliren yelkenliyi fark etmişti. Rüzgârın hızına bakılırsa, yarım saate kadar gemi sahile varmış olacaktı ve birileri onları görürse işler iyice karışabilirdi.

Hemen kendisi de hızla giyinmeye başladı. Marguerite şaşkınlıkla ona bakıyordu. Tavrındaki bu ani değişikliği anlayamıyor gibiydi.

“Neler oluyor, sorun nedir?”

Callum, ufukta yaklaşmakta olan gemiyi işaret etti. Marguerite'in rengi bir anda solmuştu.

“Bu babam olabilir.”

Hızla giyinmeye başladı. Callum, onu elinden tutup ayakkabılarını bile giymeye fırsat vermeden atına doğru sürüklemeye başlamıştı. Onu kucağına alıp atına bindirdi ve ayakkabılarını da eline verdi.

Hemen ardından Marguerite'in atının kıcına bir şaplak attı ve hayvan koşmaya başladı. O anda kaybedecek vakitleri yoktu ve Marguerite bir an önce kaleye dönmeliydi.

Hemen onun ardından atı Goliath'a atladı ve onu kısa mesafeden takip etmeye koyuldu. Bir yanda da dükün yanında gelen şu koca adayını düşünüyordu. İçinde büyüyen öfkeye şaşırılmıştı. Marguerite'in başka bir adamla evlenmek üzere olduğu gerçeği bir anda kafasına dank etti.

Bir unvanı ya da biraz toprağı olsaydı, Marguerite'le evlenmek için şansı olabilirdi. Şimdi onun vücuduna başka birinin dokunacağını düşünmek içindeki acıyı daha da katlanılmaz hale getiriyordu.

Onu bırakamazdı. Ancak onu kaçmaya da zorlamazdı. Tek yapabileceği dua etmek ve Marguerite bu hayattan vazgeçip, onunla gelemeye cesaret etmesini beklemektir.

Marguerite, atını seyis Jean'a teslim edip koşar adımlarla odasına doğru çıkmaya başladı. Saçı başı dağınıktı ve elbisesini de doğru düzgün giymemişti. Yanakları utançtan kıpkırmızıydı. Sanki herkes onun ne yaptığını biliyormuş gibi hissediyordu.

Callum hemen arkasından gelmiş ve atları alıp doğruca ahıra götürmüştü. Kaybedecek zamanı olmadığı için koşar adımlarla odasına doğru gitmeye başladı. Beatrice, onu koridorda görmüştü. Ancak Marguerite hiç durmadan onun yanından geçip gitti.

Odasına varınca, hizmetçilere banyoyu hazırlmalarını emretti ve derin derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Yaklaşan gemi Perith Kontuna ait olmalıydı. Babası kara yoluyla gitmişti, ancak dönüş daha hızlı olsun deniz yolunu tercih etmeleri anlaşılırdı.

Hizmetçiler onun banyo yapıp giyinmesine yardım ederlerken o sürekli Callum'u düşünüyordu. Onun adını söylemişti ve bunu düşünmek Marguerite'i gülmsetiyordu. Acaba yeniden konuşabilecek miydi?

Hayatını onunla geçirmek için neler vermezdi. Ancak düğün, onun soylu ve zengin bir İngiliz soylusunu bırakıp bir İskoç savaşçıyla evlenmesine asla izin vermez, bunu hiçbir şekilde akla ve mantığa yatkın bulmazdı.

Oysa Callum için hissettiklerini hiçbir erkeğe karşı hissedemeyeceğini gayet iyi biliyordu. Onu seviyordu ve ne pahasına olursa olsun, onunla olmak istiyordu.

Uzanıp boynundaki kolyeye dokundu. Dışarıdan gelen seslere bakılırsa babası kaleye giriş yapmıştı.

"Dikkat!" diye bağırdı. Asker ve diğerleri de onu selamladı.

Babası beklediğinden daha erken dönmüştü. Hızlı adımlarla aşağıya indi. Onları karşılamalıydı.

Sonunda girişe vardığında durdu ve babasıyla yanındaki adamı selamladı. Yüzündeki suçluluk duygusunu gizlemeye çalışıyordu.

Callum öne çıkmış ve onların atlarını alıp yüzünde soğuk bir ifadeyle ahıra doğru götürmüştü. Dönüp Marguerite bakmamıştı bile ve bu onun içini acıtmıştı.

Babası ona doğru yaklaşırken, heyecandan karnına sancılar giriyordu. Yine de kendini zorlayıp düğü selamladı. Marguerite hemen onun ardından gelen adama şöyle bir baktı. Uzun boylu, sarı saçlı adam mavi bir gömlek giymişti. Belindeki kılıcının kını mücevherlerle kaplıydı.

Onun gibi bir adamı birçok genç kızın yakışıklı ve

alımlı bulacağına şüphe yoktu, ancak Marguerite onu görür görmez içinden ağlamak gelmişti.

Kendine gel ve bir dükün kızı gibi davran, diye kendi kendini uyardı.

Guy de Montpierre öne çıktı ve yanındaki adamı ona tanıttı.

“Marguerite, sana Perith Kontu, Peter Warrington’ı tanıtmak isterim.”

Marguerite, adama bir reveransla selam verdi. Kont, uzanıp onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü.

“Sizinle tanıştığım için çok memnunum leydim.”

Adamın dudaklarının dokunuşu sanki onu taşla çevirmişti. Kendini, Callum’a ihanet ediyormuş gibi hissediyordu. Söyleyecek bir şey bulamadığı için onu başıyla selamladı.

Babası bir süre ona garip bir şekilde baktıktan sonra söze girdi. “En kısa zamanda evlilik için gerekli kâğıtları hazırlatacağım,” dedi ve ona dönüp “Bizim için yemek hazırlatır mısın sevgili kızım?” diye ekledi.

Marguerite, yanındaki hizmetçilerden birine bir şeyler mırıldandıktan sonra onları bırakıp odasına kaçmaya hazırladı. Aklı karmakarışık ve ne yapacağını bilmiyordu.

O sırada Beatrice gelip onları selamladı. Babasının kadına bakışlarını görünce bir an kusacak gibi oldu. Oysa Beatrice bundan ilk bahsettiğinde onların arasında bir şeyler olabileceğine inanmayı asla istemişti. Neyse ki kont misafirleri olduğu sürece onu cezalandırmaya kalkmazdı.

O anda Lord Perith’in kendisini izlediğini fark etti. Onun bakışlarını üzerinde hissetmek hoşuna gitmemişti. Adamla konuşacak hiçbir şeyi yoktu ve o an oradan kaçmak için neler vermezdi.

Ancak adam ona doğru yürümeye başlamıştı bile.

“Leydi” dedi kolunu ona uzatırken. “Yemek hazır oluncaya dek bana kaleyi gezdirmenizi rica ediyorum.”

Yüzünde zoraki bir gülümsemeyle onun teklifini kabul etti. Ancak onun koluna girmemiş, hemen yanında yürümeyi tercih etmişti. Değil onunla evlenmek, onunla bir an bile yalnız kalmak istemiyordu.

İç avluda yürürlerken kont hafifçe eğilip ona yanaştı.

“Sanki benden korkuyor gibisin sevgili Marguerite,” dedi. “Buna gerek olmadığını bilmeni isterim.”

“Şey... Daha yeni tanıştık ve... Sizi tanımiyorum, bu yüzden biraz çekingenim,” diye itiraf etti Marguerite.

“Sizli bizli konuşmamıza gerek yok Marguerite,” dedi adam, arkadaş canlısı bir tavırla. Bir an sustuktan sonra ekledi, “Baban bana senin ne kadar güzel ve erdemli olduğunu söylediğinde onun abarttığını düşünmüştüm ama görüyorum ki mütevazı davranıyormuş.”

Marguerite, kontun, birkaç saat önce Callum’la yaşadıklarını bilse ne düşüneceğini merak ediyordu. Bir yolunu bulup bu işten kurtulamazsa çok geç olacağının farkındaydı ve bu onu her dakika daha da kaygılandırıyordu.

“Bu yıl biraz zor zamanlar geçirdim ve bu yüzden tavrımı anlayacağınızı düşünüyorum,” dedi Marguerite. “Son nişanım yalancı bir katildi.”

“Cairnross Lordunun güçlü bir adam olduğunu duymuştum,” dedi kont. “Ancak zalimliği de dillere destandı. Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Peki, ya siz?” dedi Marguerite. “Siz kendinizi nasıl tanımlardınız.”

Kont, ona gülümsedi, “Kendimi birçok şekilde tanımlayabilirim ama bir zalim sıfatıyla anılamayacak kadar yufka yürekli biri olarak tanınırım.”

Adamın sesindeki samimi tını insanı etkiliyordu. Ancak Marguerite, onun konuşmasındaki imayı da gözden kaçırmamıştı.

“Lord Perith” dedi Marguerite, tüm cesaretini top-

layarak, “Size karşı dürüst olmak isterim.”

Adam bir an durup ona baktı. “Seni gücendirecek bir şey yapmadım ya?”

“Hayır,” dedi Marguerite, kelimelerini özenle seçmeye çalışarak. “Ama benimle evlenmek için onca yol gelmişken size karşı dürüst olmak benim görevim. Korkarım ki size iyi bir eş olamayacağım.”

“Neden böyle düşündüğünü anlayamıyorum. Daha beni tanımıyorsun bile,” dedi adam ve gözlerini kısıp ona baktı. “Yoksa başka birine karşı hissettiğin bir şeyler mi var?”

Marguerite, başını önüne eğdi. “Sizi gerçekten sevebilecek bir eşi hak ediyorsunuz.”

Adamın yüzünde beliren gülümseme şaşırtıcıydı.

“Benim aşkta veya sevgide gözüm yok sevgili Marguerite. En güçlü evlilikler dostluk üzerine kurulu olanlardır.”

Marguerite, adamın yaptığı açıklamayı anlayamamıştı. Kafası karışmış bir şekilde ona bakıyordu. Acaba ona bir başka erkeğe kendini sunduğunu söylemeli miydi? Adamı daha tanımıyordu ve böyle bir şeyi itiraf edemeyecek kadar utangaçtı.

Kont, onun itirafından sanki hiç etkilenmemiş gibiydi. Sanki onun başkasına karşı hissettiği şeyler onu ilgilendirmiyordu.

Sonunda yürüyüşleri bittiğinde Marguerite izin isteyip onun yanından ayrıldı ve odasına çıkan merdivenlere yöneldi. Teyzesi Beatrice'in bakışlarıyla karşılaşınca başını önüne eğdi. Sanki kadın her şeyi biliyordu.

“Yalan yok, güzel kız,” dedi Iagar, akşam tüm çalışanlar bir araya toplanmış yemek yerken. Callum, elindeki yemekle oynuyordu. İştahı yoktu. Iagar'a dö-

nüp bakmamıştı bile. Onu duymazdan gelmişti.

“Bir ara onunla ortalardan kayboldunuz,” diye devam etti adam. “Yoksa Leydi Marguerite sana yanık mı?”

Callum, bir anda ayağa kalkıp adamın boğazına yapıştı ve onu duvara yasladı. Öfkesine yenik düşmüştü. Ancak hiç kimsenin Marguerite hakkında yorum yapmasına izin veremezdi.

Adamı bir süre öylece tuttuktan sonra bıraktı. Iagar öksürüyor, kendine gelmeye çalışıyordu. Yüzündeki ifadeden öfkeli olduğu belliydi ancak kendini tutmuştu.

“Bu öfkeni tutsak İskoçları kurtarmak için kullanmalısın MacKinloch. Yarın güneydeki bir kaleye baskın yapacağız,” dedi Iagar, sesini alçaltarak. “Bize büyük yardımın dokunabilir.”

Callum, içinde yükselen öfkeyi bastırmaya çalıştı. İngilizlerle yeniden bir mücadeleye girmek istemiyordu. Ama zincire vurulup işkence gördüğü zamanları da unutmuş değildi. Tutsakken hissettiği yalnızlığı ve çaresizliği hiçbir zaman da unutmayacaktı.

Marguerite, avlunun diğer ucundaki çardakta nişanlısıyla beraber oturuyordu. Callum, kıskançlıktan ölüyor ama bir şey yapmaya kalkarsa Marguerite'in saygısını kaybedeceğini bildiği için mesafesini korumaya gayret gösteriyordu.

İçinden gelen ilkel dürtü, Marguerite'i alıp uzaklara, onlara kimsenin bulamayacağı bir yere götürmesini söylüyordu. Marguerite ona aitti ve onu kimseyle paylaşmak istemiyordu. Ancak sevdiği kadının da aynı cesarete sahip olduğunu görmeliydi.

“Herkes uyuyunca bize katıl. Ayrıntıları konuşacağız,” dedi Iagar ve yürümeye başladı. Bir an sonra durup arkasını döndü ve “Sen de tutsak kaldın MacKinloch, karanlık bir zindanda aylarca kalmanın ne demek olduğunu iyi bilirsin,” dedi.

Adam onun yarasına basmıştı. Onun sözleri o karanlık anıları geri getirmeye yetiyordu. Ancak neden orada olduğunu unutmamalı ve başını belaya sokup Marguerite'i hayal kırıklığına uğratmamalıydı.

~ ONUNCU BÖLÜM ~

Callum uykusundan sıçrayarak uyandı. Rüyasında Marguerite, nişanlısı Kont Perith'i öldürüyordu.

Bir canavara dönüşmeye başlamıştı. Bazen gündüz gözüyle bile rüyalar görüyordu. Marguerite ve şu adamı beraber görmek canını sıkıyordu. İkisi de soylu ve zengindiler ve birbirlerine yakışıyorlardı. Kont Perith'in, Marguerite'e bakışlarındaki o duygu hiç hoşuna gitmiyordu.

Her gün onları bir arada görmeye zorlanıyordu ve eğer orada kalmaya devam ederse, yapabileceklerinden korkmaya başlamıştı.

Bir yolunu bulup içinde yükselen şu öfkeyi dindirmeliydi. Yoksa pişman olacağı şeyler yapacaktı.

Marguerite, ahırlara doğru yürürken Callum'u

gördü. Babasıyla beraber kısa bir gezintiye çıkacaklardı ve Callum onların atlarını bizzat hazırlamıştı.

Yüzünde okunması güç bir ifade vardı. Dönüp ona bakmıyordu bile. Ancak Marguerite, onun, içlerinde bulunduğu durumdan memnun olmadığını açıkça görebiliyordu.

Callum, iki atın dizginlerinden tutmuş öne doğru çıkınca, babası gözlerini kısıp ona bakmaya başladı.

“Sen benim adamlarından biri değilsin.”

“Affedin düküm,” dedi seyis Jean. “Onu ben işe aldım. Iagar'ın kuzeniymiş. Çok iyi çalışıyor.”

Callum, başını yavaşça kaldırıp dükün gözlerinin içine baktı. Marguerite araya girip girmemek konusunda kararsızdı. Sonunda içinden bir ses ona sessiz kalmasını söyledi.

“Senin yüzün bana çok tanıdık,” dedi dük. “Sanki seni daha önce bir yerlerde görmüş gibiyim.”

Callum, hiçbir şey söylemeden ona bakmaya devam edince dük sesini yükseltti. “Seninle konuşuyorum. Bir şey söylemeyecek misin?”

“Kendisi konuşmıyor efendim,” diye araya girdi Jean. “Galiba dilini kesmişler.”

“Demek öyle,” dedi dük, gözlerini Callum'dan bir an olsun ayırmadan. Sonra da Marguerite'e döndü, “Peki, sen bu adamı bir yerden tanıyor musun?” diye sordu şüpheyle.

Ne diyeceğini bilemiyordu. Eğer konuşursa babasının vereceği tepkiyi kestiremiyordu. Zira dük anlayışlı olduğu kadar, öfkesiyle de tanınırdı ve Callum'un hayatını tehlikeye atamazdı.

“Hayır,” dedi sonunda sessizce. “Onu tanı mıyorum.”

Callum, ona dizginleri uzattı ve onu belinden tutup atına binmesine yardım etti. İki gün önce çıplak teninde dolaşan elleri üzerinde hissedince yanaklarının kızarmasına engel olamamıştı.

Başını çevirip ona bakamıyordu. Bir yandan da babasına yalan söylemekle doğru kararı verip vermediğini düşünüp duruyordu.

Callum bir savaşçıydı ve böyle bir hizmetçi gibi yaşamak ona layık değildi. O özgür ruhluydu, özgürlüğü için önüne gelen tüm engelleri yıkmaya hazır birini öyle hizmet ederken görmek insanın içini acıtiyordu.

Marguerite tüm bunlar için kendini suçluyordu. Ona umut vermişti ve şimdi de korktuğu için babasına itaat etmeye devam ediyordu.

Dük, atını kalenin dışına doğru sürünce onu takip etmeye koyuldu. Babası sahile doğru ilerlemeye başlamıştı. Marguerite, onun bir şeyler hakkında konuşmak istediğini anlamıştı ve bu onu geriyordu.

Belki de evliliği bir an önce gerçekleştirmeleri gerektiğinden bahsedecekti.

Kaleden uzaklaştıklarında babası atını yavaşlatmış ve Marguerite'in hemen yanında at sürmeye başlamıştı.

“Kont Perith hakkındaki düşüncelerin nedir?” diye sordu sonunda, “Eğer uygun görürsen artık nişanınızı yapmak istiyorum.”

Marguerite hiçbir şey söylemedi. Eğer ona Kont Perith'le evlenmeye niyeti olmadığını söylerse, babası bunun nedenini öğrenmek isteyecekti. Bir süre düşündükten sonra söze girdi.

“Kont Perith benim için hala bir yabancı sayılır. Sadece onun Lord Cairnross'tan daha iyi bir eş adayı olmasını umabilirim.”

“Cairnross sana hiç kötü davranmadı, değil mi?” dedi babası. Sanki Marguerite'in söylediklerinden rahatsız olmuştu.

Marguerite atını durdurdu ve babasına döndü.

“Adam hizmetçimi gözünü kırpmadan öldürdü baba. Bu yüzden ondan kaçmak zorundaydım. Orada güvende hissetmiyordum.”

“Sana zarar vermeye cesaret edemezdi,” dedi babası.

Marguerite sabrına hâkim olamadı. “Bunu nasıl bilebilirdim ki? Sen çoktan Edinburg'a gitmiştin ve bir karar vermek zorundaydım.”

Babasının yüzündeki ifade sertleşmişti.

“Yaptığın tehlikeliydi. Hiç tanımadığın bir klan şe-fiyle müttefikimin yanından kaçtın. Sana zarar verebilirlerdi. Ya da...”

“Bana hiçbir zarar vermediler,” diye onun sözünü kesti Marguerite.

“Yine de bir grup vahşiyle, sıradan bir köylü gibi yaşadığın gerçeğini kabullenemiyorum.”

Marguerite duyduklarına inanamıyordu.

“MacKinlochlar'ın bir grup vahşi olduğunu düşünmen çok yanlış baba. Benim için hayatlarını tehlikeye attılar ve bana ailelerinden biri gibi davrandılar. Üstelik benim tanımayanlardı bile.”

“Kralla onlar adına konuşup, af diledim. Daha ne istiyorsun?” dedi düğ ve sesini yumuşatarak devam etti. “Artık geçmiş bir kenara bırakalım.”

Bir süre sessizce önlerinde uzanan denizi izlediler. Ancak babasını rahatsız eden bir şeyler olduğunu görebiliyordu.

“Beatrice bana, senin emirlerime karşı çıkıp bir geceyi ormanda bir başına geçirdiğini söyledi.”

Marguerite, bunu konunun eninde sonunda açılacağını biliyordu.

“Beni odama kilitledi. Sinirlenmişim ve...”

“Seni kalede tutması için emir veren bendim.”

“Bana iki gün boyunca yemek vermedi. Bir şekilde kaçmalıydım,” dedi Marguerite. Yanakları kızarmıştı ve yaptığı şeyi açıklamanın bir yolu olmadığını çok iyi

biliyordu.

Dük, ona şüpheyle bakıyordu. Sonra derin bir iç geçirdi ve gözlerini ufka dikip konuşmaya başladı.

“Kaçmana yardım eden bir adam olduğu hakkında söylentiler var,” dedi dük ve duruşunu dikleştirdi. “Bunun gerçekliğini sorgulamayacağım. Yakında evleneceksin ve bu yüzden senin bir bakire olup olmadığını kafasına takmayacak bir koca adayı bulmam gerekti.”

Marguerite, utançtan babasının yüzüne bakamıyordu. Adam sanki gerçeği biliyor gibiydi. Keşke cesaretini toplayıp ona gerçekleri anlatabilse, Callum'a kendini sunduğunu ve hayatını ona adamaya hazır olduğunu söyleyebilseydi.

Dük, onun sessizliğini fırsat bilmişti. “Biliyorsun ki, MacKinloch klanının yanında geçirdiğin zamandan sonra seninle evlenmek isteyecek bir soylu bulmak benim için çok zor oldu.”

Marguerite derin bir iç çekti, “MacKinloch klanına çok şey borçluyum,” diyebildi sonunda. “Yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim.”

Dük ona dönüp hafifçe gülümsedi. “Tıpkı annen gibi yufka yürekli sin Marguerite.”

İşte o an Marguerite, küçük bir çocukken kaybettiği annesini düşündü. Babası, sevgili karısını kaybettikten sonra onun üzerine titremiş ve onun bir dediğini iki etmemişti. Bunu düşününce yine yüreği yumuşadı. Onu nasıl kırabilirdi ki? Babası onun bu hayattaki tek varlığıydı.

“Bu evlilikten korkmamalısın Marguerite,” dedi dük. “Kont Perith sana istediğin her şeyi sunabilecek biri.”

Marguerite gülümsemeye çalıştı. “En azından nişanı biraz daha erteleyemez miyiz baba? Onu biraz daha yakından tanımak ve iyi biri olup olmadığını anlamak isterdim.”

Babası uzanıp onun yanağına dokundu.

“Üzgünüm kızım. Bu işi bu öğleden sonra bitirmeliyiz. Yakında Fransa'ya dönmek zorundayım.”

Kaleye döndüklerinde, ahırın önünde bir grup soylu adamın durduğunu fark etti Marguerite. Babası atını hızlandırıp onları selamlamak için öne çıkmıştı. Adamlar belli ki nişana şahitlik etmek için gelmişlerdi.

Marguerite, atını biraz daha geride durdurdu. Callum, hızlı adımlarla ona yaklaşıp atının dizginlerini tuttu ve kimseye görünmeden onu ahırların arkasına doğru götürdü. Marguerite telaşla etrafına baktı. Neyse ki babası ve diğer hizmetçiler yeni gelen konuklarla meşgullerdi ve onları fark etmemiştiler.

“Callum, bu yaptığımız çok riskli,” dedi atından inerken.

Callum'un gözlerindeki o ateşi fark edince olduğu yerde kalakaldı. Callum eğilip onun yanağına kendi yanağını dayadı.

“Benimsin.”

Marguerite, onun sesini duyunca kendinden geçmişti. Hemen sonra Callum'un dudakları dudaklarına değince dayanamayıp ona sarıldı.

“Evet, tüm kalbim ve ruhumla seninim.”

Marguerite, Callum'un atı Goliath'ın da ahırın arkasında olduğunu görünce önce ne düşüneceğini bilemedi. Ata, birkaç gün yetecek kadar malzeme yüklenmişti.

“Gel. Şimdi.”

Callum'un ağzından çıkan iki kelime içini ısıtmıştı. Onunla kaçmasını, Glen Arrin'e gelmesini istiyordu. Bunu düşünmek her ne kadar baştan çıkarıcı olsa da, babasını hiçbir açıklama yapmadan terk ederse, bu MacKinloch klanı için tehlike arz edebilirdi.

“Yapamam,” dedi sonunda. “Babamı bir şekilde ikna etmeliyim. Eğer şimdi seninle kaçarsam, daha gün batmadan bizi bulurlar,” dedi ve yanağını onun yanağına dayadı. “Senin ve ailenin daha fazla zarar görmesine izin veremem.”

Callum bir adım geri çekildi. Ağzını açıp bir şeyler söylemeye çalıştı. Ancak başaramayınca başını önüne eğdi ve arkasını yavaşça dönerek atı Goliath'ın burnunu okşadı.

Marguerite onun incindiğini görebiliyordu. Atını çevirip ahırın önüne sürdü. Babası onun yokluğunu fark etmeden onun yanına dönmeliydi.

İçine düştüğü çaresizlik onu yiyip bitiriyordu. Marguerite'i kontla beraber görmek canını acıtıyordu. Onların yakında evleneceklerini bile bile hala umut beslemek belki de büyük bir hataydı.

Hizmetçilerin konuşmalarına bakılırsa Kont Perith, nikâhtan hemen sonra Marguerite'i İngiltere'ye götürecekti. Belki de onun peşini bırakmalıydı. Marguerite'e sunacak bir şeyi yoktu ve onu sahip olabileceklerinden mahrum bırakmaya da hakkı yoktu.

Onun yanındayken tüm yaraları adeta iyileşiyordu. Daha o sabah birkaç kelime daha söylemeyi başarmıştı. Keşke bir an önce iyileşip ona gerçek hislerini anlatabilseydi.

Yayını ve oklarını sırtına vurup kaleden ayrıldı. Biraz avlanırsa belki sakinleşebilirdi. Ormanın huzur veren sessizliğinde yürürken bir grup adamın toplanmış bir şeyler konuştuklarını gördü. Bunlar İagar ve adamlarıydılar.

İstemedен kuru bir dalın üzerine basınca adamlar kılıçlarına davrandılar.

İagar onu fark edince yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

“MacKinloch, yoksa bize katılmaya mı karar verdin?”

Callum bir süre düşündü. Belki de içindeki öfkeyi dindirebilir ve birkaç tutsağın özgürlüğüne kavuşmasına yardım edebilirdi. Yedi yıl süren tutsaklığı boyunca her gün hayal ettiği o kurtuluş anını kandaşı olan İskoçlara yaşatabilirdi.

Başını yavaşça eğip, yayını havaya kaldırarak Iagar'a cevap verdi.

Aralarından bir tanesi uzun uzun ona baktı. Sanki onun bir işe yarayacağından şüphe ediyor gibiydi.

“Bu aklı yarımı yanına almak istediğinden emin misin Iagar?” dedi adam.

Callum'un içine soğuk bir öfke dalgası yayılmıştı. Adam biraz daha genç olsaydı onu bir güzel döverdi. Ancak onun yaşına duyduğu saygıdan dolayı hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine yayına bir ok yerleştirip gerdi ve metrelerce uzaktaki bir ağacın dalında duran koza- lağa nişan aldı.

Kozalağı vurunca diğerleri aralarında mırıldanmaya başladılar.

Iagar, yanındaki adama döndü, “Görüyorsun ya Sileas, bir okçu işimize yarayabilir.”

Sileas denen adam, onun yeteneğinden etkilenmiş benziyordu. Ancak hala ona şüpheyle bakıyordu.

“Onu tanımıyoruz. Ya gidip düke olan biteni anlatırsa?”

“MacKinlochlar davamızda bizim yanımızdalar. Ona güveniyorum. Ayrıca delikanlı konuşamıyor, yani bizi ispiyonlayacağından korkmana gerek yok.”

Sileas ikna olmuş benziyordu. Iagar ve diğerleri planları ona anlatmaya koyuldular. Saldıracakları kale, birkaç saatlik mesafede, güney yönündeydi. Callum onlar dikkatle dinliyordu. Kalkıştıkları iş çok riskliydi ve bir hata yapıyor olabilirdi. Ancak kalede kalıp Marguerite ve yeni koca adayını beraber görmektense,

gidip doğru olduğuna inandığı bir amaç uğruna savaşmak daha erdemliydi.

Iagar ona yanaştı.

“Bize katıldığın için sana minnettarım evlat. Ne kadar kalabalık olursak, şansımız o kadar artar.”

Callum başını hafifçe eğerek onu onayladı ve oklarını sırtına asarak, arkasını dönüp Duncraig kalesine baktı.

Kalkıştığı işin amacına ulaşmasını ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

Esirlerin tutulduğunu düşündükleri kaleye varmaları bir saat sürmüştü. Callum, tahta duvarları olan kaleyi görünce şaşırılmıştı. Daha büyük bir savunma bekliyordu, oysa saldırıyı planladıkları yer bir karakoldan başka bir şey değildi.

İçine bir kuşku düştü. Orada tutsak tutulan İskoç olduğunu sanmıyordu.

Durup Iagar'a kollarındaki pranga yaralarını gösterdi ve sonrasında da önlerindeki karakolu işaret etti.

“Eğer tutsak tutulan birileri varsa onları kurtaracağız,” dedi Iagar ve ekledi. “Sen burada kalıp bizi koru.”

Callum'u rahatsız eden bir şeyler vardı. Ancak artık geri dönemezdi. Kendine güzel bir mevzi bulup yerleşti.

“Kimsenin kaçmasına izin verme. Eğer İngilizlerden biri kaçarsa, yardım getirecektir.”

Callum başını salladı. Ancak orada olmak ona huzursuzluk vermeye başlamıştı. Karakolda bir düzineden az asker olmalıydı ve kimsenin orada tutsak tutulduğunu sanmıyordu.

Iagar ve yanındakiler sürünerek karakola doğru ilerlerken yayına bir ok yerleştirdi ve etrafı kolaçan etmeye koyuldu.

Birkaç dakika sonra savaş çığlıkları gelemeye başlamıştı. Muhafızlardan biri yardım için bağırırken sesi bir anda kesilmişti. Bir an sonra da karakola ölüm sessizliği çökmüştü.

Callum, yerini terk edip koşarak karakola daldı. Hala yayındaki oku gerili tutuyor, gelebilecek her hangi bir tehdide karşı hazır bekliyordu.

İçeriye daldığında gözleri meşalelerin ışığıyla bir an kamaştı. Hemen sonra ışığa alışıp etrafına bir göz gezdirdi. Her yerde ölü bedenler yatıyordu. Ancak ortalıkta bir tane bile İskoç tutsak yoktu.

Callum, Iagar'ın kılıcını kaldırdığını gördü. Yerden yatan yaralı bir askere doğru hamle yapmak üzereydi. O anda bağırıp onu durdurmak istedi, ancak sesi çıkmamıştı. Adam kılıcını indirmiş ve yaralı askeri öldürmüştü.

Sileas ve diğerleri adamların silahlarını topluyor, ortalıkta değerli eşya arıyorlardı. İşte o an gerçek kafasına dank etmişti. Iagar ve Sileas karakola tutsakları kurtarmak için değil, yağma yapmak için gelmişlerdi.

“MacKinloch” diye haykırdı Sileas, “Değerli eşyaları toplamamıza yardım et.”

Callum öfkeyle adama doğru bir ok gönderdi. Ok Sileas'ın kafasının hemen yanına, tahta duvara saplandı. Bir şekilde bu işin bir parçası olmayacağını anlatmıştı.

“Seni adi herif” diye atıldı Sileas, kılıcını çekip ona doğru koşarken. Callum, yayına taktığı oku ona doğrulttu. Adam bunu görünce olduğu yerde durdu.

“Yayı indir MacKinloch,” diye bağırdı Iagar hemen arkasından. Callum bunun üzerine okun ucunu ona doğrulttu.

Onu kandırmışlardı. Callum bir katil değildi ve asla hırsızlık yapmazdı. Onlara inanmakla büyük bir hata etmişti. İngilizlerden hoşlanmıyordu ve onlarla ailesini ve sevdiklerini korumak için savaşılmaya hazırdı. Ancak durup dururken birilerini öldürmeye kalkarsa, İngilizlerden ne farkı kalırdı ki?

Yayını gerili tutarak, geri geri yürümeye başladı. Bir an önce oradan ayrılıp kaleye geri dönmeliydi. Adamlar ellerinde kılıçları temkinli bir şekilde onu izliyorlardı. Callum, ağır adımlarla geri geri yürüyerek ormanın içinde kaybolana dek okunu bir Iagar'a, bir Sileas'a doğrultuyor, onlara kendisini takip etmemele-ri için meydan okuyordu.

Ertesi gün Marguerite Callum'u aramaya koyuldu. Nedense onu göl kenarında bulacağına emindi. Öyle de olmuştu. Callum, suda yüzüyor, atı Goliath'a kenarda otliyordu.

Callum, onu görünce sudan çıktı. Üzerinde hiçbir şey yoktu. Marguerite'in içine yayılan tatlı ürperti, oraya gelişinin asıl sebebini ona bir an unutturmuştu.

Başını önüne eğip, boynundaki cam kolyeye dokundu. Bir yandan da onu tenini yeniden teninde hissetmenin hayali kuruyordu.

Aklını başına topla. Buraya ona olan bitini anlatmak için geldin. Ona karşı dürüst olmalısın.

Callum, sudan çıkıp onun yanına gelmişti. Uzanıp yerden aldığı İskoç eteğini beline gelişi güzel doladı. Marguerite ne yapacağını bilemiyordu. O anda onunla kaçıp gitmek için içinde güçlü bir dürtü duydu.

Ancak bunu yapamazdı. Korkağın tekiydi ve önceki

akşam nişan yapılırken ağzının açıp bir kelime bile edememiş, kaderine razı olarak Kont Perith'le nişanlanmıştı.

“Sana bir hediye getirdim,” dedi, elindeki bohçayı göstererek. “İçinde birkaç parça parşömen ve mürekkep var. Yazı çalışmalarında kullanabilirsin.”

“Marguerite,” dedi Callum, Marguerite getirdiği şeyleri umursamayarak. Uzanıp onun elini tuttu ve gözlerinin içine baktı. Sanki söylemek istediği bir sürü şey vardı ve bunları içinde tuttukça günden güne eriyordu.

Callum ona sarıldı ve onu öpmeye başladı. Marguerite bir an kendini bıraktıysa da hemen toparlandı ve ellerini onun omuzlarına koyup hafifçe itti.

“Bunu yapamam.”

Callum'un sevgisini hak etmediğini düşünüyordu. Callum'un ikisi için yaptığı onca şeye rağmen kendisi korkaklığı yüzünden hiçbir şey yapamıyordu. Bu yüzden de kendini ona layık görmüyordu.

Callum, onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. Bu Marguerite'e, bu aşk için savaşması gerektiğini yeniden hatırlatmaya yetmişti.

“Bir yolunu bulacağım Callum,” dedi. “Bir şekilde sana varmanın bir yolunu bulacağım.”

Buna inanmayı istiyor, ancak ne yapabileceğini bilmiyordu. Babasının gazabı onu korkutuyor, MacKinloch klanını tehlikeye atmaktan çekiniyordu.

Callum onun yanağına bir öpücük kondurdu ve gözlerinin içine baktı. Sanki onu rahatsız eden başka şeyler de vardı.

“Bir sorun mu var?”

Callum, başını eğdi. Onu bir şey anlatamayacağını bildiği için çaresizdi.

“Sana söz veriyorum ki onlarla bugün konuşup, bu nişanı bozmalarını isteyeceğim.”

Callum dönüp ona bir baktı. Ancak kahverengi

gözlerindeki ifadeden ona inanmadığı açıkça belliyordu.

Ne diyebilirdi ki? Konuşabilseydi bile söyleyebileceği çok şey yoktu. Bir şekilde Marguerite'in nişana karşı çıkabilecek cesareti olduğunu düşünmüştü, ancak yanılmıştı.

"Ben de kendimi en az senin beni suçladığın kadar suçluyorum Callum," dedi Marguerite, titreyen sesiyle. "Ancak yanlış bir hamle yapmaktan korkuyorum. Eğer kendimi babama doğru düzgün ifade edemezsem seni öldürtebilir ve bu riski alamam."

Callum, her geçen gün umudunu kaybediyordu. Cennete dokunabilecek kadar yakinken onun ellerinden kayıp gitmesi onu içten içe yiyip bitiriyordu. Ancak Marguerite kendi zincirlerini kıramadığı sürece bir şey yapamazdı.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum," dedi Marguerite, başını önüne eğip.

"Ha... Yır."

Callum kendini konuşmaya zorluyor, ancak tek tek kelimelerden başka bir ses çıkaramıyordu.

"Keşke nişanı durdurmak için elimden bir şey gelseydi. Ancak olaylar benim isteğim dışında gelişti."

Callum o duyguyu biliyordu. Önceki gece yaşananları hatırlayınca yumruğunu sıktı. Olaylar onun istediğinden çok daha farklı gelişmişti ve kandırılmanın verdiği öfke bir türlü dinmek bilmiyordu. Hala ne zaman gözlerini kapasa, yerde ölü yatan İngilizlerin cesetlerini görüyordu.

"Kimse beni dinlemiyor Callum. Oysa bu evliliği istemediğimi daha nasıl anlatabilirim bilemiyorum."

Callum kendini konuşmaya zorladı.

"Savaş... Marguerite!"

Bizim için savaş. Eğer babana ne istediğini söylemezsen ikimiz için bir umut yok.

Derin bir nefes alıp yeniden denedi Callum.

“Sen...”

Marguerite gerisini söylemesi için onu beklemeye koyuldu. Mavi gözlerinde kaygı vardı. Callum, aklında dönüp duran kelimeleri bir türlü sese dökmeyi başaramıyordu.

Sen benim şu dünyada sahip olmayı istediğim tek şeysin. Sen olmasan yaşamak için bir sebebim olmazdı.

Ancak ağzı açık, Marguerite'e bakmaktan başka bir şey yapamamıştı.

“...Seç” diyebilirdi sonunda nefes nefese. Artık karar vermesi gereken kişi Marguerite'ti.

“İngiliz karakoluna gönderdiğimiz mesajcı döndü efendim. Ancak haberler kötü. Sanırım dün gece bir saldırı olmuş ve kurtulan yok.”

Dük, salonda bir ileri bir geri volta atıyor, bir yandan da söylenip duruyordu.

“Bunun için bizi suçlayacaklar. Onlara en yakın kale bizim.”

“Adamlarım dün gece olağan dışı bir şey olmadığını söylüyorlar” dedi Yüzbaşı Xavier, “Bunu yapan her kimse bizim kaleden değil.”

“Bir gurup asker ayarla ve bu işi kimin yaptığı bulmaya çalış” diye emretti dük, “Suçluları bulup cezalandırmalıyız, yoksa İngiliz Kralının tepkisini üzerimize çekeceğiz.”

Dük tahtına oturdu ve ona uzatılan gümüş kadehteki şarabı bir dikişte bitirdi. Gergindi. Her ne kadar içinde yaşadığı kale ona atalarından kalmış olsa da, İngilizler, Fransızlara karşı hala ön yargılıydı ve pa-

muk ipliğine bağı olan barış anlaşmasını bu şekilde bozulmasına izin vermezdi.

Marguerite'i bir an önce İngiliz kontuyla evlendirip, onlara dost olduğunu göstermek istiyordu. Şimdi bu iş ortalığı karıştıracaktı.

Salonun öbür ucundan ona yaklaşan Marguerite'i gördü. Kız olan biteni duymuş gibiydi. Zira yüzündeki kaygılı ifade onu ele veriyordu.

"Ne yapacaksın baba?" diye sordu Marguerite.

"Suçluları yakalayıp onları cezalandıracağım," dedi dük.

Xavier elinde tuttuğu oku uzatıp düke gösterdi. "Bunu kalede bulduk," dedi. "Belki de ipucu olarak kullanabiliriz."

"İlginç," dedi dük. "Böyle siyah tüy kullanan bir okçu görürseniz hemen tutuklayın ve bana getirin."

Marguerite'in bembeyaz kesilen yüzü dükün dikkatinden kaçmamıştı. Kız bir şeyler mırıldanıp salondan ayrılınca yüz başı Xavier'e döndü.

"Marguerite bir şeyler biliyor. Onu gizlice takip et."

"Lanet olsun Callum, ne yaptın?"

Marguerite, gece yarısına kadar beklemiş, herkes uyuduktan sonra ahıra inmişti. Callum, ona doğruca bakıyordu. Yüzündeki ifadeden bir şey anlamak gücü.

"Neredeyse bir düzine İngiliz, dün gece bir saldırıda öldürülmüşler. Oklarından birini orada bulmuşlar Callum."

Callum, hala bakışlarını kaçırmadan onun gözlerine bakıyordu.

"Sen de aralarında mıydın?" diye sordu Marguerite.

Callum başını hafifçe önüne eğince orada düşüp bayılacağını sandı Marguerite. Na inanmak istemiyor-

du.

“Onları sen mi öldürdün.”

Callum başını sağa sola salladı. Marguerite ona inanmıyordu. Ancak başka birilerini de buna inandırmaya güçlerinin yetmeyeceğini iyi biliyordu.

“Neden böyle bir şeye kalkıştın ki Callum? Babamın bu işi yapanları ağır şekilde cezalandıracağını bilmiyor musun?” dedi Marguerite, ağlamaya başlayarak, “Seni asılırken görmek istemiyorum Callum.”

Callum, onun ellerini tutup onu sakinleştirmeye çalıştı, “Bana neler olup bittiğini anlatmanın bir yolunu bulmalısın.”

Callum eğilip bir dal parçası aldı ve yere bir şeyler karaladı.

Tutsak.

“Ama orası sadece bir karakol, orada tutsak yoktu ki? Babam buna izin vermez.”

Callum hemen bir şey daha karaladı.

Ben öldürmedi.

“Öyleyse neden oklarından birini buldular.”

Kızdım, yazdı Callum.

Marguerite gözyaşlarını silmeye çalıştı. “Peki, bunun sorumlusu kim?”

İskoçlar.

Marguerite'in aklında daha yüzlerce soru vardı ancak şimdi soru sormanın bir faydası yoktu. Uzun uzun düşündü. Ne yaparsa yapsın, Callum'u bu işten aklayamazdı.

“Kaçmalısın Callum,” dedi sonunda. “Glen Arrin'e dön.”

Callum başını sağa sola salladı ve ellerini göğsünde çaprazlayarak bunun seçenekler arasında olmadığını gösterdi. Nasıl bir tehlikeyle karşı karşı olduğunu anlamıyordu ve kendisini aklamak için konuşamayacağına göre onu kesinlikle idam edeceklerdi.

“Başka çaremiz yok Callum. Seni öldürmelerine

seyirci kalamam.”

“Eğer gidersem... Seni... Seni kay...be...derim.”

Marguerite, onun kahverengi gözlerine bakınca göz yaşlarına hâkim olamayıp yeniden ağlamaya başladı.

“Eğer senin hayatını kurtaracaksa, senden vazgeçmeye bile hazırım” dedi Marguerite ve uzanıp onu öpmeye başladı. Onun dudakları dudaklarına değince sanki tüm acılarını unutuyordu. Sımsıkı sarıldılar. Ta ki tek beden oluncaya dek.

Hemen arkalarından gelen bir ses onu irkiltince kendini geri çekti Marguerite.

“Gitmeliyim.”

Onun gözlerine son bir kez baktı. Callum'un bakışlarında korkudan eser yoktu ve sanki o anda ölmeye hazır gibiydi. Marguerite'in içi parçalanıyor, ne yapacağını bilemiyordu.

“Babanın bunu bilmesini istemezsin, değil mi?”

Marguerite odasının kapısından girmek üzereyken durdu ve arkasını döndü. Yüzbaşı Xavier koridorda durmuş ona bakıyordu.

“Ne demeye çalışıyorsun?” dedi adama. Xavier'in yüzünde beliren gülümseme midesini bulandırmaya başlamıştı.

“Seni takip ettim. Şu İskoç ile beraberdin. Hani şu dilsiz olan.”

Marguerite'in karnına büyük bir ağrı saplanmıştı. Babası onun bir İskoç ile öpüştüğünü, üstelik de onun karakoldaki ölümlerden sorumlu olan kişi olduğunu öğrenirse neler yapardı düşünmek bile istemiyordu.

“Sessiz kalmam için bana ne öderdin?” diye sordu Xavier, onun kararsızlığından cesaret alarak.

Marguerite öfkeyle adamın üzerine yürüdü. Kim-senin onu tehdit etmesine izin veremezdi.

“Sen canına susamışsın.”

Adam onun böyle bir tepki vereceğini beklemiyordu ve bir an dili tutulmuştu.

“Babama benden yararlanmaya kalktığı söylersem kime inanır dersin?”

“Beni bununla korkutamazsın küçük hanım,” dedi adam, cesur davranmaya çalışarak.

“Seni korkutmaya çalışmıyorum, sadece gerçeği görmeye çalışman yeterli. Babam nişanlımın önünde beni cezalandırmaktansa, yüzbaşısını feda edecektir.”

Adam hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp kordorda kayboldu.

Marguerite odasına girip kapıyı ardından kapattı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. İşler çığırından çıkmaya başlamıştı ve artık ne yapması gerektiğinden emin değildi.

Gözlerini kapadı ve sakinleşmeye çalıştı. Tek kurtuluş umudu Kont Perith'i bu evliliğin olmayacağına ikna etmektir. Sonrasında Callum'a karşı olan hislerini babasına anlatabilir, bir şekilde onu ikna edebilirdi.

Zira Callum'un hayatı buna bağlıydı.

Babasına, Kont Perith'le kısa bir gezintiye çıkmak istediğini söylediğinde bu kez itiraz etmemiş, ancak önceki günkü saldırıyı bahane ederek, yanlarına muhafız almalarını salık vermişti.

Arkalarından gelen muhafızlarla beraber sahile doğru at sürmeye başlamışlardı. Marguerite atını durdurup bir muhafızın yardımıyla indi ve onlara başıyla işaret ederek geride kalmalarını emretti.

Kontla beraber sahilde yürümeye başladılar. Heyecanını gizleyemiyor, bir an önce konuya girmek istiyordu. Kont Perith onun gerginliğini fark etmiş olacaktı, söze girdi.

“Benimle nişanlanmak istemediğini söylemiştin, sanırım hala fikrin değişmedi. Ama babana itiraz etmeyip, nişanı yaptığına göre...”

“Ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum,” dedi Marguerite. “Size saygım sonsuz Kont Perith ama bu evlilik ikimiz için de iyi olmayacak.”

Adam durup ona baktı, “Neden böyle düşündüğünü bana açıklar mısın?”

Marguerite derin bir nefes aldı ve adamın mavi gözlerine baktı, “Size karşı dürüst olmak zorundayım” dedi. Yanakları utançtan kıpkırmızı kesilmişti. “Sizin gibi bir adam, bakire bir gelini hak ediyor.”

Kont Perith, bakışlarını denizin dalgalarına çevirdi ve sessizce denizi izlemeye koyuldu. Marguerite onun öfkeden deliye döneceğini düşünmüştü, ama adam tam tersine sakin görünüyordu.

“Hayatımda birçok hata yaptım,” diye devam etti Marguerite. “Ancak en büyük hata sizi bu evliliğin mutlulukla sonuçlanacağına inandırmak olurdu.”

Kontun yüzündeki ifadeden, sanki onunla eğleniyormuş gibi bir hava seziliyordu.

“Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun Marguerite,” dedi kont, dönüp onun gözlerine bakarak, “Neden ikimizin de yararına olacak bir çözüm bulmaya çalışmıyoruz.”

“Ne demeye çalışıyorsunuz?”

“Şu sevdiğin adam,” diye söze girdi. “Onu da İngiltere’ye getir. Gizliliğinizi sürdürdüğünüz sürece ikimizin ilişkisine karışmayacağım.”

Marguerite şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibiydi. Kekeleyerek sordu.

“Ama... Ama peki ya sevdiğim adamdan çocuk yapmak istersem.”

Adam omuzlarını silkti ve “Bu durumda seninle aynı yatağı paylaşmak zorunda kalmayacağım,” dedi. “Bu evliliği yapmak istememin tek sebebi, bir veliahtta

sahip olmak zorunda olmam. Bana bunu sağladığın sürece, babasının kim olduğunu umursamayacağım.”

“Ama... Ben anlayamıyorum.”

“Senin gibi bir genç kızın bunu anlamasını beklemiyorum,” dedi adam, ses tonunda acılı bir tını vardı. “Ama beraber güzel bir çift olacağımızı düşünüyorum. Senin dürüstlüğün beni etkiliyor.”

Marguerite başını önüne eğdi, “Lütfen Kont Perith, beni bırakın. Lütfen. Bu evliliği hangi koşulda olursa olsun yapmak istemiyorum.”

“Hayır,” dedi adam, otoriter bir şekilde. Bu işten vazgeçmeye kararlı görünüyordu. Sonra uzanıp onun elini dostça tuttu. “Teklifimi bir düşün. Güçlü bir evlilik yapacağız ve baban iyi bir müttefik kazanacak. Sevdiğin adamla ilişkine de göz yumacağım.”

Marguerite hiçbir şey anlamıyordu. Kontun şimdiye kadar deliye dönmesi ve bakire olmadığı için onu bırakmak istemesi gerekirdi. Oysaki tersine onun ilişkisine göz yumacağını söylüyordu ve bu Marguerite’i ürkütmeye başlamıştı.

“Üzgüm efendim, ancak babamla konuşup bu evlilikten vazgeçmek istediğimi söyleyeceğim.”

“Sen bilirsin Marguerite. Ama ben bu nişanı atmamakta kararlıyım.”

Callum bütün sabah ormanda gizlenerek geçirdi. Ne yapacağını bilemiyordu. Belki de Glen Arrin’e dönmeliydi. Marguerite onun başına bir şey gelmesinden korkuyordu ve bunu ona yaşatmaya hakkı yoktu.

Ancak sevdiği kadını bir başka erkeğin kollarında bırakıp gidemeyecek kadar da gururluydu. Üstelik onsuz bir hayat düşünemiyor, bir hayaletten farksız olacağını biliyordu.

Yayını omzuna astı ve daha fazla düşünmeden ka-

leye doğru yürümeye başladı. Marguerite'in verdiği parşömen ve mürekkebi de yanına almıştı. Yakalanırsa en azından birkaç kelime bir şey yazıp, kendini savunmayı deneyebilirdi.

Artık bazı şeyler için çok geç olduğunu biliyordu. Marguerite nişanlanmıştı ve o noktadan sonra verdiği sözden geri dönmesi zordu. Ancak aşk ferman dinle-miyordu ve onu bırakıp gitmektense, son nefesini onun kollarında vermeyi tercih ederdi.

Kaleye vardığında kapının önünde toplanmış olan Iagar ve adamlarını gördü. Telaş içindeydiler.

“MacKinloch” dedi Iagar, “Duncraig'ten kaçıyoruz. Bizimle gel.”

Callum ona küçümseyerek baktı. Şu adam onu biraz hafife almış, söyleyeceği her şeye itaat edeceğini düşünmüştü anlaşılan.

Başını çevirip yoluna devam edince Iagar koşup onun önünü kesti.

“Silaes'ı sorguya aldılar. Onu işkence ederlerse konuşur, yani kıcını kurtarmak istiyorsan bizimle gel-sin.”

Callum onun hemen yanından geçip yürüdü.

“Şu Leydi Marguerite'in seni kurtaracağını düşünüyorsun, değil mi? Aptal, o sadece eğlence arayan bir zengin kızı.”

Callum bunu duyunca hiddetten deliye dönüp adamı boynundan yakaladı. Ancak Iagar aynı anda bıçağını çekip onun boynuna dayamıştı.

“Babası onun bir İskoç ile kıştırdığını öğrenirse onu da cezalandırır. Seni öldüreceğine şüphe etmiyo-rum bile.”

Callum onu bileğinden yakaladı ve elindeki bıçağı düşürene kadar sıktı. Iagar birkaç adım geri çekildi ve ona tehditkâr bir bakış attı.

“Bize ihanet edersen onu yaşatmam,” dedi Iagar ve atına atlayıp oradan uzaklaştı.

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

At gezisinden döndüklerinde Marguerite gördükleri karşısında şaşkına dönmüştü. Xavier ve Beatrice, babasının yokluğunda ona eşlik etmiş olan muhafızların ellerini bağlatmıştı.

Marguerite atını Jean'a teslim edip onlara koşar adımlarla yaklaştı. Teyzesi Beatrice'in yüzünde sinsi bir ifade vardı.

"Bu adamları neden tutukladınız?" diye sordu onların yanına varır varmaz.

"Bu muhafızlar hırsızlık yaptılar leydim," dedi Xavier. "Sanırım şu inciler size ait," diye devam etti, önceki günkü kabalığından eser yoktu.

"Hırsızlığa asla ödün veremeyiz," dedi Beatrice. "Yaptıkları yüzünden birer elleri kesilecek."

"Onlar hırsızlık falan yapmadı, incileri onlara ben verdim. Onları aldıkları hediyeler yüzünden cezalandıramazsınız."

“Askerleri zindana at,” diye emretti Beatrice, Xavier'a dönerek. “Yeğenimle bu konuyu tartışacağım.”

Marguerite, Beatrice'in yüzündeki o ifadeyi hiç beğenmemişti. Kadın yine sinsi planlar kuruyordu. O anda yükselen adrenalinin de etkisiyle hiç düşünmeden Yüzbaşı Xavier'ın belindeki bıçağı kaptı ve elleri bağlı olan askerlerin bağlarını kesti. Hemen sonra elinde bıçaklar Beatrice'e döndü.

“Onlara ceza vermeyeceksin.”

“Haddini aşıyorsun,” dedi Beatrice ancak Marguerite'in cesareti onu korkutmuştu.

“Asıl sen haddini aşıyorsun,” dedi Marguerite, elindeki bıçağı doğruca ona tutarak. “Annemin yerini doldurmaya, bu evin sahibesi gibi davranmaya çalışıyorsun, ama sen adi bir metresten başka bir şey değilsin.”

Beatrice'in gözleri öfkeyle parlıyordu. “Beni böyle aşağılamana izin vereceğimi mi sanıyorsun?” dedi ve Xavier'a gitmesini işaret etti. Marguerite de serbest bıraktığı askerlere kafasıyla işaret ederek gitmelerini söyledi ve hemen ardından bıçağı yavaşça indirdi.

“Sana beni karşına almaya kalkma demiştim,” dedi Beatrice sakın bir ses tonuyla. “Babana yalan söyleyerek benim otoritemi sarsacağını mı düşünüyorsun?”

“Ona yalan söylemedim. Beni odama hapsedip, açlıkla terbiye etmeye kalktığımı inkar mı edeceksin? Üstüne bir de masum insanları cezalandırmaya kalkıyorsun.”

“Baban onlara neden rüşvet verdiğini öğrendiğinde benim tarafımı tutacak. Beni aptal mı sanıyorsun.”

Beatrice duruşunu dikleştirmişti ve ona açıkça meydan okuyordu.

“Ne söylemeye çalışıyorsun?” diye sordu Marguerite.

“Ormanda aşğınla buluşmak için onlara rüşvet ve-

riyordun. Şu aşığın MacKinlochlar'dan biri, değil mi?" dedi bir adım öne çıkıp onun gözlerinin içine bakarak. "Az önce onu ahırın civarında gördüm."

Marguerite telaşla etrafına bakındı. Callum kaleye geri dönmüş olmalıydı. Yüzündeki ifadeyi maskeleyemeye çalışarak Beatrice ile yüzleşti.

"Onu tehdit etmeye kalma."

"Buna ihtiyacım yok" dedi kadın, "Xavier onu sorguya alacak, sen de hareketlerini tartsan iyi edersin. Onu savunmaya kalkma, zira onun taşıdığı siyah tüylü okların, geçen günkü karakol saldırısındakilerle aynı olduğunu biliyoruz."

Kadın yüzünde o sinsî gülümsemesiyle arkasını dönüp koridorda gözden kayboldu. Marguerite arkasını döndüğünde Callum'un askerler tarafından çevresinin sarıldığını gördü. Onlarla mücadele etmeye kalkmıyordu.

İşte o an Marguerite kendini hiç hissetmediği kadar çaresiz hissetmişti. Onu bu kumpastan kurtarması için bir mucizeye ihtiyacı vardı.

Guy de Montpierre karşısında duran İskoç'a şöyle bir baktı. Adam ahırlarda çalışan şu dilsizdi. Kendi askerlerinden biri ona bir ok uzattı. Okun siyah tüylerini görünce muhafızlara adamın çevresini sarmalarını emretti. Onun kaçmaya kalmasını istemiyordu.

"Bu senin mi?" diye sordu.

Dilsiz İskoç onu başıyla onayladı. Yüzünde korkudan eser yoktu ve bu dükü şaşırtmıştı. Adamın karakol saldırısıyla bir ilişkisi olduğuna şüphe yoktu, ama onun ahıra geri dönüşünü dükün mantığı almıyordu.

Kaleden kaçan bir grup İskoç olduğunu duymuş ve onların peşine adam göndermişti. Karşısında duran İskoç ise ya suçsuzdu, ya da yakalanacağını düşün-

meyecek kadar aptaldı.

“Kendini savunabilecek misin?”

İskoç cevap olarak bir kâğıt parçasını ve mürekkebe batırılmış bir tüyü çıkarıp gösterdi. Bu dükü daha da şaşırtmıştı. Okuma yazma bilen çok az adam vardı ve onun bunu nereden öğrenmiş olabileceğini merak ediyordu. Belki de şu İskoç bir kilise de falan eğitim görmüştü.

İskoç dizinin üzerine çöküp kâğıda bir şeyler karaladı. Askerlerden biri kâğıdı ona getirince gözleri fal taşı gibi açıldı. Parşömenin üzerinde iki isim yazılıydı.

MacKinloch, Marguerite.

Kızının adını kâğıtta görünce öfkeden deliye dönmüştü. Marguerite adamı MacKinlochlar ile geçirdiği zamandan tanıyor olmalıydı ve bu da Beatrice'in, onun ormanda bir İskoç ile gizlice görüşüyor olabileceği fikrini haklı çıkarıyordu.

Dahası da vardı. Marguerite'in Kont Perith'le olan evliliğe böyle gönülsüz olmasının sebebi de şu İskoç olmalıydı. Çileden çıkmış bir şekilde başını sağa sola salladı.

“Kızımın bu işle ne ilgisi var,” diye bağırdı öfkeyle.

MacKinloch başını önüne eğmiş öylece duruyordu.

“Marguerite'i çağırın” diye emretti dük. Neler olup bittiğini öğrenmeliydi.

Marguerite sonunda salona girdiğinde elini doğruca kalbine götürmüş, korkuyla tutsak İskoç'a bakmıştı. Dük, kızının İskoç'u tanıdığını anlamıştı.

“Bana yalan söyledin,” dedi. “Bana bu adamı tanımadığını söyledin. Ama adam bir MacKinloch olduğunu iddia ediyor.”

Marguerite'in yüzü bembeyaz kesilmişti. Ancak hemen sonra başını kaldırıp düke baktı.

“Evet, onu tanıyorum. Callum MacKinloch, MacKinloch klanının şefi Alex'in kardeşi.”

“Onun burada ne işi var peki?” diye sordu düğ. Marguerite öyle kolay kolay yalan söylemezdi ve onun bu tutumu babası olarak düğü mahvediyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Marguerite.

Düğ yerinden kalktı ve salonu arşınlayıp onun yanına gelip omzuna dokundu. Sonra da salondaki muhafızlara seslendi, “Bizi yalnız bırakın. Kapıya iki nöbetçi bırakmanız yeterli.”

“Şimdi söyle bana,” dedi düğ, muhafızlar çıkar çıkmaz. “Bu adamı nereden tanıyorsun?”

Marguerite, salonun ortasında elleri ayakları bağlı olan Callum'a baktı ve gözlerinde biriken yaşlarla konuşmaya başladı.

“Onunla Cairnross kalesinde tutsakken tanıştım. Ölmek üzereydi ve yardıma ihtiyacı vardı. Sonra da o benim hayatımı kurtardı. Adamlarınla sen çıkıp gelene dek, MacKinloch kalesindeki saldırı da beni koruyan oydu.”

“Ona okuma yazma öğreten sen miydin?”

Marguerite gözyaşları içinde konuştu, “Evet.”

Düğ, duyduklarına inanamıyordu. Demek ki onula epeyce zaman geçirmişti. İskoç'u oracıkta öldürmemek için kendini zor tutuyor, kızına bir vahşinin dokunmuş olabileceği düşüncesine bile dayanamıyordu.

O anda salona Kont Perith girmişti. Düğ ne diyeceğini bilemiyordu. Ancak adam yüzünde sakın bir ifadeyle söze girdi.

“Mösyö Montpierre, olan biten her şeyden haberim var ve sizi temin ederim ki bu yaşananlar aramızdaki anlaşmayı bozmayacak.”

Düğ, şaşkınlıkla konta bakıyor, ne diyeceğini bilemiyordu. Dönüp Marguerite'e bakınca kızı gözlerini yere eğmişti. Neler olup bittiğini anlayamasa da, Kont Perith'in tavrı onu rahatlatmıştı.

Yine de İskoç'u cezalandıracaktı.

“O gece saldırıda sen de vardın değil mi?”

Callum başıyla onayladı.

“O sadece saldırıya şahitlik etmiş,” diye araya girdi Marguerite. “O bulduğunuz oku, diğer adamları durdurmak için attığına eminim.”

Dük, kızının İskoç'u savunmasından hoşlanmamıştı. O adama neden böyle ilgi duyduğunu bir türlü anlamıyordu.

“Peki, saldırının bir parçası olmadıysan, neden oradaydın MacKinloch?”

“Orada tutsak tutulan İskoçlar olduğunu sanıyormuş,” dedi Marguerite. “Onları kurtarmak istemiş.”

Dük, MacKinloch'a uzun uzun baktı. Adam korkusuzca ona bakıyordu. Ne olursa olsun onu bir şekilde tutsak edecekti.

“Diğerleriyle kaçmak yerine sana gelmiş,” diye ekledi Marguerite. “Sana onların isimlerini verebilir.”

“Ona güvenmek için bir nedenim yok,” diye karşı çıktı dük. “Ama onu daha sonra yeniden sorgulayacağım.”

Marguerite öne çıkıp onu kolundan tuttu. “Bunun ne demek olduğunu biliyorum baba” dedi mavi gözlerinde korku dolu bir ifadeyle. Dük, kızının şu İskoç'a karşı beslediği duyguları onun gözlerinde görebiliyordu, “Lütfen, ona işkence etme. Sana yalvarıyorum.”

Dük bir süre sessiz kaldıktan sonra gözlerini çevirip MacKinloch'a baktı.

“Gerçeği öğrenmek için ne gerekiyorsa yapmalıyım,” dedi.

“Lütfen baba.”

Dük, otoritesinden taviz veremezdi.

“Nöbetçiler, şu adamı zindana götürün,” diye bağırınca iki muhafız salona girip MacKinloch'ı kollarından tutup götürdüler. Adam hiç direnmemişti.

Marguerite, onu yeniden kolundan tuttu.

“O masum baba, izin ver evine dönsün.”

“Sana dokundu mu?” diye sordu düğ, duyacağı cevaptan korkarak.

Marguerite başını önüne eğince çileden çıkmıştı. Şu İskoç'u kendi elleriyle parçalara ayıracaktı.

“Mösyö Montpierre?” dedi Kont Perith ona yanaşarak, “Leydi Marguerite'in geçmişi beni ilgilendirmiyor. Evliliğimize onu affederek başlayacağım ve bunun ilişkimizi güçlendireceğine inanamıyorum.”

Düğ, Kont Perith'i bir süre süzdü. Adamın bu sakinliğine bir anlam veremiyor, ancak onun söylediklerine inanmak istiyordu.

“Bu evliliğe itiraz etmeyeceğim baba,” dedi Marguerite, kontun elini tutarak, “Ama sen de bana Callum'u incitmeyeceğine söz vereceksin.”

“Bana bu şekilde gözdağı veremezsin Marguerite,” dedi düğ, sakinliğini korumaya çalışarak.

“Ömrüm boyunca sana koşulsuz itaat ettim. Benim adıma kocamı bile seçmene izin verdim. Ama şunu bil ki, eğer Callum'a bir zarar verdiğini duyarsam, ne Kont Perith'le ne de başka bir adamla evlendirecek bir kızın olacak.”

Düğ, onun sesindeki tınıdan hoşlanmamıştı. Kızının böyle cesur bir tavır sergilemesini beklemiyordu. Bir süre cevap vermedi.

Kızının şu Mackinloch'tan vazgeçmesi için her şeyi yapmaya hazırdı. Ancak şu İskoç'u cezasız bırakmaya da niyeti yoktu.

“O hayatta olduğu sürece sözümü tutacağıma söz veriyorum,” diye ekledi Marguerite.

Kızın gözlerindeki acıyı görmezden gelemezdi. Ancak onun bu evliliğe yalnızca şu tutsağın hayatta kalması için razı geldiğini bilmek içine bir türlü sinmiyordu. Hissettiklerini saklamak ise pek kontrolünde değildi.

İki gün sonrası

“Gerginliğini sebebini anlıyorum,” dedi Kont Perith. Kalenin bahçesinde sabah yürüyüşüne çıkmışlardı.

Marguerite'in hayat enerjisi sönmüş gibiydi ve son iki gündür doğru düzgün yemiyor, içmiyordu. Callum zindandayken böyle özgürce dolaşmak hoşuna gitmiyordu.

“Onu görmeme izin vermiyorlar,” diye itiraf etti. “Babamın sözünü tutmayacağından korkuyorum.”

Her ne kadar yakında evleneceği adama bunları söylemek garibine gitse de, acısını paylaşabileceği başka biri yoktu.

Kont, onun elini tuttu. “Şu ana kadar baban sözünü tuttu ve ona bir zarar vermedi.”

Marguerite uzun uzun ona baktı. “Bu evlilikten sizi caydırmanın bir yolu yok mu? Size yalvarıyorum. Mut-suz bir kadınla bir ömür geçirebilecek misiniz?”

Kont bir süre sessizce düşündükten sonra söze girdi, “Marguerite, bu evlilikten vazgeçmeyeceğim.”

“Ama neden?”

“Daha önce de söyledim. Bana bir varis ve bir eş gerek. Dük senin için azımsanamayacak büyüklükte bir çeyiz veriyor ve mülklerimi yeniden kullanılabilir hale getirmemin tek yolu bu.”

“Herhangi bir dükün kızı size aynı serveti sunabilecekken neden ben?”

“Bunu söylemek güç,” dedi kont.

“Callum'dan vazgeçmeyeceğim. Ben ona aidim.”

“Yakında evleneceğiz ve seni beraberimde İngiltere'ye götüreceğim. Şatomun leydisi olacak ve ben yokken yönetimi devir alacaksın. Herkes ikimizin iyi bir

çift olduğunu düşünce ve ben de seninle yatağımı paylaşmayacağıma söz veriyorum.”

Marguerite ne diyeceğini bilemiyordu. “Bir varis istediğinizi sanıyordum.”

Adamın yüzüne garip bir gülümseme yerleşti. “Bak Marguerite, bunu sana nasıl söylemem gerektiğini çok düşündüm. Ben... Ben kadınlara karşı bir şey hissetmiyorum.”

Marguerite, onun neden onu öpmeye kalkmadığını, ya da herhangi bir erkeğin yapacağı gibi ona farklı bir gözle bakmadığını şimdi anlıyordu. Kont, kâğıt üzerinde bir evlilik yapmak ve unvanını korumak istiyordu.

“Callum buna asla razı gelmez. O bir İskoç ve evi İskoç toprakları” dedi ve derin bir nefes alıp devam etti. “Bunun başka bir yolu olmalı.”

“Korkarım ki yok Marguerite. Senden daha iyi bir gelin adayı bulamam. Senin zayıflığını böyle kullandığım için üzgünüm. Ancak artık bir evlilik yapmamın zamanı geldi.”

“Bu yaptığınız zalimlik.”

“Hiç de değil, sana Callum'la beraber olma şansı verdiğimi biliyorsun.”

“Ama babamın onu yaşatacağından emin bile değilim.”

“Merak etme, onu düğünümüze kadar zindanda tutacak ve sonra da salıverecek.”

“En azından Glen Arrin'e, ailesine bir haber gönderip onun hakkı bilgi veremez misiniz? Belki bir yardımları dokunur.”

“Bunu yapabilirim, evet. Ama bu evlilikten vazgeçmemi isteme.”

Marguerite ağlamaya başlamıştı. Kont ondan vazgeçmeyecekti ve Callum'un zindanlarda çürümesine izin veremezdi.

“Onu görmeliyim. İyi olduğundan emin olmalı-

yım.”

Kont uzanıp onun elini tuttu. “Bunu ayarlayabilirim,” dedi gözlerinde heyecanlı bir ifadeyle. Marguerite ondan ürküyordu. “İstersen geceyi beraber bile geçirebilirsiniz.”

Kont uzanıp onun çenesine dokununca baştan aşağıya titredi.

“Unutma” dedi adam. “Bir varise ihtiyacım var.”

Callum, onu kapattıkları hücrede bir ileri bir geri volta atıyordu. On zincirlememişlerdi ama bir tutsak olduğunu ona her fırsatta hatırlatıyorlardı.

Karanlıkta geçirdiği her dakika onu çılgınlığın eşğine sürüklüyordu ve dükkünü çok iyi bildiğinden ona böyle işkence etmeyi uygun görmüş olmalıydı.

Bir anda durdu ve olduğu yere çöktü. Ona bir zevki tattırmayacaktı. Gözlerini kapadı ve zihninde uzun bir yolculuğa çıktı.

Lord Cairnross Bram ve onu ayrı hücrelere kapatmıştı. O gün Bram kaçmaya kalkmış ve yakalanmıştı. Şimdi bunun için ikisi de kırbaçlanacaktı.

“Daha on yedi bile değilsin, değil mi MacKinloch?” demişti Cairnross. “Sizin gibi iki baş belası daha görmedim. Ama bu gece artık bu işe son vereceğiz.”

Onun işaretleriyle askerlerden biri boğazına bir bıçak dayamıştı. Callum gözlerini kapatıp, bıçağın boğazını keseceği anı beklemeye koyulmuştu. Belki de kurtuluşu buydu.

“Çılgılık attığın an, şu asker acılarına son verecek MacKinloch,” demişti Cairnross ve onu bizzat kendisi kırbaçlamaya başlamıştı.

Kırbaç sırtına her inişinde derisini yarıyor ama Callum sesini çıkarmıyordu.

“Bağır lanet olasıca,” diyordu Cairnross ve her seferinde kırbacı daha da sert indiriyordu.

Callum ona bu zevki yaşatmayacaktı. Gözlerini kapadı ve zihninde sessiz bir yer buldu. Orada ona kimse ulaşamaz, kimse canını yakamazdı. O gece ölecekti belki ancak Cairnross'a kendisine çılglık attırma zevkini yaşatmayacaktı.

Onu saatlerce kırbaçlamışlardı. Sonunda bilincini kaybetmişti. Ancak boğazına dayanan bıçağı hala hissedebiliyordu.

Kırbaç vuruşları yavaşlamıştı. Cairnross çoktan gitmiş, yerine başka bir askere bırakmıştı. Sonunda yorulan askerler de durmuşlardı.

“Bırakalım, zaten yakında ölür.”

O günü hatırlamak canını yakmıyordu artık. Bram onu o halde bulmuş, yaralarını temizledikten sonra günlerce başında dualar edip ağlamıştı. Sonunda ateşi çıkınca artık onun öleceğini düşünmüş olmalıydılar.

Ama dayanmıştı. Yeniden gözlerini açtığındaysa artık konuşmıyordu.

Zindanın kapısının açıldığını duyunca zihninde çıktığı yolculuktan döndü Callum. Kapısında duran nöbetçi ortalarda yoktu. Sonra bir anda karanlığın içinden elinde bir mumla bir melek belirdi.

Marguerite hayatını riske atıp onun yanına gelmişti.

Tutulduğu hücrenin kapısını açıp onun yanına gelineceye kadar, Marguerite'in hayalinin bir ürünü olduğunu sandı Callum. Sonunda onun kollarını boynunda hissedip kokusunu içine çekince gözleri dolmuştu.

“Daha önce gelmeye çalıştım, inan bana,” dedi Marguerite.

Callum bunu umursamıyordu bile. Önemli olan onun yanına gelmiş olmasıydı.

“İyi misin? Sana işkence ettiler mi?”

“Hayır,” dedi Callum. Kelime dudaklarının arasından hiç zorlanmadan çıkmıştı.

“Sen titriyorsun,” dedi Marguerite ve ona daha da sıkı sarıldı.

“Sen... Onunla evlen...” Callum, cümlesini zihnince tamamladı, *...eceksin, değil mi?*”

“Callum, sen konuşuyorsun,” dedi Marguerite heyecanla, senin daha önce bu kadar uzun cümle kurabildiğini duymamıştım,” diyerek onun dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

“Onunla... Evleneceksin!” dedi Callum, başını diğer yana çevirerek.

“Senin hayatını kurtarmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım,” dedi Marguerite.

İçinde yükselen öfke nöbetine hâkim olmaya çalışıyordu Callum. “Bunu... Yapma,” dedi kendini zorlayarak ve onu büyük bir arzuyla öptükten sonra kendini geri çekti. “Sen benimsin, Marguerite,” dedi hiç zorlanmadan.

“Babama karşı çıkarsam sana zarar vereceğinden korkuyorum,” diye fısıldadı Marguerite. “Bunun vicdan azabıyla yaşayamam.”

Callum, zindanın kapısına bir baktı. “Burada... Olduğunu... Biliyorlar mı?” dedi. Dük, Marguerite’in zindana indiğini öğrenirse neler yapardı düşünmek bile istemiyordu.

“Hayır, herkes uyuyor ve Kont Perith...” dedi Marguerite, adamın adını andığında yüzü kızarak. “Bana seninle vedalaşmam için bir şans verdi.”

Vedalaşmak için gelmişti Marguerite ve bu kelimeyi duymak Callum'un yüreğine bir bıçak gibi saplan-

mıştı.

“Sana dokundu mu?” diye sordu Callum.

Marguerite uzanıp onun yüzüne dokundu konuyu değiştirmeye çalıştı. “O geceki saldırıya katılanların adını ver bana.”

“Bu bir şeyi... Değiştirmeyecek” dedi Callum.

“Onların adını babama verirsem belki de seni bırakır.”

Callum başına ne geleceğini artık umursamıyordu. Sevdiği kadın bir başkasıyla evlenecekti ve artık hayatın onun için bir anlamı yoktu.

“Seni buradan kurtarmak için her şeyi yapmaya hazırım. Kalenin tüm askerlerine rüşvet vermem gerekse de bunu yapacağım.”

O anda hiçbir şey duymak istemiyordu Callum. Sadece Marguerite'i hissetmek, onun kokusunu doya doya içine çekmek istiyordu.

“Benimle... Kal!”

Callum, ona sarıldı ve onu belinden tutup yere uzattı.

“Sen... Sen hayatımda... Beraber olmak... İsteyeceğim... Tek kadın... sın.”

“Sen de benim hayatımda istediğim tek erkeksin ve sana söz veriyorum öyle de kalacaksın.”

Callum buna inanmayı çok isterdi ancak onun evleneceği gerçeğini göz ardı edemezdi.

“Bu gece... Buna inanmak... İstiyorum,” dedi nefes nefese ve onu büyük bir arzuyla öpmeye başladı.

Marguerite yeninden onun olmak için sabırsızlanıyordu. Her an birilerinin gelip onları yakalayabileceği düşüncesini de bir kenara atmıştı.

Bu onların birbirlerini son görüşleri olabilirdi ve Marguerite hayatında son kez bir erkeğe dokunacak

olmanın verdiği garip duyguyla sevdiği adama kendini sunmaya hazırđı.

Nefes nefese öpüşürlerken onun dudaklarına mırıldandı.

“Seni seviyorum Callum ve daima da seveceğim.”

Callum bir an durup onun gözlerinin içine baktı.

“Seni seviyorum, Marguerite,” dedi hiç zorlanmadan. Yüzünde sonunda sevdiği kadına duygularını söyleyebilmiş olmanın huzuru vardı.

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

Marguerite gittikten sonra içinde bulunduğu zindan daha da karanlık hale gelmişti. Neyse ki onun kokusu hala üzerinde duyabiliyordu. Ona onu sevdiğini söyleyebilmiş olmanın huzuruyla gözlerini kapatıp sırtını duvara yasladı.

Dükle konuşup bir şekilde zindandan kurtulacaktı. Ona işin aslını anlatırsa, Marguerite'in de yardımıyla tutsaklıktan kurtulabilirdi.

Yine de dükün ondan nefret ettiğini biliyor, kızına el sürdüğü için onu zindanda çürütebileceğini de görmezden gelemiyordu.

İçeriye giren nöbetçilerin sesini duyunca yerinde doğruldu. Adamlar kapıyı açıp, birini zindana attıktan sonra kapıyı yeniden kapatmışlardı.

Karanlıkta zindana atılanın kim olduğunu göremiyordu. Zincir sesleri ona doğru yaklaşıncı Callum doğruldu.

“Oradaki sen misin MacKinloch?” diye sordu adam. Konuşan Sileas’tı. Yaşlı adamın elleri ve ayakları zincirlerle bağlanmıştı.

Callum hiçbir şey söylemedi. Adam duvara yaslanıp konuşmaya başladı.

“Umarım son duanı etmişsindir MacKinloch. Bugün öğleden sonra asılacağız.”

Callum, Sileas'a şüpheyle baktı. Alaca karanlıkta adamın yüzü güçlkle seçiliyordu.

“Onlara saldırıya katılanların isimlerini verdim,” diye devam etti adam. “Senin de bizimle olduğunu söyledim. Beni affet. Bu yüzden hepimizi asacaklar.”

Artık bu işten kurtuluşu yoktu. Dük, onu ne söylerse söylesin affetmeyecek, kızına dokunduğu için ondan intikamını alacaktı. Sileas dua etmeye başlamıştı. Callum ise nasıl kaçabileceğini düşünüyordu.

Marguerite’in ısrarıyla ellerini bağlamamışlardı ve bunu lehine çevirmenin bir yolu olmalıydı. Merdivenleri çıkıp demir parmaklıkların önünde duran tek nöbetçiye seslendi.

“Dükle... Konuşmak istiyor...um.”

Nöbetçi onu duyunca bir an irkildi. Onun konuştuğunu duyunca şaşırmış olmalıydı.

“Merak etme, öğleden sonra onun karşısına çıkacaksın.”

Callum, onun ne demek istediğini anlıyordu. Zindandan çıkışın tek yolu idam sehpaı olacaktı.

Marguerite’i düşündü. Eğer asılırsa, kontla evlenmeyeceğini söylemişti ve babası bu riski göze alamazdı. Ama yine de Marguerite’in haberi olmadan onu astırabilecek gücü de vardı.

“Şimdi yerine dön,” dedi nöbetçi.

Birkaç adım geri çekildikten sonra ayağı takılmış gibi yapıp nöbetçinin üzerine devrildi. Hemen özür dileyip kendini toparladıktan sonra zindanın karanlığına geri döndü.

Ancak muhafızın bıçağını çalmayı başarmıştı. Ona ne zaman ihtiyacı olacağını bilemezdi.

Marguerite, iç avluda toplanın tutsakları görebiliyordu. Hemen sonra penceresini kapatıp, yatağına uzandı. Babası onları astıracaktı ve bu vahşeti izleyemezdi.

Kapısı hafifçe çalındığında yerinden kalktı ve kapıyı açtı. Kont Perith, yüzünde kaygılı bir ifadeyle kapının önünde duruyordu.

“Aşağıya gelmelisin Marguerite.”

“Ne yapmış olurlarsa olsunlar, insanların idam edilmesini izlememi beklemeyin benden.”

“Ya sevdiğin adam? Onun seni son kez görmesini istemez misin?”

Marguerite bir anda titremeye başladı. “Ne söylüyorsunuz siz, babam bana söz...”

“Çok üzgünüm Marguerite. Dün gece ayarladığım nöbetçi bir şekilde yüzbaşısına senin geceyi İskoç tutsakla beraber geçirdiğini söylemiş.”

Marguerite ağzı açık ona baka kalmıştı. Dehşet içindeydi ve ne diyeceğini bilemiyordu.

“Acele etsen iyi olur.”

Marguerite eteklerini toparlayıp koşmaya başladı. Aklından bin bir türlü şey geçiyordu. İç avluya ulaştığında, tıpkı Kont Perith’in söylediği gibi, diğer tutsaklarla beraber diz çökmüş olan Callum’u gördü. Tüm mahkûmlar gibi elleri önden, bir iple bağlanmıştı.

Marguerite, babasının yanına ulaştı ve onun önünde diz çöktü.

“Ona zarar vermeyeceğine söz vermiştin.”

“Xavier, senin İskoç’u gizlice ziyaret ettiğini söylüyor. Bu doğru mu?” diye sordu düğ.

Marguerite cevap veremedi. Babasının onu anla-

mayacağını biliyordu. Cesaretini toplayıp ayağa kalktı ve onun gözlerinin içine baktı.

“Onu öldürtürsen Kont Perith’le asla evlenmeyeceğim.”

“Ben senin babanım. Sana sunduğum her şeye karşılık sadakatini bana böyle mi göstereceksin? Beni ne duruma düşürdüğünü görmüyor musun? Onurumuzu iki paralık ettin. Sana bir hayat sunamayacak şu adam için yaptıklarına bak.”

“O benim hayatım,” dedi Marguerite fısıltıyla. “Onun için cehennem ateşinde bile yürümeye razıyım. Görmüyor musun? O suçsuz. Sadece bunu ispatlamak için burada kaldı.”

“Onu kurtaramazsın. Üstelik sana...”

Marguerite’in kanı donmuştu.

“O masum baba. O gece orada şans eseri bulunuyordu ve diğerlerini durdurmaya çalıştı.”

“Marguerite,” dedi babası. Sesinde yorgun bir tını vardı. “Hala bunun karakola yapılan saldırıyla mı ilgili olduğunu sanıyorsun?”

Babasının hiddetini görebiliyordu. Masumiyetini değersiz bir vahşiye sunduğu için onu asla affetmeyecekti. Keşke onun düşüncelerini değiştirmenin bir yolu olsaydı.

“Onu öldürürsen seninle asla konuşmayacağım,” dedi Marguerite. “Seni hayatımın bir parçası olmaktan çıkaracağım.”

Marguerite arkasını dönüp Callum’a baktı. Dizlerinin üstüne çökmeye zorlanmış olan Callum’un çevresinde okçular vardı ve onun her hareketini gözlüyorlardı.

Ona doğru yaklaşırken gözlerindeki ifadeyi açıkça okuyabiliyordu Marguerite.

Beni düşünme.

İlk tutsak darağacına doğru götürülmeye başlamıştı. Marguerite onu tanıyordu. Adam ahırlarda çalışan,

Iagar adındaki İskoç'tu. Onları tek tek yakalamışlardı.

Adam, koluna girmiş olan iki askerin eşliğinde sakince darağacına doğru yürümeye başladı. Dük, idamı yakından seyretmek için öne çıkmıştı.

Derken bir anda kendisine eşlik eden askerin bıçağını alan Iagar, babasına doğru koşmaya başlamıştı. Bir yandan da çığlık atıyordu.

Dük son anda onu bileğinden kavradıysa da Iagar vücudunun ağırlığını ona verip üzerine çullanmıştı. Tüm gücüyle bıçağını düke saplamaya çalışıyor, Guy de Montpierre de aynı şekilde bıçağı yüzünden uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyordu.

Bir an sonra Iagar'ın sırtına saplanan ok, onu durdurmuştu. İkinci ok da onu hareketsiz kılmış, adamın ölü bedeni dükün üzerine yığılıp kalmıştı.

Marguerite başını çevirip bakınca, Callum'un yanındaki okçunun yere yığılmış olduğunu gördü. Callum bir şekilde kurtulup, arbededen yararlanarak başında nöbet duran okçunun yayını ele geçirmiş ve babasının hayatını kurtarmıştı.

Dük, üzerine yığılan cesedi bir kenara atıp doğruldu. Kendisini kurtaranın Callum olması hiç hoşuna gitmemiş gibiydi. İç avluyu arşınlamaya başladı. Diğer askerler Callum'u yakalamış, elindeki yayı alıp onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlamışlardı.

Marguerite koşup babasına yetişmiş, onun elini tutup gözlerinin içine bakmıştı. Dükün ifadesi bir anda yumuşamıştı. Callum'u tutan askerlere seslendi.

“Onu alıp kuzeye, dağlara götürün ve orada bırakın.”

Marguerite ağlamaya başlamıştı. Callum yaşayacaktı ve onu bir daha göremese bile onun hayatta olduğunu bilmek ona güç verecekti.

“Hayatını bağışlıyorum MacKinloch,” dedi dük. “Ancak bir daha senin yüzünü görmek, kızıma yaklaştığını duymak istemiyorum.”

Marguerite gözlerini Callum'dan ayırmıyordu. Sonunda askerler onun gözlerine bağlayana dek bakışlarıyla birbirlerine veda etmişlerdi.

Unutma, sen benimsin ve daima benim olacaksın.

Seni asla unutmayacağım Callum, diye yemin etti Marguerite içinden, *kalbim daima senin olacak.*

Ve askerler onu kalenin dışına doğru sürüklediklerinde Marguerite dizlerinin üzerine çöküp kalmıştı.

Sanki ruhu karanlık bir ormanda kaybolmuş gibiydi.

Callum uyandığında nerede olduğunu bilemeyecek kadar yorgundu. Başına vurup onu bayıltmışlar ve onu öylece taşımışlardı.

Onu getiren askerleri takip etmek gibi bir şansı yoktu. Adamlar çoktan dağdan inip kalenin yolunu tutmuş olmalıydılar. Üzerindeki giysilerden başka bir şeyi yoktu ve dükk, bir şekilde onu ıssız bir yere bırakarak, ölümle cezalandırmak istemişti.

Callum bunu umursamıyordu. Doğada hayatta kalabilecek kadar deneyimliydi. Ancak bir daha Marguerite'i göremeyecek oluşunun verdiği acıyla yaşımanın bir anlamı kalmadığını düşünmeye başlamıştı.

Dağın çıplak eteğinde bir taşın üzerine oturdu. Oracıkta öylece uzanıp ölmeyi diledi. Marguerite çoktan evlendirilmiş olmalıydı ve Kontun onu yatağına aldığını düşündükçe yumruğunu sıkıp bir kayaya indiriyordu.

Yine başladığı yerdeydi. Bir hayalet gibi yaşayacak, insanların garip bakışları altında her gün yeniden ölecekti.

Derken Laren'in sözlerini hatırladı.

Babası seni öldürür, evet. Ama en azından mutlu

bir adam olarak ölürsün.

Onsuz yaşayamayacağını biliyordu. Dük onu öldürecekti belki ama en azından son nefesini sevdiği kadının kollarında vermek istiyordu.

Kararını verip ayağa kalktı. Bu sefer Marguerite'e fikrini sormaya kalkmayacak, onu ilk bulduğu yerde kaçırıp daha da kuzeye, onları kimsenin bulamayacağı bir yere götürecekti.

Bu aşk için ölmesi gerekiyorsa da bundan kaçmayacaktı.

Bulunduğu yerden aşağıda uzanan vadiye göz gezdirdi. At üstünde yolculuk eden bir grup görünce aşağıya doğru koşar adımlarla inmeye başladı.

Bir şekilde Duncraig'e geri dönmeli ve Marguerite'i bulmalıydı.

~ ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

İçtiği şarabın tadı her zamankinden farklıydı. Bir an kusacağını sandı Marguerite. Hemen sonra teyzesi Beatrice ile göz göze geldi. Kadının yüzünden tuhaf bir tatmin duygusu okunuyordu.

Marguerite bir anlık bir şüpheyle elindeki kadehi yere attı. İçindeki şarap ortalığa saçılmıştı.

“Ne verdin bana?” diye sordu Beatrice’e. Kendi teyzesi onu zehirlemeye mi kalkıyordu?

Marguerite, Beatrice’in doğruca babasına bakıp başıyla onu onayladığını gördü.

“Bir saat içinde başlayacak,” dedi Beatrice.

“Ne başlayacak, bana ne yapıyorsunuz?” diye bağırdı Marguerite.

“Gel,” dedi babası oturduğu yerden kalkarak. Yüzündeki sakın ifade insanın kanını donduruyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Kont Perith. Olan biteni en az Marguerite kadar şaşkın bir şekilde izliyordu.

“Aile arasında bir şey Perith,” dedi dük, ona yerine oturup akşamın tadını çıkarmasını söyledikten sonra Marguerite'in koluna girdi ve onu odasına doğru götürdü. Beatrice hemen arkalarından onları takip ediyordu.

Odaya gidip kapıyı arkalarından kapattıklarında babası sakince konuşmaya başladı.

“Sana bir bitki karışımı verdik. Hamile kaldıysan bu karışım bebeği düşürmeni sağlayacak.”

Marguerite yatağına çöküp kalmıştı. Hamile kalıp kalmadığını bile bilmiyordu. Ama yine de doğmamış bir çocuğu öldürmeye kalkışmak hayal edebileceği en zalimce eylemdi. Başını kaldırıp babasının yüzüne baktı.

“Ondan bu kadar mı çok nefret ediyorsun?” diye sordu.

“Sana verecek bir şeyi olmayan bir adamdan çocuk sahibi olmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?”

Oysaki babası Callum'un ona verdiği şeyi anlayabilseydi, onların bir araya gelmelerine hemen razı olurdu. Babasını o güne dek belki de hiç tanıyamamıştı.

Yüreğine saplanan acıyı tarif edemiyordu. Derken ona verdikleri karışım etkisini göstermeye başladı. Midesine saplanan ilk spazmla iki büklüm oldu.

Dizlerini içine çekip ana rahminde bir bebek gibi yatağına uzandı. Ancak ağlamıyordu. Zira çektiği fiziksel acı, babasının ona davranışının yol açtığı acının yanında hiç kalırdı.

Hırsları ve güce tamahkârlığı yüzünden kendi öz kızına bunları yapabilecek bir adama bir daha baba diyebilir miydi? Ona son bir kez baktı. Tıpkı rahminden sökülen doğmamış çocuk gibi, babası da onun yüreğinden sökülüp atılıyordu.

Artık Guy de Montpierre bir zamanlar onu kucağına alıp hikâyeler anlatan, başını okşayıp onu göğsüne

bastıran adam değildi. Babası onun tüm hayallerini yıkan, umutlarını söndürüp onu mutsuzluğa hapseden bir zalime dönüşmüştü.

“Callum!” diye bağırdı Bram.

Kardeşlerini görünce koşmaya başladı Callum. Bir yandan da gülümsüyordu. Onu görünce üçü birden atlarından atlamışlar, hep bir ağızdan konuşmaya başlamışlardı.

“Marguerite'den bir not aldık...” dedi Alex, ona sıkıca sarılıp.

“Burada ne arıyorsun, atın nerede?” dedi Bram, hemen ardından ona sarılıp sırtını yumruklayarak.

“Yardıma ihtiyacın olduğunu söylüyordu,” diye devam etti Alex.

Callum ellerini havaya kaldırıp onlara teslim olduğunu göstermeye çalıştı, “Çok... Şey oldu. Konuşaca...ğız. Ama önce... Yemek yiyelim.”

Dougal, Bram ve Alex, şaşkınlıktan küçük dillerini yutmuş gibi ona bakıyorlardı. Sessizliği bozan Alex olmuştu.

“Sesin? Sen... Sen tekrar konuşabiliyorsun.”

“Tanrım şükürler olsun,” dedi Bram, ona tekrar sarılırken.

En küçük kardeşi Dougal atıldı. “Peki, Marguerite nerede?”

“Uzun... Hikâye,” dedi Callum ve gücünün yettiğince onlara neler olup bittiğini anlatmaya koyuldu.

Gece orada kamp yapmaya karar vermişlerdi. Kardeşlerinin getirdiği yemek ve kök birasıyla karnını iyice doyurup gücünü geri kazanmıştı Callum.

Onların yanında olması harika hissettiriyordu.

Şimdi olduğundan daha güçlüydü ve kardeşlerinin yardımıyla Marguerite'i geri alabileceğini biliyordu.

Karnını doyurup çimlere uzanmış, Marguerite'i hayal ediyordu. Bram sessizce gelip onun yanına oturdu ve başını gökyüzüne çevirerek konuşmaya başladı.

"Bu yaptığımızın çok tehlikeli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Callum bunu inkâr edemezdi.

"Sen de... Olsan... Aynısını yapardın... Nairna için."

"Onunla arama girecek her adamı öldürürdüm."

"Öyleyse... Bana yardım et," dedi avucundaki soluk, mavi kurdeleyi göstererek. "Babası onu... Bırakmayacak... Ama onun... Başkasıyla evlenmesine... İzin vermeyeceğim."

"Dük nerede yaşadığımızı biliyor. Marguerite'i kaçırırsak, Glen Arrin'e bir ordu gönderecektir."

Callum, ellerini başının arkasına koyup yıldızlara bakarak konuşmaya başladı.

"Beni bu dağa... Ölüp gitmem için terk etti... Belki de buna... İnanmaya devam etmesini... Sağlayabiliriz."

"Onu böyle bir riski alacak kadar çok mu seviyorsun?"

Callum, başını çevirip Bram'a baktı. Ona bir şey söylemeden ağabeyi onun gözlerinden cevabı okumuş olmalıydı ki, sessizce başıyla onayladı.

Marguerite için ölümü göze almaya hazırdı.

~ ON BEŞİNCİ BÖLÜM ~

Onları İskoçya kıyıları boyunca güneye, Galler'e götürecek olan gemi sahilde hazır bekliyordu. Daha sonrasında kara yoluyla Kontun İngiltere'deki topraklarına doğru yol alacaklardı.

Marguerite onun için hazırlanan sandıklara bir baktı. Kendini yalnız ve çaresiz hissediyordu. Babası, kontun düğünü İngiltere'de yapma teklifini onaylamıştı. Böylelikle olan biteni geride bırakacaklarını ve daha güçlü ve taze bir başlangıç yapacaklarını düşünmüştü. Ancak Marguerite, babasının onu MacKinlochlar'dan uzaklaştırmak istediğini çok iyi biliyordu.

Son birkaç gündür, Beatrice'in verdiği bitki karışımının etkisiyle adet görmüş ve zayıf düşene dek yatakta kalmıştı. Bu süreç onun zihnini de zayıflatmış gibiydi. Doğru düzgün düşünemiyordu.

Dahası artık yaşamak için bir sebebi de kalmamıştı. Callum hayatta kalmayı başarmış mıydı bilemiyor-

du. Onu dağlara götürdükleri gün ağabeyi Alex'e haber göndermişti ama onu bulmuş olsalar bile birbirlerini bir daha göremeyecek oluşları içini acıtıyordu.

Belki de intihar etmeliydi. Kendisini hiçbir zaman sevmeyecek, ona istediği aşkı veremeyecek bir adamla evlenecekti. Üstelik artık kendi öz babasına bile saygı duymuyordu ve koca dünyada yapayalnız kalmıştı.

Hizmetçiler ona gül rengi bir elbise giydirmişler, saçlarını örüp, altın yazmalı bir fileyle örtmüşlerdi. Aynadaki görüntüsüne baktığında ise boş bir bedenden başka bir şey görmüyordu.

Hizmetçileri gönderip sandıklardan birine yanaştı. Sandığı açıp Callum gönderildikten sonra askerlere rüşvet verip odasına gönderttiği siyah tüylü oklara ve Callum'un kendi yaptığı yaya dokundu.

Onları yanında taşıyamazdı. Eğer taşırsa, Callum'u sürekli olarak hatırlayacak ve ömrü boyunca mutsuz olacaktı. Yayı ve okları alıp aşağıya, ahırlara indi.

Kont, gerekli ayarlamaları yapıyor, dükün verdiği çeyiz sandıklarını arabalara yükletiyordu. Marguerite belli bir mesafeden onu izlemeye koyuldu. Babasının onun için seçtiği adam kibar ve anlayışlıydı ve bunun için mutlu olması gerekirdi. Ancak ona hiçbir zaman gerçek aşkı vermeyecek olan biriyle evlenmek işkencelerin en büyüğü olacaktı.

O an boğuluyormuş gibi hissetti. Bir bilinmeyene doğru sürükleniyordu. Sanki hayatının kontrolü elinden alınmıştı. Son bir kez ormana ve göle gidip özgürlüğünün tadını çıkarmak için neler vermezdi.

Atına yanaşıp, Callum'un oklarını ve yayını semere sıkıca bağladı ve Jean'ın yardımıyla atına atladı. Atını ağır adımlarla Kont Perith'e yaklaştırdı.

“İzin verin gemiye binmeden önce son bir kez ormanda atımla kısa bir geziye çıkayım.”

Kont gözlerini kısıp semere bağlı olan ok ve yaya baktı.

“Seni yalnız başına gönderemem,” dedi. Sanki Marguerite’in kaçıp gideceğinden korkuyordu.

Marguerite kendi başına ormanda hayatta kalamazdı ve böyle bir şey yapmayacağına onu ikna etmeye çalıştı.

“Döneceğime söz veriyorum. Sadece bir saat.”

“Onu aramaya mı gidiyorsun?” dedi kont, gözlelerinden huzursuzluk okunuyordu.”

“Callum götürüleli dört gün oluyor,” dedi Marguerite. “Onu bir saat içinde bulacağımı düşünecek kadar aptal değilim.”

“Gemi yakında hazır olacak,” dedi kont ve uzanıp onun elini tuttu.

“Lütfen bana bir saat verin. Anılarımı gömmek ve bu yolculuğa öyle çıkmak istiyorum.”

Gerçekten de istediği buydu. Ormana gidip dolaşmak, gölün kıyısında durarak, Callum’un oklarını ve yayını oraya bırakmak istiyordu. Bu acısını bir nebze de olsa dindirebilirdi.

Kont ikna olmuşa benzemiyordu.

“Burada yapılacak çok işimiz var,” dedi. “Gitmene izin veremem. Anlaştığımız gibi düğ MacKinloch’ın canını bağışladı. Şimdi sen de sözünü tutmalısın.”

Marguerite bakışlarını bir süre önüne eğdikten sonra uzaklara, ormana doğru bakmaya başladı. Callum’un kollarında uyuduğu geceyi düşünüyordu.

Kont bir süre onu izledikten sonra bir iç geçirdi.

“Bunu yaptığıma pişman olacağımı biliyorum,” dedi, “Peki, bu senin için bu kadar önemliyse git bakalım. Ama bir saati geçmeyeceğine söz ver.”

Marguerite’in yüzüne yayılan gülümseme, kontu da gülümsetmişti.

“Siz çok iyi birisiniz Lordum.”

“Babanın verdiği çeyize dua et,” dedi kont gülümseyerek. Hemen sonra yüzüne ciddi bir ifade yerleştirdi. “Döneceğine söz ver.”

“Söz veriyorum.”

Kont her ne kadar ona alaycı bir bakış atsa da, onu kalenin kapısına kadar geçirmişti. Bir an sonra atıyla ormandaydı. Çevresini saran ağaçlar ve kuş seslerinin arasında biraz da olsa huzur bulmayı başarmıştı.

Güzel anılara odaklanmaya çalışıyor, kötü şeyler düşünmek istemiyordu. Atını göle doğru sürmeye başladı. Nedense o an içine garip bir kuşku düşmüştü. Sanki birileri onu izliyormuş gibi garip bir hisse kapılmıştı.

Gölün kıyısına vardığında atından indi ve eğilip bir avuç taş alarak göle atmaya başladı.

Tanrım, onu koru diye dua ediyordu içinden.

İçine düştüğü yalnızlık ona daha da derin bir hü-
zün dalgasına doğru çekiyordu. Kont ona dokunmaya-
cağına söz vermişti. Ancak bir çocuk sahibi de olmayı
çok istiyordu. Günün birinde kararını değiştirip ona
dokunmaya kalkarsa ne yapardı bilemiyordu.

Atına dönüp Callum'un yayını ve oklarını aldı. Ya-
yın ağırlığını elinde hissetmek ona iyi gelmişti. Yay
germeye çalıştı. Ancak bunun için yeterince güçlü de-
ğildi.

“Sana ders vermemi ister misin?” dedi ormanın
içinden gelen bir ses.

Marguerite, yayı elinden düşürmüştü.

“Yaşıyorsun. Tanrım şükürler olsun.”

Callum ona doğru yürürken bir an hayal gördüğü-
nü sandı. Hemen sonra ormanın içinde Alex ve Bram'ı
da görünce bunun bir hayal olmadığını anlayıp ona
doğru koşmaya başladı. Ağabeyleri gönderdiği ulağın
mesajını almış ve onu kurtarmışlardı.

Koşup ona sarılınca tüm acılarını unutuvermişti.
Bram ve Alex sessizce ormanın içinde yeniden gözden

kayboldular. Onları rahatsız etmek istemedikleri anlaşıyordu.

Marguerite ağlamaya başlamıştı. Callum'a öyle sıkı sarılmıştı ki, artık kendi bedeninin nerede bitip, onun bedeninin nerede başladığını ayırt edemiyordu.

"Bu kez seni alıp götürmeye geldim Marguerite," dedi Callum. Konuşurken artık zorlanmıyor, cümleleri büyük bir kendine güvenle kuruyordu. Onun derinden gelen büyüleyici sesine nasıl hayır diyebilirdi ki?

"Aldığımız riskin farkında mısınız?" dedi yine de. "Seninle gelirim beni sonsuza dek sevecek misin?"

"Son nefesim bedenimi terk edene dek," dedi Callum, başını onun saçlarına gömüp, kokusunu derin derin içine çekerek.

Dougal ormanın içinden fırlayıp çıkmıştı. Genç delikanlı her ne kadar cesur görünmeye çalışsa da tavrında garip bir gerginlik vardı.

"Atlılar yaklaşıyor," dedi Dougal. Alex ve Bram bunu duyar duymaz ormandan çıkıp geldiler.

Acaba kont, onun gittiğini babasına söylemiş olabilir miydi? Ya da belki de Xavier, kaleyi terk ederken onu görmüştü.

"Kaç kişiler" diye sordu Callum ve hemen atılıp yerdeki yayını ve oklarını aldı.

"Düzinelerce," dedi Dougal.

"Onun bunu yapacağını tahmin etmeliydim. Kont sözümünden dönmeme izin vermeyecektir."

Callum onu tuttuğu gibi atın üzerine bindirdi ve kendisi de hemen onun arkasına atladı.

Kuzeye doğru atı koşturabildiği kadar hızlı koşturmaya başlamıştı. Alex ve Bram arkalarından geliyordu ve Dougal, kilosunun verdiği avantajla bir boy kadar önlerindeydi.

Marguerite kısağı yaşlıydı ve ikisinin ağırlığını taşıyamıyordu. Ancak vazgeçmeyecekti. Ne olursa olsun kaçmayı denemeliydiler.

“Senden vazgeçmeyeceğim,” dedi Callum, Marguerite’in kulağına eğilerek. Önünde oturan Marguerite’in korktuğunu vücudunun girdiği şekilden anlayabiliyordu.

Ormandan çıktıklarında yönlerini doğuya doğru çevirdiler. Callum, arkalarından gelen atlıların sesini duyabiliyordu. Kafasını çevirip baktığında onları takip eden küçük bir ordu olduğunu fark etti. Hepsi de dörtnala, büyük bir hırsla onları takip ediyorlardı.

Alex ona yetişip yanında at sürmeye başlamıştı. Rüzgâra karşı bağırarak konuşuyordu.

“Callum, bizi yakalamaları an meselesi.”

Onun duymazdan gelip yaşlı kısırağı daha da hızlı koşmaya zorladı. Ancak hayvan onun istediği hıza yetişemiyordu ve artık yakalanacaklarına şüphe yoktu.

Bram yavaşlamıştı. Callum onun geride kalıp adamları oyalamak istediğini anlayabiliyordu. Ancak bu onun savaşı değildi ve karısı Nairna çocuk beklerken ona bir şey olmasına izin veremezdi.

Callum bir küfür sallayıp atı durdurdu. Zaten düzlüğü geçip, tepenin başına varmışlardı ve kısırağı biraz daha böyle koşturursa hayvan düşüp kalacaktı.

Marguerite atın üzerinde hafifçe eğilip başını onun boynuna dayadı. Callum onun söyleyeceklerini tahmin edebiliyor, ancak bunu duymak istemiyordu. Onsuz yaşamaktansa ölmeye hazırdı.

“Kardeşlerinin senin bizim için ölmesine izin vermem,” dedi sonunda. Sesi sanki çok uzaklardan, içine düştüğü çaresiz boşluktan geliyordu. Attın üzerinde yan oturdu ve yanağını Callum’un yanağına dayadı. “Bana hayatımın en güzel günlerini verdin Callum. Bir daha hiç kimseyi böyle sevmeyeceğimi bilmelisin.”

“Gitme,” dedi Callum. “Benimle kal ve savaş.”

Marguerite onun gözlerine baktı.

“Sanırım yollarımızın hiçbir zaman birleşmeyeceğini kabullenmenin zamanı geldi,” dedi gözlerindeki

yaşları tutmaya çalışarak. “Oysa bunun tersinin olacağını umuyordum. Bir yolunu bulabiliriz sanıyordum. Ancak artık kan dökülmesine izin veremem.”

Marguerite’in sözleri kalbini bir bıçak gibi ikiye ayırmıştı adeta. Onun ellerini tutup öptü. Sonra da yanaklarından akan yaşları elleriyle sildi ve onun yüzünü ellerinin arasına alarak onu son bir kez öptü.

“Kalbinde benim için her zaman bir yer ayrır,” diye fısıldadı Marguerite. “Benim ruhumda daima yaşayacaksın.”

Hemen sonra attan atladı ve onlara doğru gelen askerlere doğru yürümeye başladı. Callum gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

Babası ve kont, adamlarıyla beraber hemen önünde duruyorlardı. Onun döndüğünü görünce atlarını durdurmuşlardı.

Uzun bir süre arkasını dönüp Callum'a bakmaya cesaret edemedi. Ancak babasının adamlarından birinin Callum'un atı Goliath'ı sürdüğünü görünce, babasına bile bir şey söylemeden adamın yanına yanaştı.

“O attan hemen in.”

Adam, düke baktı. Ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Dük başıyla onu onaylayınca atından inip eğer Marguerite'e vermişti.

O anda Callum'a dönüp baktı. Sevdiğim adamın gözlerinde hüznün vardı. Onu bırakmak istemediği her halinden belliydi.

Callum bir ıslık çalınca Goliath ona doğru koştu ve hemen önünde durup sahibini başıyla selamladı. Callum da onun atını geri göndermişti.

Semerin üzerinde gördüğü mavi kurdele Marguerite'e sanki artık her şeyin bittiğini anlatıyordu. Callum onu azat etmişti.

Ona son bir kez baktı. Hemen sonrasında Callum tepenin üzerinde gözden kayboldu.

Marguerite atına bindi ve babasının yanından geçip gitti. Ancak kont hemen onun yanına yanaşmıştı.

“Özür dilerim. Beni bırakıp gitmene izin veremedim.”

“Onun yaşadığını ben bile bilmiyordum. Sen bunu nereden tahmin ettin?”

“Onun gibi bir adam kolay kolay pes etmez. Üstelik de sonunda senin gibi bir kadına kavuşacaksa.”

Marguerite onunla daha fazla konuşmak istemiyordu. Bu yüzden sessizce atını sürmeye devam etti.

“Seni anlayamayacağımı düşünüyorsun,” dedi Kont Perith. “Ama emin ol sevip de kavuşamamanın ne olduğunu iyi biliyorum.”

Marguerite öfkesine hâkim olmaya çalışıyordu.

“Peki, neden bu evlilikten vazgeçmedin öyleyse.”

“Vazgeçemedim,” dedi kont. Doğruca önüne bakıyordu.

“İkimiz de mutsuz bir evlilik yapmak üzere olduğumuzu biliyoruz.”

“Bu doğru. Ama en azından benden sana verebileceğimden daha fazlasını istemeyeceksin. Göreceksin ki bu o kadar da zor olmayacak.”

Kıyıya vardıklarında onları bekleyen sandala doğru yürümeye başladılar. Denizin gri suları kıyıyı döverken Marguerite bir hayaletten farksızdı. Artık ne mücadele edecek gücü vardı, ne de bir söz söyleyecek.

Karşıdan uzanan tepelere bakarken Kont Perith, adamlarına küreklere asılmalarını emretti. Sandal onları açıkta bekleyen gemiye götürürken Marguerite karadan uzaklaştıkları her an biraz daha ölüyordu.

~ ON ALTINCI BÖLÜM ~

Gemiye vardıklarında babasının ona yanaşmaya, onunla konuşmaya çalıştığını fark etti. Adam sanki on yaş daha yaşlanmış gibiydi. Marguerite onunla göz göze bile gelmek istemiyor, ondan kendince kaçıyordu.

Demir almak için hazırlıklar sürüyordu. Öğleden sonra yola çıkacaklardı. Sonunda düğ onun yanına yanaştı.

“Birkaç saat kıyı boyunca güneye doğru gittikten sonra gece için demir atacak ve yola sabah devam edeceğiz.”

Marguerite onu duymazdan gelip denizi izlemeye devam etti. Normalde sabah gelgitten hemen sonra yola çıkmaları gerekiyordu. Ancak düğ bir an önce onu karadan ve böylelikle de Callum'dan uzaklaştırmak istemiş olmalıydı.

“Margurite, beni dinliyor musun kızım?” dedi düğ ve uzanıp onun koluna dokunmak istedi.

Marguerite kendini geri çekmişti.

“Seninle konuşacağım bir şey yok.”

“Sana söz verdiğim gibi onu bıraktım. Onun yaşamasına izin verdim. Anlaşmamız buydu.”

Marguerite yavaşça babasına doğru döndü. Bir zamanlar hayranlık duyduğu o adama artık eskisi gibi bakamıyor, ona bir daha baba diye seslenebilir miydi onu bile bilmiyordu.

“Neden?” diye sordu sakince, “Neden benim Callum ile değil de, bir kontla evlenmem senin için bu kadar önemli? Ablalarım güçlü ailelerin varisleriyle evlendiler. Bu ittifaka ihtiyacın bile yok.”

“Sen benim son kızımsın ve senin için en iyisini yapmak benim görevim.”

“Benim için neyin iyi neyin kötü olduğuna bile sen karar vereceksin, değil mi? Onu seviyorum baba. O ben de senin zenginliğini veya yanımda getireceğim çeyizi değil, bizzat beni görüyor.”

Marguerite gözünü ufuktan ayırmıyordu. Babası hiçbir şey söyleyememişti. Bunu fırsat bilip ekledi.

“Ama bunun senin için hiçbir önemi yok değil mi?”

“Onun peşini bırak Marguerite, sana layık biri değil.”

Marguerite babasının kör ruhuna renkleri anlatmaya çalışmaktan bıkmıştı. En iyisi arkasını dönüp uzaklaşmaktı. Kendi başına kalmak istiyordu.

Geminin ardına gidip, incecik bir çizgi halinde görünen sahili izlemeye koyuldu. Çöken sis görüşü kısıtlı hale getirmişti. Denizin soğuk suları, sevdiği adamların aralarına güçlü ve aşılması zor bir duvar örüyordu.

Karanlık çökmek üzereydi. Güneş ufukta batar-ken, kont, Marguerite'e yanaştı. Hemen yanında durup, ellerini geminin korkuluğuna dayadı.

“Nasılsın Marguerite?”

Marguerite derin bir iç çekti. “İyi olmadığımı biliyorsun?”

“Kelimeler seni avutmaya yetmeyecek, değil mi?”

Marguerite ona bakıp dudağını büktü. “Eğer senin sevdiğin böyle geride kalsa sen ne yapardın?”

Kont uzun bir süre sessizce denizi izledikten sonra söze girdi. “Gemiye terk eder ve ona giderdim.”

Marguerite adamın ellerini tutup gözlerine baktı.

“İkimiz de korkaklık ediyoruz. Başka birini seven benimle nasıl evlenebilirsin ki?”

“Benim durumum biraz farklı Marguerite.”

“Sen bir kontsun değil mi? Bir sürü toprağın ve şaton var. Seni yaşamak istediğin hayattan alı koyan nedir?”

“Anlamıyorsun Marguerite. Herkes beni bir hilkat garibesi gibi görüyor. Benimle iş yapmak, topraklarıma yatırım yapmak istemiyorlar. Kilise benim gibi hissedenenlerin cennette yeri olmadığını söylüyor.”

“Peki, böyle yaşamak hoşuna gidiyor mu?”

“Başka seçeneğim var mı? Seninle evlenecek ve üzerimdeki kötü şöhreti silmeye çalışacağım.”

“Anlamıyorum. Ailede servetini devredebileceğin birileri olmalı?”

Kont derin bir iç çekti ve bakışlarını Marguerite'e çevirdi.

“Kardeşlerim öldü ve ailenin son erkeği benim. Eğer bir varis bulamazsam tüm atalarımın yıllarca süren ekmekleri krala devir edilecek.”

Kont elini Marguerite'in omzuna dayadı. “İnan bana Marguerite, ikimizi de bu işten sıyrmanın bir yolu olsaydı o yolu seçerdim.”

Marguerite yutkundu, korkuyordu, ancak o anda cesur olmazsa şansını yitirecekti.

“Bir yolu var. Ama hoşuna gideceğini sanmıyorum.”

Kont ona cesaret vermek için elini tuttu.
“Anlat bakalım.”

“Onun peşini bırak gitsin Callum” dedi Alex.
“Dük bizi bıraktı ama onun peşine yeniden düşersen seni sağ koymayacaktır.”

“Sahile gideceğim,” diye cevap verdi Callum. “En azından o giderken onu son bir kez görme şansım olur.”

Bram da ona yanaştı ve elini onun omzuna koydu.
“Üzgünüm kardeşim. Elimizden geleni yaptık.”

“Bizi kurtarmak için gitti,” dedi sessizce. “Bize zarar gelmemesi için kendini feda etti.”

“Peki, istediğin buysa...” dedi Alex. “Burada kamp kurup seni bekleyeceğiz.”

Callum atına atladı ve hızla sahile doğru sürmeye başladı. Sahile yaklaştıkça Marguerite’le geçirdiği anların anıları zihninde canlanıyordu.

Onu seviyordu ve onsuz nasıl yaşayacaktı bilmiyordu. Erkeklik gururunu bir kenara bırakıp ağlamaya başladı. Gözyaşları rüzgâra kapılıp gidiyordu.

Sahile vardığında geminin demir aldığını gördü. Hemen sonra gemi güneye kırıncı sahil boyunca gemiye paralel at sürdü. Sonunda sisler gemiyi tamamiyle örtünce atını durdurdu.

O artık gitmişti.

Başını önüne eğip gözlerini kapattı. Canından çok sevdiği kadını kaybetmenin acısıyla iki büklüm olmuştu. Ancak artık yapabileceği bir şey olmadığını da biliyordu.

“Bunu yapamazsın,” diye ısrar etti Perith.

“Babam benim gitmeme izin vermeyecektir. Ama

öldüğümü düşünürse...” dedi Marguerite ve elini kontun koluna koydu, “Bu benim tek kurtuluş yolum.”

“Peki ya gerçekten ölürsen?”

“Callum hayatımda olmadığı sürece yaşamamanın zaten bir anlamı yok benim için.”

“Bu yaptığın çok pervasız ve aptalca bir şey,” dedi kont başını sağa sola sallayarak. “Bunu yapmana izin veremem.”

“Beni dinle,” dedi Marguerite ve uzanıp onun elini tuttu. “İkimizin de mutlu olmasını istiyorum. Mücevher sandığımı al ve İngiltere'ye dön. Çocukluğumdan beri babamın hediye ettiği tüm mücevherler içinde. Bu işlerini yoluna koymana fazlasıyla yetecektir. Sevdiğin kişiyi evine getir ve mutlu ol.”

“Buna pişman olacağımı biliyorum.”

“Sonunda ikimiz de kazanacağız,” dedi Marguerite ve uzanıp onun yüzüne dokundu. “Bunu yapmak zorundayım.”

Kont Perith başını önüne eğdi. “Seni zorla yanımda tutamayacağımı anlıyorum. Bunu daha önce göremediğim ve hayatını böyle riske atmaya yol açtığım için beni affet,” dedi kont ve bir kardeş gibi ona sarıldı. “Senin için dua edeceğim.”

“Ben de senin mutluluğun için dua edeceğim,” dedi Marguerite. İşin aslı korkuyordu. Yüzme bilmiyordu ve su soğuk olmalıydı. Ancak çöken sis yüzünden kıyıya iyice yanaşmışlardı ve hesapları doğruysa, babasının kalesinden yalnızca birkaç kilometre kadar güneye inebilmişlerdi. Yani karaya kadar bir şekilde çıkabilme şansı hala vardı.

“Şimdi gitmeliyim,” dedi.

“Bunu yapmak istediğine emin misin?”

“Hem de hiç olmadığım kadar.”

“Öyleyse bunu yanına al,” dedi kont, uzanıp sandallardan birinin küreğini alarak. “Batmanı engelleyecektir.”

Marguerite küreği aldı ve ona son bir kez sarıldı.
“Seni mutlu edecek olan kişiden asla vazgeçme,”
dedi ve kendini denizin soğuk sularına bıraktı.

~ ON YEDİNCİ BÖLÜM ~

Su öyle soğuktu ki bir anda nefesi kesilmişti. San-ki tüm vücudu taşa dönmüştü ve sarıldığı tahta kürek olmasa oracıkta suya batacaktı.

Nefes alıp vermek için mücadele ederek kendi kendine emretti.

Hadi, bunu yapabilirsin.

Ancak ne kadar çırpınsa da bir türlü ilerleyemiyordu. Hemen arkasından gelen bir ses onu ürküttü. Biri gemiden atlayıp denize dalmıştı.

“Marguerite!”

Gelen Kont Perith'in sesiydi. Bir an sonra adam yüzerek ona yanaştı ve onu belinden tuttu. “Seni şaşkın,” dedi Marguerite'in kulağına. “Daha yüzmeyi bile bilmiyorsun ama denize atlıyorsun.”

“Denemeliyim,” dedi fısıltıyla. “Bırak beni gideyim.”

Kont onu gemiye doğru çekmek yerine kıyıya doğ-

ru tek eliyle yüzmeye başladı. Marguerite ona sıkıca tutunmuştu.

“Ayakların yere değdiğinde bana haber ver,” dedi kont ve yüzmeye devam etti. Marguerite sonunda parmak ucunda kumu hissedince onu durdurdu. Şimdi su ağzına kadar geliyordu.

“Artık dönebilirsin,” dedi Perith'e.

Kont ona sıkıca sarıldı ve yeni çöken akşamın alaca karanlığında onun gözlerine baktı.

“Tepelerde saklan,” dedi ona. “Tanrı yardımcın olsun.”

Hemen sonra onu bırakıp gemiye doğru gerisingeri yüzmeye başladı kont.

“Senin de,” dedi Marguerite onun ardından. Ona ömrü boyunca minnettar olacaktı ve onun mutluluğu bulması için dualar edecekti.

Soğuk suda, çeneleri titreyerek sahile doğru yürümeye başladı. Ancak mesafe sandığından daha uzundu. Neyse ki su sığlaşıyor, bu da yürümeyi kolaylaştırıyordu.

Arkasında, gemiden gelen sesleri duyabiliyordu. Onu aramaya koyulmuş olmalıydılar. Babasının çaresiz haykırışlarını duyabiliyordu.

Zavallı adam, onun öldüğünü düşündüğünde çok üzülecekti. Ancak kızının duygularına saygı duymadığı için bunu hak ediyordu.

Kıyıya yaklaştıkça titremesi daha da şiddetleniyordu. Callum'a kavuşacak olmanın umuduyla adımlarını hızlandırdı. Ancak yorgun düşmüştü.

Sahile çıktığında yorgunluktan yüzükoyun yere kapaklandı.

Ayağa kalk, diye emretti kendi kendine. Devam etmeli, sahilden uzaklaşmalıydı. Callum'un yüzünü hayal ederek, onun hatırasından güç almaya çalıştı.

Nereye gittiğini veya nerede olduğunu bilmiyordu. Ormana daldığında artık yönünü tamamen şaşırmıştı.

Yorgunluktan başı dönüyordu ve soğuktan ayaklarını hissetmez olmuştu. Ateş yakmayı bilmiyordu ve zaten bilse bile yakalanma riskini göze alamazdı.

Öylece ormanın içinde yürümeye devam etti. Gün ışığına kadar bir yerlerde saklanmalı, sonra da bir yolunu bulup Callum'a ulaşmalıydı.

Üzerindeki ıslak elbiseler tenine iyice yapışmıştı ve titremekten artık yürüyemiyordu. Sonunda olduğu yere çöktü. Hemen sonra yorgun bedenine yenik düştü ve derin bir uykuya daldı.

Callum, şafak sökmeden hemen önce uyanmıştı. Huzursuzdu ve sanki ters giden bir şeyler vardı. Çadırını ve battaniyelerini hızla toparlayıp Goliath'ın üzerine yükledi. Bir şeyler yedikten sonra, ellerini doğan güneşe siper edip sahile baktı.

Sis dağılmış, Marguerite'in bindiği gemi gözden kaybolmuştu.

Ağabeylerinin yanına dönüp eve dönüş yolunda onlara katılmalıydı ama içinde büyüyen huzursuzluğu gidermek için sahil boyunca at sürmeye karar verdi. Belki de güneye doğru at sürerse gemiyi görebilirdi.

Goliath'ı dörtlü kumsalda sürerken sürekli Marguerite'i düşünüyordu. Onu kaybettiğini artık kabullense iyi ederdi. Onsuz ne yapacaktı bilemiyordu. Belki de bir manastıra sığınır, başladığı okuma yazma işine kaldığı yerden devam ederdi, zira bir daha bir başka kadına dokunamayacağını çok iyi biliyordu.

Öylece sahilin altın kumlarında ne kadar at sürdü bilemiyordu. Ancak sonunda atını durdurdu ve gözlerini ufuk çizgisine dikti. Artık geri dönmeliydi.

Goliath'ı çevirirken sahilde gözüne bir şey takıldı. Hemen atından atlayıp gördüğü nesneye doğru koşmaya başladı. Bu, Marguerite'in saçına taktığı şu altın

rengi saç filesinden başka bir şey değildi.

Avcı içgüdüleri hemen harekete geçmişti. Kumda ayak izi göremiyordu ama denizi arkasına alıp ormana doğru gidince, eğilmiş otları fark etti. Hemen iz sürmeye başladı. İzler bir doğru çizmiyordu. Sanki izlerin sahibi birçok noktada kararsız kalmış ve sonunda yolunu kaybetmişti.

Bir açıklığa vardığında yere yüz üstü uzanmış olan bedeni fark edince olanca hızıyla koşmaya başladı. Bedeni kendine çevirince bir an kalbi duracak sandı.

Marguerite gemiden atlamış ve sahile kadar yüzmüş olmalıydı.

Bunu nasıl başarmış olabileceğini bilmiyordu. Hemen onun tenine dokundu. Marguerite buz gibiydi ve onun dokunuşuna tepki vermiyordu. Uzanıp onun nabzını kontrol etti. Kalp atışları neredeyse duyulmuyordu bile.

Hemen atının arkasına astığı battaniyeyi kapıp onu sımsıkı sardı.

“Marguerite,” dedi onun soğuk yüzüne dokunarak, “Uyan!”

Marguerite tepki vermiyordu. Hemen bir ateş yakmalı ve onu ısıtmalıydı.

Marguerite'in üzerindikileri çıkardı ve kendisi de soyunup çıplak bedenini onun bedenine dayadı. Onu bir şekilde ısıtmalı ve kendine gelmesini sağlamalıydı.

Aradan saatler geçmiş ancak Marguerite hala kendine gelmemişti. Ama vücut sıcaklığı normale dönmeye başlamıştı. Onu baygın halde kucağına alıp atının üzerine bindirdi ve ona arkadan sarılıp kardeşlerinin kamp kurduğu yere doğru sürmeye başladı.

Sahile çıktığında Alex, Bram ve Dougal'ın onu aramak için çıktığını gördü.

“Tanrım,” dedi Alex. “Onu bulmuşsun.”

“Durumu iyi değil,” dedi Callum. “Gemiden iz var mı?”

“Birkaç kilometre kadar güneydeler,” dedi Dougal. “Demir atmışlar ve sanki suda bir şey arıyorlar.”

“Marguerite’i arıyor olmalılar,” dedi Bram. “Bir an önce Glen Arrin’e dönmeliyiz.”

Callum başıyla ağabeyini onayladı. Ancak Marguerite’in yolculuğa dayanabileceğinden şüpheliydi.

İki günlük yolculuk boyunca Marguerite’in bilinci kapalıydı. Callum kamp yaptıklarında Bram’ın hazırladığı et suyu çorbayla onu beslemişti.

Ancak Marguerite’in durumu kötüye gidiyordu. Ateşler içinde yanıyordu ve en kısa zamanda tedavi edilmezse onu kaybedeceğinden korkuyordu.

Sonunda Glen Arrin’i karşıdan gören tepeye vardıklarında biraz olsun rahatlamıştı. Dougal önden giderek Laren ve Nairna’yı uyarmak için atını hızlandırmıştı.

Eve varmanın rahatlığı yine de kaygılarını gidermeye yetmiyordu. Marguerite’in ateşi çok yüksekti ve Callum onu hayata döndürmek için ne yapmaları gerektiğini bilemiyordu.

Kalenin kapısına vardıklarında Laren onları karşıladı. Hamileliği epey ilerlemişti.

“Tanrım” diye haykırdı, baygın haldeki Marguerite’i görür görmez.

Callum, Marguerite’i kucağına aldı ve doğruca kuleye götürüp bir yatağa uzattı. Nairna ve diğer kadınlar hemen Marguerite’in alnına ıslak bir bez koydular.

“Onu kurtarın,” dedi Callum. “Onsuz yaşayamam.”

Laren uzanıp onun omzuna elini koydu. “Günün birinde yeniden konuşacağını biliyordum Callum. Merak etme. Onu kurtaracağız,” dedi.

Nairna da gözlerinde yaşlarla onlara yanaştı,

“Grizel’i çağirtmalıyız. O ne yapılması gerektiğini bilir.”

Callum, bütün gece Marguerite’in başucunda durmuş, alnındaki ıslak bezi saat başı değiştirmişti. Onun kulağına eğilip hikâyeler anlatıp durmuş, onu ne kadar sevdiğinden ve onu asla bırakmayacağından bahsetmişti.

“İyileştiğinde ikimiz için bir ev inşa edeceğim. Sonra da evleneceğiz. Seni ömrüm boyunca seveceğim ve koruyup kollayacağım. Sana bir şato sunamam belki ama mutlu olman için elimden geleni yapacağım.

Grizel sabaha karşı, MacLocharr klanına yaptığı ziyaretten dönmüştü. Odaya girdiğinde elinde dumanı tüten bir kap tutuyordu.

“Yeniden konuşabildiğine sevindim,” dedi yaşlı kadın. “Sonunda güçlü bir erkek olduğunu ispatladın,” diye ekledi. “Ama başımıza yine bela açmaktan da geri durmadın bakıyordum da.”

Callum, ona kızsı mı sarılsa mı bilmiyordu. “Onu kurtar anne,” dedi.

Kadının yüzündeki ifade yumuşamıştı. Yıllardır kardeşlerinin hiçbiri ona anne diye seslenmemiş olmalıydılar. Marguerite’in başucuna gelip elindeki çayı ona içirmeye başladı.

“Bu çay ateşini düşürecektir. Ama bu haldeyken onca yolu at üzerinde gelmemeliydi.”

“Onu kurtarmaya çalışıyordum,” dedi Callum, çaresizce.

“Ne zamandır bu halde?”

“Neredeyse üç gecedir.”

Annesinin yüzündeki garip ifadeyi görmezden gelmeye çalıştı. Kadın belli ki onun yaşayabileceğine inanmıyordu. Yine de Callum’a döndü ve elini onun

omzuna koydu.

“Beklemekten başka bir şey gelmez elimizden,” dedi ve doğrulup elindeki kabı yatağın başucundaki masaya bıraktı.

Kapıdan çıkmadan önce bir an durup ona döndü. “İnatçılığın yüzünde başımıza gelecekleri biliyorsun, değil mi?” dedi.

“Babası onun yaşadığını bilmiyor,” diye cevap verdi Callum.

Grizel uzun uzun ona baktı. Sanki onu azarlamaya hazırlanıyordu. Sonra bir anda yüzündeki ifade yumuşadı.

“Döndüğüne sevindim oğlum.”

Callum, konuşmaya bir an olsun ara vermemiştir. Onun kendisini duyduğuna inanmak istiyor, ona yalnız olmadığını hissettirmeye çalışıyordu.

Verdikleri bu savaşı kazanacaklardı, kazanmalıydılar.

Callum, ona çocukluğunu, tutsak düşüşünü, çektiği acıları ve işkenceleri anlatıyordu. Sonunda onunla tanıştıktan sonra hayata yeniden bağlandığını, onun yüzünün silik anısının ona nasıl da yaşama gücü verdiğini anlattı.

“Keşke senin yerine o yatakta ben uzanıyor olsaydım.”

Onu geri getirmek için her şeyi yapmaya hazırды. Onu kaybetmenin düşüncesi, ruhunu bir bıçak gibi ikiye yarıyordu.

Eğilip başını onun kalbine dayadı. Marguerite kalp atışları neredeyse hissedilmiyordu ve nefes alış veriş düzeni sızdı. Callum dualar etmeye devam etti.

Marguerite sabahı göremeyebilirdi. Bu düşünce çektiği işkencelerin en büyüğüdü ve o ölürse nasıl ya-

şardı bilemiyordu.

Kendi ölümüyle defalarca yüzleşmişti ve artık ölümden korkmuyordu. Ölümün her insan için kaçınılmaz olduğunu bilse de, Marguerite'i kaybedebileceğini düşünmek yaşadığı korkuların en büyüğüydü.

“Sen benim her şeyimsin Marguerite,” dedi onun kulağına. “Dayan!”

Sonunda kendisi de yorgun düşmüş ve Marguerite'in yanına uzanmıştı. Onun kalbinin zayıf atışlarını dinleyerek derin bir uykuya daldı.

~ ON SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

Göz kapakları öyle ağırdı ki, onları kaldırmayı bir türlü başaramıyordu. Ancak zihninde garip bir duruluk vardı ve kendini çok huzurlu hissediyordu.

Hemen sonra onu ölümün kollarından geri çağıran adamın sesini yeniden duydu.

“Marguerite,” diyordu ses. “Bunu içmelisin.”

Onun verdiği sıcak ve acı içeceği içti. Her yudumda zihni biraz daha aydınlanıyordu. İçtiği şeyin tadı her ne kadar kötü olsa da kendini zorlayıp içmeye devam etti.

Güçlülle de olsa gözlerini araladığında, karşısında yorgunluktan gözlerinin altında mor çizgiler oluşmuş olan Callum'u gördü.

Callum ona gülümsemişti. “Tanrım, Marguerite, şükürler olsun!”

Marguerite dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Callum ona yardım etti ve yastığını düzeltip onun

yüzünü ellerinin arasına alarak, dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Hayal mi görüyordu? Belki de ölmüştü ve cennete düşmüştü. Callum'un dudaklarını doya doya öptükten sonra kendini geri çekti. "Neler oldu? Gemiden atladıktan sonrasını hatırlamıyorum."

"Saatlerce baygın yatmış olmalısın. Seni bulduğumda bir taş kadar soğuktun. Seni kaybedeceğim diye öyle korktum ki..." dedi Callum, sözünü tamamlayamayarak.

"Tek hatırladığım şey soğuktı," dedi ve başını Callum'un göğsüne dayayıp, dinlenmeye çalıştı.

"Artık güvendesin," dedi Callum, ona sıkıca sarılıp "Seni Glen Arrin'e getirdik," dedi ve onun alnına bir öpücük kondurup, derin bir nefes aldı. "İyileştikten sonra benimle evleneceksin."

Marguerite bitkinliğine rağmen kısa bir kahkaha attı. "Demek öyle? Önce bana evlilik teklif etmeyecek misin?"

"Hayır," dedi Callum, kendinden emin. "Bu işten kaçışın yok."

Marguerite onun yüzüne bakınca son günlerde ne kadar da acı çekmiş olduğunu fark etti.

"Seni seviyorum," dedi Callum. "Ve sensiz yaşayamam."

Marguerite doğruldu ve onu öptü.

"Seninle evleneceğim," dedi. "Bu dünyada beni mutlu edebilecek daha büyük bir şey olamaz."

Laren doğum yapınca, düğünlerini ertelemek zorunda kalmışlardı. Alex ve Laren, ikizleri olduğu için çok mutluydular.

Marguerite bebekleri görmeye gittiğinde Alex, hiç beklemediği bir şekilde bebeklerden birini onun kuca-

ğına vermişti. Marguerite, uyuyan bebeği kucasına alırken heyecanlıydı. Eğilip onun başını kokladığında neredeyse ağlayacaktı.

“Ne kadar da tatlı, değil mi?”

Callum arkasından gelip ona sarılmış ve kulağına bunu fısıldamıştı.

“Çok güzel.”

“Bu gece düğünümüzden sonra sana bir bebek vermek için elimden geleni yapacağım,” dedi Callum.

Marguerite'in yüzü kızarmıştı. Daha yeni yeni iyileşiyordu ve uzun zamandır birbirlerine yakınlaşma fırsatı bulamamışlardı. Bebeği Laren'a uzatıp onları tebrik ettikten sonra Callum'u elinden tuttu ve kapının önüne doğru çekti.

“Bunun için sabırsızlanıyorum” dedi parmak uçlarında yükselip, Callum'un dudaklarına bir öpücük kondurarak.

Callum onu elinden tuttu ve merdivenlerden aşağıya koşmaya başladı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Marguerite, ona yetişmeye çalışarak.

“Evimizi görmeye.”

Callum onu Glen Arrin'in iç avlusundan geçirerek, tepeye, kalenin arkasında uzanan ormana doğru götürdü. Güneş ışığı dallarında arasından sızıyordu ve son yazın kokusuyla orman bir cennet gibi görünüyordu.

Marguerite, o gece evleneceklerine hala inanamıyordu ve Callum'un son haftalarda sürekli olarak nereden ortadan kaybolduğunu şimdi anlıyordu.

Sonunda bir açıklığa vardıklarında Marguerite, Callum'un inşa ettiği tahta evi görmüştü. Şirin kulübe ormanın içinde geçirdikleri o geceyi hatırlatmıştı ona.

İçeri girdiklerinde ağacın taze kokusu onu gülümsetmişti. Callum ona sıkıca sarılıp kulağına fısıldadı.

“Çocuğumuz olduğunda buraya yeni odalar da ek-

leyeceğim.”

Marguerite onu büyük bir arzuyla öpmeye başladı, “Bu gece için sabırsızlanıyorum” dedi dudaklarını onun dudaklarından ayırmadan.”

Callum, onu kalçalarından kavradı ve daha şimdi-den sertleşen erkekliğine doğru onu bastırdı.

“Akşama kadar bekleyebilir miyim bilemiyorum,” diye fısıldadı.

“Callum!” diye bağırdı birisi dışarıdan.

Callum, kendini geri çekip Marguerite'in gözlerinin içine baktı, “Sanırım gidip Dougal'ı bizi böyle rahatsız ettiği için öldüreceğim,” dedi.

Marguerite onun bu şakasına gülümseyerek yanıt verdi, “Elini çabuk tut.”

Hala az önceki öpüşmelerinin etkisiyle titreyen bacaklarının üzerinde güçlkle durmaya çalıştı. Bir an sonra Callum yüzünde kaygılı bir ifadeyle kulübeye girince korkuyla ona yaklaştı.

“Neler oluyor Callum, her şey yolunda mı?”

“Batıdan bir ordu yaklaşıyormuş,” dedi Callum.

Marguerite korkuyla ona sarıldı. “Tanrım, İngilizler mi?”

Callum yavaşça başını sağa sola salladı. “Bunlar babanın adamları. Kalenin çevresini sarıyorlar.”

“Tanrım.”

“Ne olursa olsun buradan ayrılma Marguerite,” dedi Callum ve yayını sırtına takıp kulübeden ayrıldı.

Callum, Alex ve Bram ile birlikte bir saat kadar yaklaşan orduya karşılık verip vermemek konusunda tartıştılar. Dükün adamlarının saldırı için orada oldukları belliydi.

Sonunda klanın erkekleri zırhlarını kuşanıp onları kalenin dışında karşılamaya karar verdiler.

Kadınları ve çocukları, Bram ve Nairna'nın evine gönderdikten sonra kalenin dışına çıktılar ve bekleme-ye koyuldular.

"Marguerite'in burada olduğunu biliyor olabilirler mi?" diye sordu Alex.

"Sanmıyorum," dedi Callum. "Kızının ölümünden beni sorumlu tutuyor olmalı. Bu yüzden bizden intikam almak isteyecektir."

"Sakin olup onlarla konuşmayı denemeli miyiz?" diye sordu Bram.

Dougal onlara yanaşmıştı.

"Rahip de yanlarında!"

"Lanet olsun," dedi Callum. "Onu konuştururlarsa, Marguerite'in burada olduğunu söyleyecektir."

"Ne yapacağız?" diye sordu Bram.

"İlk hareketi onların yapmasını beklemeliyiz," dedi Alex.

Callum, evlenmek üzere olduğu kadının babasını öldürmek zorunda kalmak istemiyordu. Ancak Marguerite'i yeniden kaybetmeye hiç niyeti yoktu. Bu iki düşünce arasında gidip gelirken, dükün süvarileri öne çıkmaya başlamıştı. Saldırıya hazırlanıyorlardı.

"Hazırlanın," diye bağırdı Alex, sıra halinde dizilmiş olan klanın erkeklerine. Hepsi bir ağızdan savaş çığlığı attılar.

Hemen sonra dükün adamları bir anda durdu. Dikkatlerini bir şey çekmişti. Callum, onların baktığı tarafa dönüp bakınca okkalı bir küfür salladı. Bram ve Alex de ona katılmışlardı.

Laren ve Nairna, Marguerite'i ortalarına almış, iki grup arasında yürüyorlardı. Hemen arkalarında Grizel ağır ve emin adımlarla onları takip ediyordu. Marguerite düğün töreni için hazırlanmış, sade beyaz bir elbise giyerek, saçlarına çiçeklerden bir taç takmıştı.

Callum neler olup bittiğini anlayamıyor,

Marguerite ve diğerlerinin böyle bir risk almalarına akıl sır erdiremiyordu.

Marguerite aldığı riskin farkındaydı. Ancak iki orduyu çarpışmadan kurtarmanın başka yolu olmadığını da biliyordu.

Planını Nairna ve Laren'e anlattığında iki kadın da cesurca ona yardım etmeyi kabul etmişlerdi.

“Birbirlerini öldürecek gibi bakıyorlar,” dedi Laren.

“Biz buradayken saldırmaya cesaret edemezler. Babamı tanırım.”

Babasıyla göz göze geldiğinde adamın yüzündeki değişiklik gözünden kaçmamıştı. Dük hemen öne çıkıp ona doğru at sürdü. Neredeyse ağlayacakmış gibi duruyor, ancak mağrur duruşunu da bozmuyordu.

“Atından inip bana sarılmayacak mısın baba?” diye sordu Marguerite.

“Bana bunu nasıl yapabildin Marguerite,” dedi dük, sesi titreyerek. “Senin öldüğünü düşündüğümde ne kadar acı çektiğimi tahmin edebiliyor musun?”

“Neredeyse ölüyordum baba ve beni Callum'dan ayırmaya kalkarsan ölümü yine seve seve kucaklamaya hazır olduğumu da bilmelisin.”

Dük, başını sağa sola salladı. Gözleri yaşlarla doluydu. Konuşmaya takati yok gibiydi. Kızının yaşadığını öğrendiği için rahatlamış olsa da, ona karşı olan kızgınlığını bir türlü yenemiyor gibi duruyordu.

“Beni seviyorsan, düğünüme şahitlik edersin baba. Bu işten vazgeçmeyeceğimi bilmelisin. Şimdi orduna burada kamp kurmasını söyle ve misafirimiz ol.”

Dük gönülsüzce de olsa atından indi ve askerlerine kamp kurmaları için emir vererek, yanına aldığı iki korumasıyla Marguerite'i takip etmeye koyuldu. Hala ona sarılmıyor, gururunu yenemiyordu.

Glen Arrin'in büyük salonuna girdiklerinde dük, Marguerite'le yalnız başına konuşmak istediğini söyledi.

"Callum da bizimle kalacak baba," dedi Marguerite. "Ondan hiçbir şey gizlemek istemiyorum."

Babası yine gönülsüzce başını sallayarak onu onayladı. Sonunda yalnız kaldıklarında koşup Marguerite'e sarıldı ve ağlamaya başladı.

"Bir baba için evladını kaybetmenin ne demek olduğunu bilemezsin Marguerite," dedi dük. "Nasıl bir acı çektiğimi bilemezsin."

"Bunun için üzgünüm," dedi Marguerite gözyaşlarını tutamayarak. "Ama benim duygularıma değer vermiyor, ne istediğimi duymak istemiyordun. Sonunda bana o bitki karışımını içirdiğinde, artık ne yapacağımı bilemez olmuştum."

"Ben senin için en iyi olanı yapmaya çalışıyordum," dedi dük.

Marguerite, kendini geri çekip, Callum'un elini tuttu. "Benim burada mutlu olduğumu, sevdiğim adamın yanında olmanın benim için her şeyden daha değerli olduğunu görmelisin baba. Bu gece benim babam olduğunu göstermeni ve bu düğünü onaylamanı istiyorum."

Dük, gözlerindeki yaşları sildi ve Callum'a dönüp sordu, "Senin söyleyeceğin bir şey var mı MacKinloch? Kızıma layık olabilecek misin?"

Callum duruşunu dikleştirdi. "Kızınızı tüm kalbimle seviyorum. Belki beni asla damadınız olarak kabul lenemeyeceksiniz ama onu canım pahasına koruyacağımdan, onu mutlu etmek için her şeyi yapacağımdan emin olabilirsiniz."

Dük başını önüne eğdi ve elini çenesine götürüp

bir süre düşündü.

“Kont Perith’le olan nişanın ne olacak? Biliyorsun ki onun isteği olmadan nişanı bozamayız.”

Marguerite gülümsedi. “Bana kaçmamda yardım eden oydu baba, her şeyden haberi var.”

Dük de hafifçe gülümsedi. “Bu o gece olanları daha iyi açıklıyor. Biri kaptandan habersiz demir almış. Fark edene kadar gemi açığa sürüklenmişti,” dedi ve Marguerite’e yanaşıp, onun yanağını okşadı. “Sanırım artık yaşlandım. Gözyaşlarımı tutamıyorum. Bu halinle annene o kadar benziyorsun ki, güzelliğin gözlerimi alıyor kızım.”

Marguerite gözlerinde yaşlarla babasına sarıldı. Onun kendisini affettiğini anlamıştı.

~ ON DOKUZUNCU BÖLÜM ~

Callum, Marguerite'in önünde diz çökmüş, rahibin evliliklerini onaylamasını bekliyordu. Hala Marguerite'in babasının orada olduğuna ve evliliklerini onayladığına inanamıyordu. Heyecandan evlilik yeminini ederken kekelemiş, ayağa kalkıp Marguerite'in gözlerine bakınca bütün heyecanı dinmişti.

Sonunda ona kavuşmuştu. Bu onun için mutlulukların en büyüğüydü. Rahip, gelini öpebileceğini söylediğinde uzun uzun onun gözlerinin içine baktı ve klan halkının alkışları arasında onu öptü.

El ele tutuşup, onlar için ayrılan masaya oturdular. Dük ile göz göze geldiğinde adamın bakışlarındaki yumuşamayı fark etmişti. Kızının mutlu olduğunu görmek onu rahatlatmıştı.

Laren ve Nairna, klanın diğer kadınlarının da yar-

dımıyla harika bir sofraya hazırlamışlardı. Herkes gülüp eğleniyor, yeni çifti tebrik ediyorlardı. Dükün askerleri de unutulmamış, onlara da yemek ve kök birası gönderilmişti.

Callum, Marguerite'in gözlerine baktı. İkisi de çok mutluydular ve hala kavuşabildiklerine inanamıyorlardı.

Marguerite, uzanıp babasının eline dokunarak ona evliliklerini onayladığı için sessiz bir teşekkür etti ve hemen sonra babasına sordu.

“Beatrice teyzeme ne oldu?”

“Onu Fransa'ya gönderdim. Çok fazla sorun yaratıyordu. Askerlerimden duyduklarıma göre sen haklıymışsın,” dedi dük ve derin bir iç çekip onun gözlerine baktı. “Şu bitki karışımı... Hepsi onun fikriydi Marguerite. Beni affet. Gözümü hırs bürümüştü ve doğru düzgün düşünemiyordum.”

“Seni affediyorum baba,” dedi Marguerite, ona sarılarak. “Hani şu yarıştığımız günü hatırlıyor musun?”

Babası ona gülümsemişti.

“Sözümü tutacak ve seni her fırsatta ziyaret edeceğim,” diye ekledi Marguerite.

“İşte beni bundan daha fazla mutlu edebilecek bir şey daha düşünemiyorum,” dedi dük ve onu sınıksız kollarının arasına sardı.

Eğlence gece boyunca sürmüştü. Glen Arrin daha önce böyle büyük bir kutlama görmemişti ve herkes çok mutluydu.

Alex ve dük, uzun uzun İngiltere ve İskoçya arasındaki toprak anlaşmazlığını ve Fransa'nın bu anlaşmazlıktaki yerini tartıştılar. Dük, birkaç kadeh daha içtikten sonra yumuşamış ve kendini onların arasında daha rahat hissetmeye başlamıştı. Hatta Laren'le ko-

nuşup, Fransa'daki şatosu için vitray ve renkli tasvir siparişi vermişti.

Callum'un gözü ise Marguerite'ten başka bir şey görmüyordu. Ne yemek yiyor ne de bir yudum bir şey içiyordu.

Sonunda dikkatlerin üzerilerinde olmadığı bir anda onu elinden tuttu ve büyük salonun dışına çıkardı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Marguerite.

“Bugün yarım kalan işimizi bitirmeye.”

Marguerite ona gülümsedi ve eteklerini toparlayıp onunla beraber ormanın içine daldı.

Karanlık ormanda bir süre yürüdükten sonra Callum durdu ve ağaçların arasından sızan ay ışığında bir meleği andıran Marguerite'i izledi.

“Seni ilk gördüğümde bir melek olduğunu sandım,” dedi Callum. “Belki de yanılmıyordum. Çünkü şu anda cennette gibiyim.”

Marguerite, ona gülümsedi ve “*Je t'aime*” dedi.

“Fransızca bilmediğimi biliyorsun,” dedi Callum, onu belinden tutup yere uzatırken.

“Seni seviyorum,” dedi Marguerite. “Sen benim sa-vaşçımsın.”

“Ben de seni seviyorum,” dedi Callum ve onu nefes nefese öpmeye başladı. “Ve evimize kadar sabredebileceğimi sanmıyorum.”

~ SON ~

Dört yıl sonrasında...

Glen Arrin'e yaklaşan atlılar, Kral Edward'ın nişanlarını ve flamalarını taşıyorlardı. Marguerite, onları görünce kucağındaki bebeğine sıkıca sarıldı. İngiltere Kralı'nın İskoç topraklarında tek bir işi olabilirdi.

"Geri de dur Marguerite," dedi Callum, yayını sol eline alarak. Hemen yanındaki üç yaşındaki oğlu Ailric de babasını taklit ederek elindeki minyatür yayı sol eline aldı.

"Çocukları tepeye götürmeli miyim?" diye sordu Marguerite. Gelenler kalabalık bir grup değildi ancak yine de tedbirli olmakta yarar vardı.

"Hayır, buraya savaşmak için geldiklerini sanmıyorum," dedi Callum. "Ama yine de temkinli olmakta yarar var," dedi ve küçük Ailric'in saçını okşadı. "Hadi,

anneninin yanına git.”

Athılar kalenin hemen dışında durdular. Artık yetişkin bir erkek olan Dougal, onları karşıladı. Genç adam büyüdükçe daha sessiz ve sakın biri olmuştu ve insanlarla vakit geçirmektense, atlarla ilgilenmeyi tercih ediyordu. Marguerite onun, günün birinde güzel bir kız bulup evlenmesini diliyordu.

Callum habercilere yanaşıp sordu, liderleri olduğu belli olan adama. “Gelişinizin sebebi nedir?” dedi, elinde yayını sımsıkı tutarak.

“Buraya, D'Avignois dükünün kızı Leydi Marguerite de Montpiere'le konuşmaya geldik. Kendisi aynı zamanda Callum MacKinloch'ın karısı olur.”

Marguerite adını duyunca öne çıkmıştı.

“Bu benim.”

Callum, onu daha fazla ilerlemesine izin vermedi ve onun önüne geçerek athırlarla yüzleşti.

“Benim adım Callum MacKinloch,” dedi. “Şimdi buraya neden geldiğinizi ve karımdan ne istediğinizi söyleyin.”

Adamlar birbirlerine baktılar. Hemen söze girmezlerse başlarına bela alacaklarının farkındaydılar.

“Buraya Perith Kontu Peter Warrington'un, habercileri olarak geldik,” dedi bir tanesi öne çıkıp.

Marguerite bir adım daha önce çıktı. Kontun adını duymayı hiç beklemiyordu. “Konu nedir? Kendisi benim eski bir dostumdur,” dedi. Kontla evliliğinden sonra yazışmaya devam etmiş, ancak uzundur ondan bir haber alamamıştı.

“Kendisi majestelerinin ona hediye ettiği bir mülkü, doğan ilk erkek çocuğunuza vermek istiyor,” dedi adam ve devam etti. “Çocuğunuz reşit olana dek topraklara ve mülke sizin bakmanız Kral Edward tarafından onaylandı.”

Marguerite ne diyeceğini bilemiyordu. Kont Perith'in son iki yıldır sarayda önemli noktalara geldi-

ğini duymuştu. Kral ikinci Edward ile beraber İskoçya'ya barış getirmeye çalıştıklarını biliyordu.

Bir an durup düşündü. Acaba kontun hayatındaki şu özel kişi... Hemen sonra gülümsemeye başladı. Bunun bir önemi yoktu.

Callum, Marguerite'in elini tutup ona şaşkınlıkla baktı ve sonrasında haberciye döndü. "Kralın bu ince-liği karşısında onları ziyaret edip kendilerine teşekkür etmemiz gerekir mi?"

Ulak başını hafifçe eğdi. "Bu çok ince bir hareket olur efendim. Ayrıca Kraliçe Isabella da, Leydi Marguerite ile tanışmak istiyor. Biliyorsunuz kendisi de sizin gibi Fransa'dan geliyor."

Adam mülkün haklarından ve yasal koşullardan bahsetmeye başlamıştı. O devam etmeden Callum onu sözünü kesiti.

"Şu bahsettiğiniz mülk nerede acaba?"

"Buraya bir günlük mesafede," dedi adam. "Mülkün kulesi yıllar önce meydana gelen bir yangında yanmış, ancak kalenin geneli o kadar da kötü durumda değil."

Marguerite'in içine garip bir şüphe düşmüştü. Düşündüğü şey olabilir miydi?

"Şu mülk... Daha öncesinde kime aitti biliyor musunuz?"

"Cairnross Kontu'na ait olduğunu duymuştum," dedi adam. "Onun adını duymuş olmalısınız. Yol açtığı sorunlar yüzünden eski kralla da arası pek iyi değildi."

Marguerite, adamın adını duyunca neredeyse düşüp bayılacaktı. Callum da onun elini istemsizce daha da sıkı tutmaya başlamıştı.

"Bu gece misafirimiz olun," dedi adamlara dönerek. "Dougal, bu beylere kalacak yer ve yiyecek ayarla," dedi hemen sonra kardeşine dönerek.

"Bir dakika, daha bitmedi," dedi ulak ve onlara doğru yanaşarak, cebinden çıkardığı küçük bir kutuyu

Marguerite'e uzattı. Marguerite kutuyu açınca, içinde altın bir yüzük olduğunu gördü. Yüzüğün üzerinde kralın tuğrası vardı.

"Bu yüzükle Kral Edward, oğlunuzu yeni mülkün kontu ilan ediyor. Tabi o reşit olana dek unvanını babası taşıyacak" dedi Callum'a dönerek.

Marguerite onlara teşekkür edip gönderdikten sonra Callum'a döndü. Küçük kızları kucağında huy-suzlanmaya başlamıştı. Kızı Callum'a uzatınca ağlamayı bir anda kesti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Callum'a, "Cairnross kalesine dönebilecek misin?"

Callum uzun uzun düşündü ve kucağındaki bebekleriyle ilgilenmeye çalıştı. Bebek onun parmağını tutmuş, gülümsüyordu. Sonrasında sakın bir ses tonuyla söze girdi.

"O arada yaşadığım anılar asla peşimi bırakmayacak Marguerite," dedi eğilip onu öperek. "Ama her şeyi geride bırakacak, orayı yeniden inşa ederek, güzel anılar yaratmaya çalışacağız. Sana hep bir şato ve toprak vermek istemiştım. Sonunda bu dileğim gerçekleşti."

Marguerite başını onun omzuna koydu ve derin bir iç çekti.

"Benim ne toprakta ne de şatoda gözüüm var Callum," dedi ve çocuklarına baktı. Sonra da "Sen banna sahip olabileceğim en büyük hazineyi verdin!" diye ekledi.

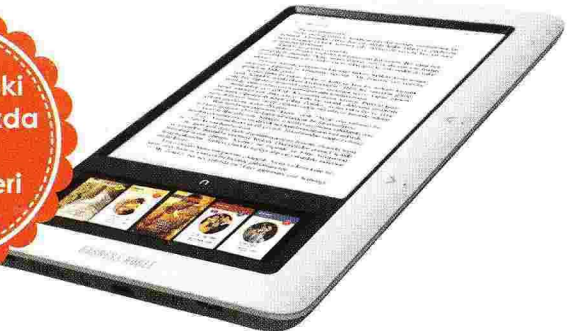
www.harlequintr.com

İndirimli, satışlarımız **devam ediyor...**

Yeni ve eski
kitaplarımızda
e-book
seçenekleri
artıyor...

Historical

THE MACKINLOCH CLAN
"Highland savaşçıları, ülkeleri ve aşkları
için cesurca savaşmaya hazırlardı..."

MICHELLE WILLINGHAM

Sessiz Savaşçı

Callum MacKintosh, yedi yıl süren tutsaklığının ardından sesini yitirmiş bir İskoç savaşçıdır. Bir gece yediği kırılganların ardından tutsak edildiği kalenin avlusunda ölüme terk edilmiştir. O anda karşısına çıkan yüzün bir meleğe ait olduğunu sanır. Marguerite, soylu bir Fransız Dükü olan babasının en küçük kızı olarak ona her zaman itaat etmeye alışmıştır. Babası onu bir İngiliz Lorduyla nişanlanmaya zorlar. Lord zalimin biridir ve İskoç tutsaklara işkence etmektedir. Bir gece artık duyduğu çığlıklara dayanamaz ve neler olup bittiğini öğrenmek için odasından çıkar. İşte o an sessiz İskoç savaşçısıyla karşılaşır ve kalbini oracıkta ona kaptırır. Ancak kavuşmalarının arasında büyük engeller vardır.

 HARLEQUIN[®]
Historical

www.harlequintr.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul
ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5'inci maddesi çerçevesinde bu yayının
bandrol taşıması zorunlu değildir.

HQN HIS 2014/03

ISSN 2146-099X

0 3

9 772146 099002

Fiyatı: 9.90 TL / Kıbrıs: 13.90 TL